

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AYLIK
SANAT
EDEBİYAT
DERGİSİ

mayıs '82
9
100 'TL

YARIN

Eleştiri Üzerine
Bir İki Not

Julian Byzantine

Sevgi Üzerine
Nicolas Guillen'den
Şiirler

güzel bir geleceğe

O kurlarının desteğiyle daha çok kucaklaşmaya başladığı şu günlerde, Yarın'ın daha da yakıcı biçimde görev edindiği ana sorunu, dostlarıyla kurduğu ilişkilerin geniş bir ağı dönüşmesi, çıkış bildirisindeki amaçlarına yaklaşabilmesi ve niteliğini genç insanlar arasında yaygınlaştırmasıyla tamamlayabilmesidir. İşte bu sorundan yola çıkan hiçbir çaba, hiçbir söz Yarın tarafından sessizlikle karşılanamaz. Bu çabalar, sözler Yarın'da yankısını bulur. Yarın'ı sevindiren, daha güzel şeyler başarmaya iten çabalar, sözler de bunlardır zaten. Ve Yarın'ı sevindiren, dostlarından gördüğü ilgiyle birlikte, aldığı eleştirilerdir.

Genç bir dergi olma savını yanlış yapmaktan korkmamayla ne denli özdeş sayıyorsak, yanlışlarımıza yapılan dostça eleştirilere hem kapımızı, hem sayfalarımızı sürekli açık tutmayı da o denli özdeş sayıyoruz. Yarın'ın düzenli izleyicileri bu tutumumuzun yakın tanığıdır. Küçük köşemiz "Yarın'dan Okurlarına" bile, her tür eksiğe karşın önemli bir iletişim örneği değil midir?

Son sıralarda aldığımız eleştirilerin bir bölümünü Gırgır dergisine ilişkin değiniler oluşturmaktadır. Yarın'da yeralan kimi yazı ve konuşmalarda anlatım bulan, Gırgır dergisinin karikatür ve mizah anlayışına ilişkin düşüncelere okurlarımızın bir bölümünün katılmadığı görülmektedir. Burada bir gerçeği belirtmek istiyoruz. Gırgır dergisi mizahımızın -en çok da, yığinsal niteliğiyle- yadsınmaz bir parçasıdır. Ve Yarın'da yeralan ilgili yazılar estetik düzlemin sınırladığı bir alan içinde görülmeli, ele alınmalıdır. Kaldı ki, Yarın bu tartışmayı ayrı estetik anlayışları paylaşanlarla birlikte kendi sayfalarında yürütmeyi istemektedir. Yarın'ın sayfaları Gırgır dergisinin genç çizerlerine de sonuna kadar açıktır. Bu düşüncelerimizin, açık bir çağrı olarak alınmasını bekliyoruz.

Yarın'ın bu sayısında bir özel bölüm yeralmıyor. Bu sayımız başlangıçtaki yayın tutumumuza uygun düşüyorsa da, özel bölümlerin okurlarımızın ilgiyle karşılandığını görüyoruz.

Bu nedenle, önümüzdeki yayın programının ana noktalarını düzenleyeceğimiz özel bölümler (ya da özel sayılar) belirleyecektir. Nisan sayımızda düzenlediğimiz Çocuk Özel Sayısı ise, -kimisi eksiklikler taşısa bile- Nisan ayında çocuklar için yararlı şeyler yapmanın kıvançını yaşattı bizlere.

Neto ve Neruda'dan sonra, bu sayımızda Kübalı büyük şair Nicolas Guillen'i yayımlıyoruz; arkadaşımız Ali Cengizkan'ın Türkçesiyle. Muzaffer İlhan Erdost'un yazısı bu sayımızın ağırlıklı yazılarından biri; dikkatle okunmasını diliyoruz. Ataman Tangör'ün yazısı, cinsellik, sevgi üstüne yazılarımızda dile getirdiğimiz görüşlerimizi pekiştirip güçlendiriyor. Bu sayımızın önemli bir yazısı olarak gereken ilgiyi göreceğine inanıyoruz. Işıl Özgentürk ile çocuk yayıncılığı üstüne yaptığımız konuşma, Çocuk Özel Sayımızda elimize geç ulaştığı için yeralmamıştı. Değerli arkadaşımızın kimi görüşleri tartışma gerektirse bile, bu konuşmanın çocuk yayınlarının çok olumsuz koşullarla karşı karşıya olduğu bir sırada önemsenmesi gerektiğine inanıyoruz. Yavuzer Çetinkaya arkadaşımızın yazısı ile, ünlü Sovyet sinema yönetmeni Mark Donskoy'u anıyoruz. Ünlü İngiliz gitar ustası Julian Byzantine ile bir süre önce ülkemizde yaptığı konserleri sırasında Yarın için yaptığımız konuşmanın ilgiyle okunacağına inanıyoruz. Yanı sıra, Sina Onur arkadaşımızın düzenlediği müzik sayfalarımızın da, öbür sanat ve edebiyat dergilerinde pek rastlanmayan bir canlılığı taşıdığına ve bu yanılla da önemli bir gereksinimi karşılayacağını düşünüyoruz. Değerli karikatürcü Mehmet Aslan'ın ülkemizde pek yapılmayan satirik heykelleri orta sayfamızda sürdürdüğümüz çabalarımıza yeni bir katkı özelliğinde. Büyük insan Bertolt Brecht'in şiiri ile şu günlerimize bir umut serpiştirmeye çalışırken, Müştak Erenus'u dergimizde görmekten duyduğumuz sevinci de belirtiriz.

Mayıs ayında 9. sayıya ulaştık. Birkaç ay sonra birinci yıla ulaşacağız. Güzel bir geleceği hep yakında gören Yarın çalışanları Mayıs sayımızla birlikte değerli okurlarımıza sevgilerini bir kez daha iletir.

- 3** NICOLAS GUILLEN'DEN ŞİİRLER
- 5** BERTOLT BRECHT / Şiir
- 7** MÜŞTAK ERENUS / Şiir
- 9** SUAT VARDAL / Şiir
- 13** TAMER LEVENT / Tiyatro İçin-2
- 15** SUNULLAH ARISOY / Şiir
- 17** MEHMET ASLAN'ın Satirik Heykelleri
- 20** LUCIEN GOLDMANN / Genç Lukacs'ın Estetiği
- 23** GÜRHAN TÜMER / Cennette Sanat
- 25** SİNA ONUR / Müzik Beğenimizde Özgür müyüz?
- 28** YILDIZ TUĞLU / Şiir
- 29** YÜCEL ERTEN ile "Barış" Oyunu Üstüne Konuşma

• Sahibi : SAMİ ALPTEKİN • Genel Yayın Danışmanı: OSMAN S. AROLAT • Sorumlu Yazı İşleri Yönetmeni : SEMİH GÜMÜŞ (ACAR) • Kapak : ÜMİT ÖGMEL • Abone Ko-

sulları: Yurtiçi / Yıllık 900 TL, Altı Aylık 500 TL — Yurtdışı / Yıllık 54 DM, Altı Aylık 30 DM • İlan Fiyatları : Arka Kapak / Renkli 50.000 TL, Siyah-Beyaz Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

- MUZAFFER İLHAN ERDOST / Eleştiri Üzerine Bir İki Not **4**
- ATAMAN TANGÖR / Sevgi Üzerine **6**
- IŞIL ÖZGENTÜRK ile Çocuk Yayınları Üstüne Konuşma **8**
- CENGİZ AKDUMAN ve CENGİZ KARLIOVA ile Konuşma **10**
- ALİ ESAT BOZYİĞİT / Darülbeyaz'ın İlk Oyunu **14**
- ŞÜKRÜ ERBAŞ / Şiir **16**
- SERHAN ÖZDEMİR / Şiirler **18**
- YAVUZER ÇETİNKAYA / Mark Donskoy İçin **22**
- JULIAN BYZANTINE ile Konuşma **24**
- ARİF ÖKSÜZ / Gençler Nasıl Bir Sanat Dergisi İstiyor? **26**
- SANAT-KOOP ile Konuşma **28**

İç / Renkli 40.000 TL, Siyah-Beyaz 20.000 TL. İç Sayfalar / Tam Sayfa 20.000 TL, Yarım Sayfa 12.000 TL, Çevrek Sayfa 6.000 TL • Baskı: Ankara Basım Sanayi — Film: Renk Büro — Dizi: Ajans ERAT • Türkiye Dağıtım: Örnek Dağıtım • Adres: Zafer Çarşısı No: 18 Yenışehir Ankara • Yazışma ve

NICOLAS GUILLEN'DEN ŞİİRLER

Türkçesi: ALİ CENGİZKAN
Desenler: NUEZ

Karayib

Akvaryumun içinde, Büyük Hayvanat Bahçesinde,
yüzer Karayib.

Bu hayvan
denizlerde yaşayan, anlaşılmaz yaratık
başında kristal bir taç var,
gövdesi mavi, kuyruğu yeşildir,
göğsü, sıkı bir mercan kayalık,
eri yüzgeçleri, siklonlar.

Akvaryumun üstünde, şunlar yazılır:
(Dikkat! ısırır!)

Klîba'nın yetiştirdiği en büyük ozan Ni-
colas Guillen, 1902'de Camagüey'de doğ-
du. Yoksulluk içinde geçen çocukluk ve
gençlik yıllarında şiir yazmaya başladı.
Klîba'da ve Kûba dışında yazıcılık, dip-
lomatik ve siyaset adamlığı yaptı. 1959'
da döndüğü Kûba'da Yazarlar ve Sanatçı-
lar Birliği başkanlığına seçildi. İrk ayrı-
mına karşı, özgürlük için yazdığı şiirler
verdiği savaşım, onun tıknaz, melez ve
yaz saçlı kimliğiyle bütünüydü, uluslar-
dan bir bayrağa dönüştü.

İyidir

Ağladığın zaman şarkı söylemek iyidir, zenci karde-
şim, çarmıha gerilen kardeş;
iyidir mahşerlerin,
bayrakların,
yürüyüşlerin ve iddialı sözleri
avukatlarının.
Hepsi iyidir.

O buzlu yüzeyi denemen iyidir, adalet adına,
—Ah o masum patinajcı
Chicago'dan Washington'a, rüzgârı içerek giden.—;
iyidir gazetelerdeki protestoların,
iyidir hazır yumruğun
ve geride Lincoln, duvarda.
Hepsi iyidir.

İyidir dinamitlenen tapınaklarda vaiz vermek,
iyidir ısrar etmen, kahramanca
beyazların arasına karışmakta,
çünkü yasa —yasa?— beyan etmekte
eşit olduğunu bütün amerikalıların.
İyidir.
Büyüktür.
Dehşetli büyüktür.

Çarmıha gerilen Güneyli zenci kardeş.
John Brown'ı* anımsa,
zenci olmayan ama seni tüfeğiyle savunan.

Tüfek: taşınır bir ateşli silah
(deniyor, sözlükte)
askerler tarafından atışta kullanılır.
Oysa eklenmeli: Tüfek (İngilizce'de "gun"***):
ayrıca kullanıldı karşılık vermek için
köleler tarafından.

Ama diyelim ki (olur ya),
ama diyelim ki, kardeşim,
tüfeksiz kaldın, o zaman

o zaman;
bul birşey,
bilmem ki—
—bir çekiç, bir sopa,
bir taş—, birşey
acıtabilecek,
keskin birşey
yaralayabilecek,
vuracak, kanatacak,
birşey.

* John Brown: Con Bravn

** gun: çan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Vali

Öğrettiğin zaman köpeğine
saldırmayı bir zenciye
koparmak için ciğerini, bir lokma niyetine,

Öğrendiğin zaman
havlamayı ve kuyruk sallamayı, sen de

Ah, beyaz adam
o zaman mutlu ol işte!
Vali olabilirsin Eyaletine.

ELEŞTİRİ ÜZERİNE BİR-KİNOT

ELEŞTİRİ'nin nitelikleri üzerine yazmanın kolay olduğunu sanırdım. Ama, böyle bir yazıyablaşmak için "nedireleş-tiri?" diye düşündüğümde, bunun o kadar kolay olmadığını anladım. Her şeyden önce de, eleştirilen şeyin kendisini belirlemeden eleştirinin özelliklerini anlatmanın güçlüğüyle çevriliverdim.

BURADA, yer yer sanat yapıtlarını, yazın yapıtlarıyla yanyana anmakla birlikte, bu yapıtlara, estetik etkinlikleri açısından değil, düşünsel etkinlikleri açısından değinmek istediğim için, anlatım aracı "dil" olan sanat türleri, yazının ağırlık noktasını oluşturacak. Çünkü, sanat ve yazın yapıtlarının maddi taşıyıcılarının farklı nitelikte olmaları, onların düşünsel etkinliklerinin alanlarını ve sınırlarını da belirliyor. Örneğin, bedensel devinimin estetik olarak düzenlenmesiyle yaratılan oyunların (dansların), düşünsel anlatım olanağı sınırlıdır. Sesin taşıyıcı olarak işlev yaptığı salt müzik için, renk ve çizgilerin taşıyıcı olarak işlev yaptığı resim için, bu sınırları pek fazla genişletemiyoruz. Anlatım aracı "dil" olan yazınsal yapıtların düşünsel anlatım sınırlarının, düşünsel (fikri) gelişmeleri kucaklayacak biçimde gelişmeye elverişli olduğu kendiliğinden anlaşılabilir.

"Dil"ın yazın yapıtında yer alan iki özelliği, yani düşünceyi duyguları uyararak iletme özelliği ile duygunun iletimiyle düşüncelerin etkilenmesi birbiriyle örtüşür. Toplulukların gelişmesine ve toplumsal birimlerin ulus ölçeğinde bütünleşmesi sürecine, dilin gelişmesi eşlik eder. Başlangıçta, yalnızca yalın (baş) bir anlatım aracı olan dil, yazın dili, felsefe dili, bilim dili olmaya doğru evrimleşir. Gündelik şeylerin açıklanmasının ve iletilmesinin aracı olduğu kadar, dilin kendisi, yazının, felsefenin, bilimin üretiminin aracı haline yükselir, bu üretime eşlik ederken dil de gelişir. Yazın yapıtlarında da, olayların ve duyguların yalın (ilkel) bir anlatım ve iletim aracıyken, düşüncenin ve dünya görüşü olarak ideolojinin daha yüksek estetik biçimlenmesinin aracı olma yolunda evrimleşir. Çünkü yazın yapıtı, öteki kültür öğeleri gibi, insanın, zihinsel olarak ürettiği bir şeydir, insanlığın zihinsel üretiminin gelişmesine bağlı olarak gelişir.

Kendinde bir varlık olarak üretilen sanat/yazın yapıtının, doğal bir varlık olmadığı bilinen bir şey. Sanat/yazın yapıtı, doğanın kendinde bulunmayan, ama doğadan çıkmış olan insan tarafından yaratılmış olmasıyla, doğal varlıktan ayrılır. Feuerbach'ın bir sözünü burada da yinelemenin yeridir: "Doğadan çıkan ilkel insan yalnızca doğal bir varlıktı, bir insan değildi. İnsan, insanın, kültürün, tarihin bir ürünüdür." (Bkz: Engels, *Ludwig Feuerbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu*, Ankara 1975, s. 40) Farklı bir anlatımla denebilir ki, ilkel insan olarak doğal varlığın insana evrimi, bilinçli varlık olan insanın kendisi tarafından tarih içerisinde üretilerek gerçekleştirilmiştir. Doğa tarafından verilenin karşıtı olarak insanlı-

... eleştiri, sanat / yazın yapıtının bir soyutlaması, genellemesidir. Ama bu soyutlama ve genelleme, insandan, toplumdan ve tarihten yalıtılmış bir soyutlama ve genelleme olmamalıdır...

Muzaffer İlhan Erdost

ğın kazanımlarını ise, tek sözcükle, "kültür" olarak niteliyoruz.

Kültür, doğa tarafından verilenin karşıtı olarak, insanın, tarih boyunca, toplumsal pratiğin gidişi içerisinde yaratmış olduğu şeylerdir. Bu açıdan da, doğal bir varlık olan insanın insanlaşması, insanın kendi ürünü olmuştur. Doğa tarafından verilenin bir karşıtı olarak insanın ürettiği şeyler olması anlamında sanat ve yazın yapıtının güncel önemi, bugünkü insanın ve geleceğin insanının yaratılmasının kültür öğelerinin ön sıralarında yer almasında toplanır.

TOPLUMSAL gelişme yasalarını bulgulamaya başlayan insan, bu yasaların bilincine vardığı ölçüde, toplumsal gelişmeyi hızlandırabilir, zorunluluk âleminde gerçek özgürlük âlemine geçişin maddi koşullarını bilinçli olarak hazırlayabilir. Anlatım aracı ses, çizgi, renk, biçim ve bedensel devinim olan sanat yapıtlarından farklı olarak, anlatım aracı dil olan ya da dilin ağır bastığı yapıtların, düşüncenin aktarılmasına ve iletilmesine daha elverişli olduğunu yukarıda vurgulamaya çalışmıştık. Ama gene de, düşünce ve dar anlamıyla da ideoloji, yazın yapıtında, estetik yönü bir yana, bilimsel ya da felsefel bir yapıtta olduğu gibi, konamaz. Yazın yapıtı, genel olanı özel olanla açıklar ve gene bunun gibi, soyut olanı somut olanla verir. Denebilir ki, yazıncı, özel olanı bize aktararak ondan genellemeye gitmemize, somut olandan soyutlamalar yapmamıza olanak sağlar. Ama, toplumsal gelişme yasalarının bilincine vardığı ölçüde, yazıncı, bilinçli olarak, tümelden tikele vargı yoluyla, genel olanı, özel olanla açıklamaya yönelir. Bir başka deyişle, başlangıçta toplumsal bilincin kendiliğinden üretiminin yerini, bilinçli üretim almaya başlar.

Bunun içindir ki, yazın yapıtının varlığında örtüşmüş bulunan düşünceyi ve dar anlamıyla da ideolojiyi, görebilmemiz, kavrayabilmemiz, bilinçli olarak algılayabilmemiz, temel devindiricisi düşüncesini ve dar anlamıyla ideolojisini bilmemize bağlıdır.

Birey ve bireylerden oluşan yığınlar, gündelik yaşam içerisinde devinirken, istençleri dışında ilişkiler üretirler ve bu ilişkileri yadsıyacak yeni ilişkiler de üretirler. İnsanların istençleri dışında ürettikleri ilişkilerin, tek tek olayların kendilerinde görülebilmesi, bütünlüğü içerisinde kavranılabilmesi, ancak, bizim, toplumsal varlığın yasalarını bilme ve gündelik olayları bu yasalar yardi-

myla soyutlayarak açıklayabilmemize bağlıdır. En güç olan da, doğrudan ya da dolaylı olarak algıladığımız birbirinden ayrı, görünüşte birbirinden kopuk olayların, birbirleriyle ve geçmişle ve gelecekle olan ilişkilerini, bağlarını, bütünlüğü içerisinde kavrayabilmektir. Çünkü bu, bilimsel bilgiyi, gözlem yeteneğini, soyutlama ve genelleme gücünü gerektirir. Toplumsal değişimle birlikte, bu değişimin büyüklüğüne ve ivmesine bağlı olarak, toplumsal yasalar da, sürekli bir değişme gösterir, kimileri önemlerini yitirir, kimileri yeni bir önem kazanır, kimileri kaybolur, kimi yeni yasalar ortaya çıkar. Bu da, bilginin sürekli üretimini, toplumsal değişimin sürekli gözlemini gerektirir.

YAZIN yapıtının bilinçli üretiminin ortamı, bu karmaşık gibi görünen sorunlarla çevrilidir. Yazının gücüne ve yeteneğine bağlı olduğu kadar gene onun kendi anlayışına ve seçtiği ideolojiye bağlı olarak, yapıtı, toplumsal değişimin kendini güncel olarak açığa vurduğu en uçtaki, en doruktaki olaylarla örtüşmüş veya bunlara uzak kalmış ya da toplumun daha genel ve süregelen sorunlarına yönelmiş olabilir. Ya da, tüm bir insanlığı kucaklayan bütünden veya ulusal ölçekteki bütünden, toplumun daha dar veya daha küçük bir topluluğun sorunları alanına çekilebilir. Hatta yazıncı, kendi bireysel varlığını doğrudan kuşatan çevre ile yapıtını sınırlayabilir. Ya da, bakışlarını toplumsal varlıktan kendi bireysel konusuna çevirebilir ve dışsal varlığın kendisini değil, kendi içsel varlığını, yapıtının merkezi olarak amaçlayabilir.

Neyi seçtiği kadar, nasıl baktığı da önemlidir. Bu bakış, toplumsal gelişmeden yana bir bakış mıdır, toplumsal gelişmeye karşı bir bakış mıdır? Bütün bunlar yazın yapıtını oluşturan özel ve somut olayların ardında, yazıncının bildirisi olarak yansır.

Okurun farklı konumuna ve farklı bilinç düzeyine göre, yazın yapıtında özel olaylar içerisinde sunulan genellemesi ve soyutlaması da farklı olur. Bir yapıtı, yapıtın özünden uzaklaşarak yorumlayabileceği gibi, kendi sınıfsal çıkarına karşıt yapıtların etkisine de çekilebilir. Eleştiri geniş anlamıyla burada önem kazanmaya başlar. Her okur (seyirci de diyebiliriz), algıladığını açıklamak anlamında, kendi eleştirisini üretir. Bu eleştirinin, yazın yapıtına karşı oluşan bir tepkiyi, ya da yazın yapıtının olumlu etkisini açıklamak gibi karşıt iki özelliği vardır. Bu karşıt iki özellik, yer yer birbirine

yaklaşabilir, yer yer içiçe geçebilir. Sanat/yazın yapısının eleştirisi kadar, eleştirinin eleştirisi, ya da sanat/yazın yapıtlarının bilimsel çalışmaların malzemesi olması, eleştirinin farklı kollarını veya aşamalarını oluşturur.

Bu bakımdan da, eleştiri, sanat/yazın yapısının bir soyutlaması, genellemesidir. Ama bu soyutlama ve genelleme, insandan, toplumdan ve tarihten yalıtılmış bir soyutlama ve genelleme olmalıdır. Sanat ve yazın yapısı, kendi içersinde tutarlı ve kendisiyle bütünleşmiş de olsa, toplumun temel ve güncel çelişkilerinden uzaklaşmış olduğu ölçüde, eleştiri, onu genel yerine oturtturarak, toplumsal gelişme içerisindeki yerini ve toplumsal gelişme doğrultusu karşısındaki yönünü belirleyerek ele almalıdır. Toplumsal gelişmeyle bütünleşmeyen ya da toplumsal gelişmeye karşı yapıtlar, kendi içlerinde "devrim" yapsalar da, toplumsal gelişme açısından konumlarına bakıldığında zaman, onların, ilerici değil tutucu veya gerici oldukları pek açık bir biçimde ortaya çıkar.

Kuşku yok ki, burada, sanat/yazın yapısının, sanatsal estetik yönünü konudan dışlamıyoruz ve bir yapının gücünün ve etkinliğinin bu özelliklere bağlı olduğunu ayrıca vurgulamak istiyoruz.

Öyleyse özetlenerek yinelenebilir ki, sanat ve yazın yapıtları, genelin özel veya tümelin tikel, soyutun somut olarak anlatılmasıdır. Eleştiri ise, bu özel olanı genelleyerek, somut olanı soyutlayarak varlığına varır. Bu bakımdan da sanatçı ve yazarın yaratmış olduğu ürünün, toplumsal gelişme içerisindeki yerini, yönünü, eksikliğini ve onunla bütünleşip bütünleşmediğini araştıran bilimsel bir genelleme özelliği içerir.

"BİLİMSEL" sözcüğünü kullandığımda, eleştiride "nesnellik" kendini çağırıştırıyor. Nesnellik, toplumsal olaylar ve olgular için nasıl değişken bir kavram ise, sanat ve yazın yapısı için de *değişken* bir kavram olmak gerekir. Sanat/yazın yapısı, durağan bir merkez; onu algılayan, değişen bir merkez olduğunda, ya da tersi, burada yapıt ile onu algılayan arasında, karşılıklı değişerek geçerliliğini koruyabilen ölçüler, köklü olarak bozulmaya başlar. Aslında değişen şey, toplumdur, toplumun değişmesine koşut olarak, her ikisi de sürekli değiştiği zaman, bu karşılıklı ilişkiyi belirleyen ölçüler korunabilir. Dünyanın kendi eksenini çevresinde ve güneş çevresinde dönüyor olmasına karşın, yeryüzü üzerinde durağan iki nesnenin birbirleri karşısındaki konumlarının değişmemesi gibi.

Sanat/yazın yapısına, toplumsal gelişme açısından bakıldığında, nesnellik, durağan (sabit) bir merkez olmaktan çıkar. Nesnellik, toplumsal gelişmeyle birlikte değişken bir şey olarak görünür ve o zaman da, nesnel olma özelliğini yitirdiği sanırız ağır basar. Burada nesnellik, idealizmin karşıtı olarak materyalist olmak, materyalizmden farklı olarak diyalektik materyalist olmak,

toplumsal gelişmenin diyalektiğine bağlı olmak anlamında tarihsel materyalist olmak ölçüsünde bir nesnelliktir. Dolayısıyla da nesnellik, toplumsal devrimle birlikte, devrim, değişir.

Madde devrimindedir ve zaman boyutu, bu devrimin sarmal (helezo-ni) niteliğini belirler. Devrim madde, canlı varlığın kendisinde, daha yüksek bir aşamaya ulaşmıştır. Bu, tek hücreli canlıdan çok hücreli canlıya ve insan denen bilinçli varlığın türeyişine doğru yükselen, maddenin sarmal devriminde kendini açığa vurur. Bilinçli varlık olarak insanın, doğal varlığından insan olan kendini yaratması ve bunun tarihsel olarak sürekli yükselişi. En küçük topluluk birimlerinden klan topluluklarına, aşiret topluluklarına, ulus topluluklarına, insanlığın evrensel bütünleşmesine doğru bir yükselme. Her şey deviniyor ve her şey, az ya da çok bir ivmeyle, ama yükseliyor. Sanatçı ve yazar, bu sürekli devinen ve yükselen toplumsal varlığın ortasında, değişirken, kendisi de, bilinç üretmek, kendini ve toplumu, ileriye doğru değiştiriyor. Toplumsal ilişkiler, kendilerini yeniden üretiyor ve kendilerine üretirken, kendilerini yadsıyacak olan yeni ilişkiler de üretmeye devam ediyor ve kendisinin bir ögesi olarak insanı yadsıyacak olan yeni insanı sürekli olarak yeniden yaratıyor.

Toplumsal gelişmeyi, tarihsel bütünlüğü içerisinde genel çizgileriyle kavramış olmak kadar, güncel olana yaklaşıldığında, tabandan doruğa doğru, toplumsal gelişmeyi belirleyen, etkileyen ve o ölçüde karmaşıklaşan yasaların sezilmesi, görülmesi, kavranması ve insanın kendi istenci dışında oluşan yasaları denetime alması, ona sağlıklı bir yön verme, onlara kazandırabileceği ivme ve bu ivmenin mutlak sınırlarını kavrama - nesnel olmanın, durağan değil toplumsal gelişmeyle birlikte sürekli değişen bir şey olduğunu açıklıyor bize. Dün doğru olarak nitelendiğimiz şeyleri, o gün için doğru olmakla birlikte, bugün doğru olarak nitelmemekle, doğru olanı yeniden bulguluyoruz.

BUNUN içindir ki, sanat ve yazın yapısını tahlile yönelik eleştiri, temelini, bilimi, felsefeyi ve ekonomi politiği sağlıklı özümlemiş olmasından alır. Bilim adamının, somutu soyutlaması, özel olandan genel olanı bulgulaması gibi, eleştiri de, sanat/yazın yapısı ile toplumsal varlığımız arasındaki yakınlaşma ve uzaklaşmaları, örtüşme ve ayrıklıkları, bu iki şey arasında, yani toplumsal varlığımız ile sanat/yazın yapısı arasında saptamaya çalışır.

Eleştiriye yönelme, eleştiri yazma ve eleştiri sürdürme, şu üç noktayı, kendinde bütünleştirmiş olmalıdır: Biri, tarihsel ölçekte insanlığın gelişme yasalarının bilimsel olarak özümlemiş olması; ikincisi, evrensel ölçekte insanlığın ve ulusal ölçekte kendi toplumunun güncel konumunu sağlıklı bir tahlil; üçüncüsü, sanat/yazın yapısının bu ikisi karşısındaki konumu, yeri ve yönü.

Sanat/yazın yapısı ile onun içersinde doğduğu toplum arasındaki bağı

BERTOLT BRECHT

Karanlık Günlerde

Orada ceviz ağacının rüzgârda sallanışı değil tersine, badanaçının işçileri ezmesi konuşulacak. çocuğun çakılaşını akıntının üzerinde sıçrattırması değil, büyük savaşların hazırlanması kadının orada odaya gelişi değil, büyük güçlerin işçilere karşı birleşmeleri anlatılacak.

Ama, karanlık zamanlardı, denmeyecek tersine, sorulacaktır ozanların neden sustuğu.

(1933-38 şiirlerinden)

Türkçesi: SITKI SALİH GÖR

belirlemek ve bu yapıtların okur olarak birey ve yığınlar üzerindeki etkisini, bilinçli bir algılamaya dönüştürmek, eleştirinin başlıca görevi. Bu etkileme, olumsuz bir etkileme ise, okurun bu etkilenme karşısında (tepkiyi üretmek) yer alması; olumlu bir etkilenme ise, bunun (etkiyi yaygınlaştırarak) biçimlenmesini ve pekiştirilmesini sağlamak. Eleştirinin bununla bağlandığı ikinci temel işlevi, sanatçı ve yazarı geleceği açısından olumlu bir yöne yöneltmek ve bu etkisini, okurun (yığınların) seçimiyle gerçekleştirmek. Dolayısıyla eleştiri de, okurun (yığınların) eleştirisinin konusu haline gelir. Böylece de sanat/yazın yapısı, eleştiri ve okur arasında ve kendi kendilerini üzerinde bir etkileşim alanı oluşur.

ŞU nokta gözden uzak tutulmamak gerekir: Egemen çevreler, ilerici ve devrimci düşüncelerin, okura, en yaygın biçimde, sanat/yazın yapıtlarıyla götürüldüğünün bugün daha çok bilincindedir. Çünkü, sanat ve yazın, ilerici ve devrimci düşünceleri, okumaya yeni açılan kuşaklara olduğu kadar, genel olarak okura taşıyabilmenin araçlarına daha çok sahiptirler. Şu da eklenebilir ki, okur sayısında ve oranındaki artış, bu etkinliğin boyutlarını genişletmesine ve yoğunlaştırılmasına olanak sağlamaktadır. Bellibaşlı iletişim araçları, egemen güçlerin denetiminde olmakla birlikte, sınırlı da olsa, demokratik özgürlüklerin varlığı, ilerici sanat ve yazın yapıtlarının çoğaltılma ve iletilme araçlarını tam ve mutlak olarak kendi denetimlerine almasına engel oluşturur.

Şimdi, egemen güçler, sanat ve yazının bu ilerici etkinliğini, bir başka noktada kırmak amacıyla, yeni bir çalışma içerisinde. Romanda, öyküde, şiirde ve bunlardan kaynaklı alan tiyatrodan, sinemada, müzikte. Yazıncıların, nitel değerlerine göre, ama ilerici ve devrimci açıdan oluşmuş hiyerarşik konumları, bir

bakıma burjuva açıdan yeniden düzenlenmeye çalışılmaktadır. Öne çıkarılan yazarların da, sanatçı kişilikleri ve demokratik özellikleri, böyle bir amacı, okurdan gizlemeye elverişli olabilmekte. Değerlerin devrimci hiyerarşisi yerine, burjuva demokrat ya da küçük-burjuva demokrat bir hiyerarşinin geçirilmesi, bilinçli olarak gerçekleştirilmeye çalışılmakta. Buna emperyalist gericiğin katkısını eklemekle yetinelim.

Öznel beğeniler altında oluşturulan bazı kişisel hiyerarşik düzenlemelerle, yozlaşmış yazıncıları, sağcı ve gerici yazıncıları, halkçı, ilerici ve devrimci yazıncıların önüne çıkarma, ya da onların arasına geçirme çabaları, nesnel olarak, egemen çevrelerin bu amaçlarından soyutlanamaz ya da soyutlanmamalıdır.

SORUNA bu açıdan eğilirken, devrimci eleştirilerde zaman zaman ortaya çıkan bir yanlışla değinmekte de yarar var. Devrimci sanat ve yazına yönelik eleştiriler, okur, sanat ve yazından ürkütme, ona tehlikeli bir şey gibi bakma duygusu aşılardan kaçınmalı, okurun ona sokulma, yaklaşma duygusu özenle beslenmelidir. Diyelim, devrimci genç bir ozanın şiirleri, onun şiirlerinden daha oylumlu bir eleştirinin konusu yapılarak, bir bakıma da zorlama yöntemlerle, genç ozanın, dizelerinde, okuru gizli bir idealizm tuzağına çektiğini tanıtlamaya benzer çabalar, okurun tuzaqlara karşı duyarlı olmasını sağlamaktan çok, onda sanat yapısına ürküyle, çekinecek yaklaşma duygusu uyandırabilir. İlerici ve devrimci yazına yönelik eleştiriler, ozanı, öykücü, romancıyı yokumsamaya, yıkmaya yönelik olmamalı, onu, kusurlarından arındırmaya yönelik yapıcı eleştiriler olmalıdır. Bunun kadar önemli olan bir şey de, okuru uyarmanın sınırları ile okurda böyle bir ürkünün yaratılması arasındaki sınırın gözden uzak tutulmamasıdır.

SEVGİ ÜZERİNE

Ataman Tangör

Gerçek yaratıcılığın ayırdında olan birey, kendiyle ve diğer insanlarla barışıktır; vermeyi ve paylaşmayı bilir, bundan zevk duyar ve ancak yaratmayı; vermeyi ve paylaşmayı başarabilen bir kişi gerçekten sevebilir...

Ruh hekimine başvuran kadın kocasından nefret ettiğini söylüyor, onun her davranışının ve konuşmasının kendine battığından yakınıyordu. Oysa on yıl önce aralarında büyük bir "aşk" geçmişti ve ailelerinin karşı koymaları pahasına evlenmişlerdi. Birbirlerini "deliler" gibi seviyorlardı. Peki, şimdi bu nefret nereden çıktı? Köprülerin altından hangi sular aktı da, "aşk", "nefret"e dönüştü? Aslında karşı cinsler arasında bu tür duygu değişimi ilk ve ender karşılaştığımız bir olgu değil. Büyük aşklar ya da mutlu evlilikler giderek katlanamaz, bunaltılı bir ilişki biçimine dönüşüyorlar. Bu kopmaların nedenleri gibi gösterilen bahaneler de sıralanıyor: "Kocamın başka bir kadınla ilişkisini yakaladım", ya da "Kocam geceleri eve geç gelmeye başladı, kumar oynuyormuş", ya da "içki içiyor", ya da "Karım cinsel

yönden soğuklaştı, isteksiz", "Akşama eve yorgun argın geliyorum, karım benden sonra geliyor, yemek hazır değil" vs. vs..

Bu "büyük aşk"a ne oldu? Uçup gitti mi, yoksa başlangıçta da mı yoktu, bir hayal ürünü müydü? Bir-

denbire patlayıveren içi boş bir balon muydu? Bu soruların yanıtlarını vermek pek kolay olmasa gerek. Sevgi üzerine bugüne dek pek çok şey yazılmış, sanatsal ürünler, yapıtlar verilmiş. Farklı görüşler ileri sürülmüş. Sanırım, sevginin insana özgü bir duygu olduğu konusu tartışma götürmez bir gerçek. Hayvanlardaki birliktelik ve sevişme salt içgüdüsel bir olay. Ancak, nedense insan-oğlu bu içgüdüsel birlikteliğe yoğun bir özlem duyuyor; "Kumrular gibi sevişme"nin güzelliğinden, saflığından, doğallığından dem vurup duruyor. Balkonundaki ya da kafesindeki güvercinlerin, muhabbet kuşlarının birbirleriyle oynaşmalarını, guruldamalarını özlem ve gıptayla dikikalarca izliyor, ancak yanı başındaki eşi ya da sevdiğine yöneldiğinde yüz ifadesi ve duyguları anında değişiyor. İnsanların birbirlerine bu denli yabancılaşmaları yalnız sevgi alanında değil; tüm davranışlarına yansıyor. Örneğin, biz hekimler çoğu kez hastayı bir insan olarak değil, filan numarada yatan kişi olarak anımsayabiliyoruz; hastanın adını, kimliğini, kişiliğini kolayca unutuyoruz; birbirimizle hasta üzerinde konuşurken "Hani şu ülserli, 15 numaradaki hasta" deyiviriyoruz. Yıllar yılı günlük gazetelerimizi aldığımız gazetecimizin adını, onun insan yönünü düşünmek zahmetine katlanamıyoruz. Gazetecinin yüzü ile kişiliği, satın aldığımız gazetenin özellikleriyle özdeşleşiyor. Birbirimize, kendimize neden bu denli yabancıyız? Bilim adamları, filozoflar insanın doğadan yani hayvansal özünden kopup, doğaya egemen olmaya başladıkça hem kendine ve hem de karşısındaki insana yabancılaştığını söylüyorlar. Kimine göre yabancılaşma insanın engellenemez kaderi, kimine göre özel mülkiyet

girdabının yarattığı bir çıkmaz. Yabancılaşma sürecinin, özel mülkiyetle başladığı, işbölümünün yoğunlaşması ve kişinin ürettiği nesnenin kendinden kopmasıyla hızlandığı bir gerçek. Toprağına bağlı, kendi ürettiği şeyi gören, toplayan ve bu ürünle geçinen köylüyle, kentte üretimin ara basamaklarında yaşayan ya da ürettiği nesnenin kendinin çok uzağında olduğunu sezinleyen kişi arasındaki yabancılaşma olayı birbirinden oldukça farklı. Bireyin üretimle olan bağı ve bu bağı kavrama yetisi koptukça yabancılaşması da artıyor. Ve doğal olarak tekelci kapitalistleşme sürecinde insan kendine ve çevresine daha da yabancılaşıyor. Ayrıca, bir de hisse senedi, banka ve banker faizi gibi gelirlerle yaşamlarını sürdüren hatırı sayılır bir kitle söz konusu; bunlar ve yöneticilik, idarecilik gibi üretim sürecinin bürokratik basamaklarında bulunan kişiler, ekonomik çalkantıların fırtınaları içinde bir o yana bir bu yana savrulup duruyorlar. Bu insanlar neye ve kime hizmet ettiklerinin, ne işe yaradıklarının kesinlikle ayırdında olmadıklarından, yaşamı bir yük, katlanılması son derece zor bir zorunluluk gibi algılamaya başlıyorlar.

Yoğun bir çalışma döneminin hafta sonu ya da yaz tatili dinlenmeleri bu yabancılaşmış bireyler için bir ızdırap kaynağı olmakta: Dinlenme bir yana, aile bireyleri arasındaki sürekli gerginlik ve huzursuzluk tatil dönemlerinde doruğa ulaşıyor ve hafta başları birer karabasana dönüşüyor; "Ah, bir hafta sonu gelse de dinlensem" teranesi ile geçen günlerin sonu aynı kısır döngüyü yinelemekten başka bir işe yaramıyor. Bir ruh hekimine başvuran bireylerin çoğu hafta sonlarının kendileri için birer cendere oldu-

Karikatür: ATILA KANBİR

ğundan yakınırlar. Sözü on mut-
lu olduklarını söyleyen eşler bir ara-
da bulunmanın en yoğun olduğu ta-
til dönemlerinde nasıl olup da hır-
laştıklarını bir türlü kavrayamazlar.
İki taraf da haklıdır. Koca şöyle bir
ayaklarını uzatıp dinlenmek dileğin-
dedir, ancak eşinin dırdırı, çocukla-
rın şamatası yüzünden bir türlü din-
lenemez. Bu kez dışarı çıkar, maça,
cahveye, meyhaneye, kumara gider,
eve döndüğünde ise kadın bir araba
af eder. Kadın işe, hiç değilse hafta-
sonları, ev işlerinden uzak birkaç
saat geçinmek dileğindedir. Ya kör
olası parasızlık, ya kocasının ilgisiz-
liği, ya da yaramaz çocuklar bu is-
teğin gerçekleşmesine engel olur.
Kısacası, kadın erkeği, erkek kadını
suçlar durur, her ikisi de eleştiriye
son derece dayanaksızdır. Taraf-
lar hekime başvurdıklarında çoğu
kez kendi haklılıklarının kanıtlan-
ması ve bunun diğer tarafa iletilme-
si dileğindedirler. Bu tümcede "ta-
raflar" sözcüğünü kasıtlı kullandım.
Bir kadın hastanın eşi ve kendisiyle
ortak görüşülüyor. Kısa bir süre son-
ra kadın hekime büyük bir telaş için-
de gelerek "kocasının yola getiril-
mesi" konusunda yalvarmaya başlı-
yor; hekimi ikna edebilmek için
tüm yeteneklerini kullanıyor, ağlı-
yor, hekime olan hayranlığını belir-
tiyor, ne denli zavallı-acınacak bir
durumda olduğunu kanıtlamak için
elinden geleni ardına koymuyor.
Kanımca günümüzde aile içinde ya
da dışında bireylerin çoğu "taraf"
tırlar, yani birbirlerine rakiptirler.
Rekabetin, yani yarışmacılığın ka-
pitalist toplumun temel öğelerinden
biri olduğunu biliyoruz; oğlan ba-
baya, kız anneye, karı kocaya rakip-
tirler; oğul anneyi elinden alıyor di-
ye babaya, kız babayı elinden alıyor
diye anneye, baba kendi mirasına
aday diye oğluna, kadın baskı altın-
da tutuluyor diye erkeğe, erkek is-
temleri yerine getirilmiyor diye ka-
dına bozulur, kızar. Bu kızgınlık
duyguları giderek yerini gizli bir
düşmanlık duygusuna bırakır. Ve
bu düşmanlığın adı da pratikte "sev-
gi" olur.

Feodal toplumda, yani daha ya-
bancılaştırmanın doruğuna ulaşmamış
nsanlar arasında, tüm ataerkil bas-
kıcı öğelerin ardında yaygın bir ko-
uma-kollama, sahip çıkma ve sevgi
vardı. Feodal toplumda hâlâ anaer-
kil yapının özellikleri kendini du-
yurmaktaydı: Koruma, şefkat, seve-
cenlik ve sevgi. Duygusalılık akılcılı-
ğa egemendi. Ataerkil özellikler ise,
akılcı otoriteyi, disiplini, sorumlul-
uk ve suçluluk duygularını getiri-
yordu.

19. yüzyılın başında belirginleş-
meye başlayan "özgürlük" ortamı,
insanı kendi vicdaniyla başbaşa,
yalnız ve korunmasız bıraktı. Ana-
erkil özellikler giderek silinmeye
başladı. Birey çalışmaya, durmadan
dinlenmeden çalışmaya, daha çok
çalışmaya itildi. Sanki içten gelen
bir dürtü onu çalışmaya, amaçsız,

körü körüne çalışmaya itiyordu. Ki-
şi tüm dünya nimetlerinden, zevkle-
rinden elini ayağını çekmek zorun-
daydı; eğlence, boş zaman harcama
ve cinsellik yasaktı. İşte bu nedenle
o dönemin ruhbilimcileri (Freud ve
yandaşları) insanın ruhsal bunalım-
larından cinselliğin baskı altına alın-
masını sorunlu tuttular. Aslında bu
olgu, yani cinselliğin baskı altına
alınması bir simgeydi, görüntüydi.
Bu dönemin ruhbilimcileri İnsanım
kurtuluşunu cinselliğin özgür bira-
kılmasıyla özdeş tuttular.

20. yüzyılın kapitalist toplumun-
daysa yeni bir tablo ortaya çıkıyor-
du: Tüketim ve dolayısıyla zevklerin
alabildiğince özgürleşmesi. Senna-
ye, üretim fazlasını harcamak, har-
catmak zorundaydı; reklamlar, kitle
haberleşme araçları "alın, atın, har-
cayın, değiştirin" diye bağırıyorlar-
dı. Bu arada cinsellik de bir tüketim
aracı olmaya başladı; pornografi,
cinsel-sadistik öğeli dergiler, film-
ler, müzikler, her türden cinsel sa-
pıklık örnekleri alabildiğince kitle-
lere sunuldu. Burjuva ruhbilimcileri
bu işe pek sevinmiyorlar: "Hah, işte şim-
di oldu, cinsel özgürlük sağlanıyor
ve en sonunda insanlar bunalımdan
kurtulacak, gerçek sevgiye kavuşa-
caklar." Ama olmadı, insanlar ara-
sında sevgi doğmadı, tam tersine
bencillik, özseverlik (narsisizm) ala-
bildiğince yoğunlaştı. Bir kadın
hasta yoğun sıkıntı ve korkulardan
yakınıyordu, sokağa yalnız çıkamı-
yordu, ölecekmis gibi bir duyguya
kapılıyordu. Eşini küçümsüyor,
kendine ilgisiz davrandığını, eve geç
geldiğini, işinden başka bir şey dü-
şünmediğini söylüyor ve bu gidişle
eşinin kendini terk edeceği korku-
suna kapılıyordu. Ne yapacağını şa-
şırmıştı. Kendine güveni sağlayan
bazı uygulamalardan sonra, yalnız
başına da yaşayabileceğini kavra-
yan hasta, birdenbire bencil, soğuk
ve sevgisiz bir tutum içine girdi. Ar-
tık eşi onu hiç mi hiç ilgilendirmi-
yordu, yalnız kendi için yaşayacak-
tı, bir kez daha bunalıma girnek ni-
yetinde değildi. Eşi artık açıkça bir
"hasım"dı, düşmandı. Ondan çocuk
bile istemiyor ve hatta doğabilecek
çocuğundan nefret edeceğini söyli-
yordu.

Sevmek bir anlamda vermek de-
mek. Yaratıcılığın olmadığı, ya da,
insanın bilinçli yaratıcılığının ayır-
dına varmadığı bir ortamda, yani,
bireyin kendine tümüyle yabancılaştı-
dığı bir toplumda verici olması ola-
naksızdır. Verici olmayan bir kişi-
nin de *sevmesi* olanaksızdır. Yarış-
macı-alıcılığa koşullanmış bir birey
kendini de başkalarını da sevmeyiz.
Kendini sevmek ve beğenmekle öz-
severlik birbirine tümüyle karşıt iki
öğedir. Özsever birey kendini sever
görünür, ancak aslında kendinden
nefret eder. Durmadan, dinlenme-
den çalışır, ancak başarıları ona bir
türli yetmez. Daha çok, daha fazla
çalış kamçısı bireyi gücünün son
kertesine dek getirir, davatır: artı!

Takvime Asılı Göl

Dağ başında süslü bir gölsün
Telaşın tükenmiş yitik tepelerde
Kuytu ve uykulu bu mavilikte
Konuşmayı unutmuşsun
Üşenmişsin sevmeye.
Esen bu rüzgardan sana ne
Ürperne öyle bilmiş gibi göğe yakın
Bir boşa yıldızları üşüteceksin.

Müştak Erenus

başaramadığını gördüğünde, sezdi-
ğinde, ya da öyle sandığında tüke-
tir, kendinden nefret etmeye, ken-
dine acımaya başlar, artık kendi
kendinin düşmanıdır. Bir kadın has-
ta moda konusundaki başarılı çalış-
malarıyla ün kazanmıştı. Durmadan
aralıksız çalışıyordu, başarılarını
kanıtlamak için yaptığı, yarattığı
ürünleri, gazetelerde kendisiyle ilgili
övgü dolu kupürleri getiriyordu.
Ruh hekimine başvurmasına neden
olan bir bunalıma girdi. Devreye bir
erkek girmişti, erkeğe "aşık"tı, şim-
diye dek bu kişi gibi kendini anla-
yan biri daha yaşamına girmemişti.
Bir süre sonra birdenbire erkekten
nefret etmeye başladı; erkek onun
dengi değildi, onu kendi çıkarları
için kullanıyordu, artık ona düşman-
dı. Rubbillsel gözlem sonucunda
bu sevgi bağının işini, yükselmesini
engellediği nedeniyle nefret duygu-
larının geliştiği anlaşıldı. Ve bu bağ
koparıldığında, hasta bunalımını
yendi, artık mutluydu, çünkü işine,
başarısına yeniden dönmüştü.

Dikkatinizi çektiyse, burada ve-
rilen örneklerde üretimden, üretim
sürecinden ileri derecede kopmuş
insanlar konu alınmıştır. Eğer bu
örnekleri genellersek çağımızda tüm
insanların sevgiden, sevmeye yetene-
ğinden kopuk olduğu gibi son dere-
ce yanlış bir yargıya varabiliriz. Ya-
ni Fromm ve diğer yeni-Freudcuların
kötümser havasına kendimizi
kaptırabiliriz. Oysa, biliyoruz ki ta-
rihi yapan, toplumu daha ileri gö-
türen üreten, varatan emekçi kitle-

lerdir. Evet, kapitalist üretim ilişki-
leri içinde bu insanlar da yabancı-
laşmışlardır. Ancak onların yaban-
cılaştırmaları daha çok dayanışmaları-
na, birbirlerine daha çok güvenmele-
rini ve birbirlerini daha çok sevmel-
lerini zorunlu kılmıştır. Sanırım in-
sanlara sevmeyi ve gerçek sevginin
ne olduğunu öğretecek de bu insan-
lar olacaktır. Gerçek yaratıcılığın
ayrısında olan birey, kendisiyle ve di-
ğer insanlarla barışıktır; verneyi ve
paylaşmayı bilir, bundan zevk du-
yar ve ancak yaratmayı, vermeyi ve
paylaşmayı başarabilen bir kişi ger-
çekten sevebilir; kendinin ve eşinin
cinselliğini kavrayabilir, gerçek cin-
sel doyuma ulaşabilir, çocuklarına
sevgiyi ve sevmeyi öğretebilir, onla-
rı sevgi dolu kılabilir. Son çözümde,
insanın bu nitelikleri ancak ve an-
cak kendine ve başkalarına yabancı-
laşmamış, insanlar arasında ve üre-
tim sürecindeki etkinliğinin ve gücü-
nün kendine yabancı olmadığı bir
ortamda gerçekleşecektir. ●

KAYNAKLAR

1. Homey, K., Çağımızın Tedirgin İnsa-
nı, Tur Yayınları - 1980
2. Fromm, E., Sevgi ve Şiddetin Kayna-
ğı, Payel Yayınları - 1979
3. Fromm, E., Sağlıklı Toplum, Payel
Yayınları - 1982
4. Fromm, E., Sevmeye Sanatı, DE Yayın-
ları - 1975
5. Popov, S.I., Sosyalizm ve Hümanizm,
Sorun Yayınları - 1979
6. Dobrenkov, V.I., Erich Fromm'un ve
Yeni-Freudculuğun Eleştirisi, Sorun
Yayınları - 1979

□ Sayın Özgentürk, sizden öncelikle çocuk yazınının bugünkü durumunu, olumlu ve olumsuz yönleriyle nasıl gördüğünüzü öğrenelim.

■ Bugün çocuk yazını pek olumlu bir durumda değil. Bunu şöyle açıklamak gerekiyor. İki üç yıl önceki çocuk yazınına karşı olan talepten ötürü pek çok yayınevi çocuk yayını yapmaya başladı, bu da giderek bu alana salt kâr amacıyla yaklaşılmasına ve kalitenin düşmesine neden oldu.

□ Yani, bir anlamda Türkiye'de bu alanı besleyecek yazar ya da ürün yokken, kısa bir zamanda yaygınlaştı. Peki, bunda neyi, hangi olguyu kullandı yayınevleri?

■ Öncelikle, yayınevlerinin hepsinin aynı şeyi yaptığını söylemek mümkün değil. Bazı yayınevleri kaliteye de dikkat etti. Özellikle Türkiye'de bilinmeyen bir alan olan çocuk yazınına yeniden yaratmaya, ipuçlarını vermeye çalıştı.

□ Yani işin olumlu bir yanı da var.

■ Evet, pek çok şey yeni yeni öğreniliyordu Türkiye'de çocuk yazını konusunda. Bunun ilk ipuçlarını da bu dönemde attık.

□ Peki, sözünü ettiğiniz dönemde, bu olumluluğun ilk ipuçlarının verilmesinin yanında, bu alanı zora koştan yayınlar oldu. Eski dönemde doğru-dan doğruya çizgi roman türünde, dış kahramanlara dayalı bir yapı vardı. Bu yabancı yapıyı nasıl değerlendiriyorsunuz?

■ Türkiye'deki yazarların, yayımcıların elinde bu konuda çok fazla istatistik, bilimsel veri yok. Yalnız gözle görülen birşey vardı. Bol sayıda çizgi roman, yabancı kaynaklı yayını. Yani bu kitaplardaki kahramanlar, kesinlikle Türk örf ve adetlerine yabancıydılar. Örneğin Pollyana herkes tarafından önerilen bir kitaptır. Ama Pollyana, aslında Hristiyan felsefesinin olağanüstü yaygınlaşmasını sağlayan bir kitaptır. Yani bize çok aykırı şeyler de yayımlandı ama, bunun yanı sıra Don Kişot da vardı. Ben Kemalettin Tuğcu olayına girnek istiyorum aslında.

□ Evet, Türkiye'nin belli bir döneminin tipik bir özelliğini yansıtıyor, özellikle bunca yaygınlığı açısından.

■ Çok fazla satan bir yazar Kemalettin Tuğcu. O dönemde çocukların büyük bir bölümünün çok fazla Kemalettin Tuğcu okuduğuna tanık oluyoruz ve seviyorlar. Bunun neden çok sevildiğinin ipuçlarını aramak gerekir... Bir defa büyük bir duygu sömürüsüyle karşı karşıyayız. Şimde de TV'de yayımlanan pek çok çizgi film ve çocuk romanlarında aynı durum söz konusu. Örneğin,

öksüzlüğü, kimsesizliği, zorla suça itilmeyi aşırı derecede sömüren bir yapıya sahiptir, Kemalettin Tuğcu'nun kitapları. Bu da insanlara yakın gelmektedir. Şimdiki TV dizilerinde Arı Maya olsun, Candy olsun yine aynı yerden hareket etmektedirler. Çok gözü yaşlı bir edebiyat sözkonusu.

□ Bu gözü yaşlı edebiyat geleneği, aslında Ayşe-cik geleneği ile de sinemamızda kendini gösterdi.

■ Evet, bunun çocuk psikolojisi üzerinde son derece zararlı etkileri olduğunu düşünüyorum.

ISIL ÖZGENTÜRK

“...bu şartlanma mış kitleye karşı sizin, hayatın bütün güzel yanlarını götürmeniz gereklidir...”

□ Öyleyse, bunun karşısına konulması gereken doğru tavır nedir?

■ Doğru tavır kesinlikle şu olmalıdır. Önce, malzemenin çocuk olduğu kabul edilmelidir. Yalnız, “çocuk” dediğimiz zaman küçimsenmemelidir bu. Çünkü edebiyatın bence en zor alanlarından biri Çocuk Edebiyatı. Çünkü karşımızdaki kitle, hem sizin yarattığınız fantastik dünyayı değişik yorumlayacak bir kitledir, hem de şartlanmamış bir kitledir. İşimiz daha zordur. O zaman bu şartlanmamış kitleye karşı sizin, hayatın bütün güzel yanlarını götürmeniz gereklidir. Neşeyi, çalışmayı, sevgiyi, üretmeyi, dostluğu, arkadaşlığı... Bunları öyle bir anlatmalı ki, zorla öğüt verir gibi değil.

□ Kitapta bir anlamda karşılıklı dostluk ve arkadaşlık söz konusu. Bu dostluk ve arkadaşlık kuşak farkı olan insanlar arasında yaşı büyük yazarlarla çocuk arasında olacak. Burda çocuğu yakalamak için, daha iyi görebilmek için elimizde olan silahlar neler?.. Çünkü daha önce söylediğiniz gibi, bunun kolayına gitmek, duygu sömürüsü demek oluyor. Onun dışında yakalamak nasıl mümkün olacak; biraz açar mısınız?

■ Bunu yakalamak o denli kolay değil. Herşeyden önce yazar, çocuklarla ilgili bir kitap yazmak üzere masaya oturduğunda, kendi kendini sansür etmektedir. “Acaba anlar mı?” diye başladığında, zaten kötü birşey yazmaya aday demektir. Çünkü çocuğun neyi anlayıp neyi anlamayacağı ölçülemez. O zaman müthiş bir özgürlük içinde yazmanız gerekir, çocuklarla ilgili birşey yaratırken. Onların dünyası da sonsuz bir özgürlüğe sahiptir. Biz masayı masa gibi alabiliriz ama, çocuk masayı başka türlü alabilir.

Bir; kendimizi sansür etmekten kesinlikle kaçınmalıyız. İki; dil çok önemli, karmaşık bir dil kullanmaktan çocuk kitabında özellikle kaçınmalı. Cümleler kısa fakat anlatımı yoğun olmalı, konu mümkün olduğu kadar net anlatılmalı. Bir de çok fantastik şeylere gidilebilir, onun maceracı yanını okşayacak bir yapı kurulabilir, merak duygusu körüklenebilir.

□ Uzun, özellikle TV dizilerinde yeni sayılabilecek bir alan. Çocuklar buna büyük bir ilgi duyuyorlar. O söylediğiniz “duygu sömürüsü” üzerine olan filmlere, kitaplara ilgi duyuyorlarsa, uzaya da o kadar ilgi duyuyorlar. Buradaki olumlu ve olumsuz yanlar nelerdir?

■ Çok ilginç bir noktaya değindimiz. Örneğin TV’de oynayan “Yıldızlar Savaşı” dizisi çocukların en çok sevdiği dizilerden biri. Bu neden böyle? Bir defa çocuk sürekli merak eden ve bilinmeye karşı ilgi duyan bir yaratık. Onu çekiyor bu

Fotoğraf: MEHMET SAĞNAK

Fotoğraf: MEHMET UNAL

uzay konusu; artı, bütün bu kurgu bilim dizilerinin de gördüğümüz birşey var. İnsanlar orada insan gibi. Fakat makineler de var. Yani çocuğun hayatı gördüğü iki şey sözkonusu. Anneler, babalar, sevgi, aşk, psikolojik durumlar da var. Buna karşı düşünemeyeceğiniz boyutlarda büyütülmüş, kavrayamadığımız makineler de var. Çocuk bu ikisi arasındaki ilişkiyi seviyor.

□ Yani bildiği tanıdığı bir dünyayla; bilme, tanımadığı, yaklamak istediği bir dünya arasındaki bağlantıyı kuruyor.

■ Bunun olumlu yanları da var. Yani şöyle olumluluğu olabilir. En azından bir ilgi duyabilir, bir takım mesleklere ilgisi yönelebilir. Açıp ansiklopedilerden "dünyamız nedir?", onu öğrenebilir, daha geniş ufuklara açılabilir. Olumsuz yanları da olabilir. Örneğin, kendini robot sanabilir, atom karınca sanıp kolunu cama vurup kolunu kırabilir. Süpermenlere inanabilir, en önemlisi süper insan varlığına inanabilir. Sonra bütün o kurgu filmlerinde tutucu bir yan vardır, herşeye rağmen. İnsan duygularının değişmez olduğu sürekli olarak bu filmlerde gösteriliyor. Buna inanabilir ki, bir çocuk için en tehlikeli şey insan duygusunun statik olduğuna inanmasıdır. Halbuki insan duygusu her an iyiye ve güzele doğru geliştirilebilecek birşeydir. Çocuk edebiyatının da ana hedeflerinden bir tanesi duyguların değişken olduğunu ve hayatın değişken olduğunu gösterebilmektir.

□ Bizlerin çocukluğumuzdaki eğitim sistemiyle bugünkü eğitim sistemi arasında çok önemli bir fark var. Ama bugünkü eğitim sistemi de yine belli normların, belli katı kalıpların içinde. Bu eğitim sisteminin çocuk ve okuma ilişkisi üzerindeki etkisi neler?

■ Ben bizim çağımızla şimdikiiler arasında eğitim açısından çok önemli fark olduğuna inanmıyorum. Şimdi biraz daha fazla ansiklopedik bilgi, biraz daha yarış var. Bizim zamanımızda belki biraz daha rahattık, daha az bilgiyle donatılıyorduk. Buna karşı oyun oynamak için arkadaşlarımızla konuşmak için daha çok vaktimiz vardı. Şimdiki çocuklar gerçekten bir yarış atı gibi. Sürekli hep kazanmak üzerine biçimleniyorlar. Bu arada hayatı anlaması çok zor oluyor çocuğun. Yani okuldan çıkıyor, kursa gidiyor, kurstan çıkıyor özel öğretime gidiyor. Bu arada çocuk, tıpkı serada yetişkin bitki gibi hayatın gerçek anlamının farkına varamıyor, bunu hissedemiyor. Bu tür bir eğitimin çok fazla okuma alışkanlığı verdiğini sanmıyorum ben. Gerçi ansiklopediler, vb. okunuyor, okunuyor ama, hap haline getirilmiş bir kültür sunuluyor çocuklara. Kültürün asıl besleyicisi kaç tane kitap, kaç tane şiir okutuluyor, kaç tane film izletiliyor çocuklara? Ya da bunlar üzerine konuşturuluyor çocuklar? Bu olmuyor.

□ Peki çocukların kendi ürettikleri çocuk şiirleri, çocuk öyküleri, çocuk edebiyatı diyebileceğimiz, yani kendileri tarafından yaratılan edebiyat da yalnızca büyük tecim şirketlerinin, bankaların tekelinde. Bunun getirdiği bir olumsuzluk var mı? Varsa nelerdir?

■ O, çocuklar için yaratılan bir şey. Yani çocukların kendilerinin yarattığı bir olay değil dergiler.

□ Dergilerden de öte, örneğin çocuk yarışmaları yapılıyor. Örneğin şu konuda en iyi yazıyı yazana, şu ödül veriliyor. Bu tür tecimşel yaklaşımlar ne getiriyor?

■ Açıkça söylemek gerekirse, bütün bu olgular-

Şu Suyun İki Kıyısındaki Kentte

o da dolaştığın sokaklara serpiştirerek anılarını
ince uzun parmaklarıyla
skımtı keder ve gemici şarkıları salmadan içime
atlayalım vapura arnavutköy'e geçelim
birlikte söylemekte geç kalmadan o türküyü
babamla bir akşam rakı içelim

İstanbul Şubat 1982

I
salıncak sallansın dursun çamın daldında
yağmur çoğalsın toprakta top böceklerini
yaşlanan her şeye yolun sonu gözüksün
yenilere sevinç dirilik

II
Kaldır tahta kapağı hanım
allı yamenimin üstüne koy sedef kolu
şamfıstıklı şekerlerden ver çocuklara
bu türkü bu ev
ne soğuk geçirir ne yağmur

III
İkinci güneşinde susar küplüce sokağı
huzur sıcak taşlara serilip uyur
sessizlik mutfakta kadının saçında gözükür
açıkça
su sesinden kap tıkrıtlarından ürmeden kalır
orada
çocuklar içerki odada uyusun da büyüsün
güçlensin güzelleşsin
biriktirilmiş akşam gazetelerine sünen haberler
uzun ydlar yaklaşamaz yanlarına kırıştıramaz
alınlarını

da, hem olumlu, hem olumsuz bir yan var. İkisi içiçe. Yani olumsuz diye reddedemezsiniz, olumlu diye de kabul edemezsiniz. Çünkü herşeye rağmen Türkiye'de derginin yaşaması için bir kapitale ihtiyaç var. Bunun da elinden tutan bankalardır, büyük basın tekelleridir. Ve onlar çıkaracaklardır çocuk dergisini. Yani bunlar çıkardığı için onlara tam bir olumsuzlukla yaklaşmak yanlış. Önemli olan bu dergilerin içeriği nasıldır ve çocuğa nasıl yaklaşmaktadırlar. Bu incelenmeli ve ondan sonra karar verilmelidir. Üstelik ben bu dergilerin çoğalmasından yanayım. Dergi dergiyi çeker, içeriği güzel, sağlam olan dergi de, kendili-

ğinden bu alan içinde yer bulur.

□ Peki çocuk yazınında yer alan, yazarların kendi aralarında belli bir diyalog eksikliği var. Bunun giderilmesi nasıl olacaktır?

■ Bu giderilemez. Bunun için hiç bir çaba harcamayalım. Boşa bir çabadır. Çünkü zaten aydınlar ve yazarlar arasında hiçbir zaman böyle bir diyalog kurulamaz. Bu alanda da kurulamayacağı açıktır. Yani çok değişik görüşler vardır ve ortak bir noktada birleşmek çoğu zaman mümkün olmamaktadır. Çocuk edebiyatı Türk edebiyatından ayrı bir yerde değildir.

Suat Vardal

IV

saçağın altındayım turuncu bir kedicikle
önümde sisler içinde vişne ağaçları
toprak lavanta buğusu genişletiyor burun
deliklerimi
ve bahçenin her yerinde babamın elleri
çoğaltarak iç sıkıntımı yağmura karıştırıp
üstüme akan koca ev

yağmursa pırıl pırıl
bir düş belki yalancı bir umut
ben senin yaşıdayken diyen yaşlı bir adam
kediye tutan genç ellerime bakıp iç geçiren

V

bayatını yıllara vurarak buldum sınırı
eski ve kalın duvarlardı yıllar
sağırklarının altında acımasız muzip canlılıkları
onları yöneten bir şey vardı

VI

her başlayanın bir yerde biteceği bilinir
hoşgörülü değildir sevgiye hayat
ağlayan giderek suskunlaşan çocuk
dönmek ister eski günlere

VII

bir türküyü başlayan
hüzünle değil yine başka bir türküyü bitirmeli
şu suyun iki kıyısındaki kentte
dost düşman ayırtmadan boylu boyunca
üşümüş yürekleri ısıtan

Konuşan: KEMAL CENGİZKAN

Ülkemizde fotoğrafın giderek daha geniş kitlelerin ilgisini çektiğini, bu niceliksel gelişimin yanısıra niteliksel bir atılımın da son yıllarda yaşanmaya başladığını ve her geçen gün daha yetkin fotoğrafların üretildiğini ve ülkemiz fotoğrafçılarının yurt dışında kendilerinden söz ettirmekte olduklarını gözlemlemekteyiz. Mart ayı içerisinde İFSAK üyeleri Cengiz Akduman, Mehmet Bayhan ve Cengiz Karlıova'nın Ankara'da gerçekleştirdikleri bir fotoğraf sergisi bu gelişimin somut bir göstergesi oldu, örneklerini sundu. Bu sergi, aynı zamanda ülkemiz fotoğrafına kimler tarafından omuz verildiğini, hangi konulara hangi bakış açısıyla yönelindiğini de göstermekteydi. Yapıtların içerik ve teknik olarak son derece başarılı olmasına rağmen basınımıza yansıtılmayan ve sessizce geçirilen bu sergi üzerine, Cengiz Akduman ve Cengiz Karlıova ile bir söyleşi yaptık. Ülkemiz fotoğrafının yaygınlaşması ve etkinleşmesinde büyük emeği geçen İFSAK başkanı Mehmet Bayhan ne yazık ki bu söyleşiye, işleri nedeniyle katılamadı.

Geçtiğimiz ay içerisinde İŞ-SANAT Galerisi'nde açılan Cengiz Akduman, Mehmet Bayhan ve Cengiz Karlıova'nın ortak fotoğraf sergisi, baskı tekniğinin üstünlüğü, bakış açılarının sıcaklığı, anlatımın gücü ve konuların insancılığı ile fotoğraf meraklılarından ilgi gördü. Amatörler için ders alınacak pek çok şeyi içeren bu serginin sanatçılarından Akduman ve Karlıova'yı da bu nedenle tanıma olanağına kavuştuk. Kendileriyle yaptığımız bir söyleşiden alıntılar aşağıda sunuyoruz.

■ Bu çok başarılı sergide bizlere izlettığınız fotoğraflar için çok teşekkür ederiz. Şimdi o yoğun yorgunluk günleri geride kaldı, sergiyi topladınız. Neler duymaktasınız şu anda?

AKDUMAN: Fotoğrafseverlerin sergiye gösterdiği ilgi bizim için sevinç kaynağı oldu. Bu büyük ilgiye karşın bugün biraz kargın ve kızgın olduğumuzu söylemek isterim. Bunun nedeni de basın ve resmi kuruluşların ilgisizliğidir. Bizim basını kadar bol fotoğraf kullanan başka basın dünyada yok. Yarın sayfalık fotoğrafların basıldığı fotoromanlar, atılan bir golün veya yarış kazanan bir atletin çarşaf çarşaf fotoğrafları yayınlanabilir bizim basınıımızda. Ancak fotoğrafın kendisini ilgilendiren bir serginin, bir başının haberine rastlayamazsınız. Ne de ciddi bir eleştiri yazısına. Büyük baskı sayılarıyla övünen sanat dergilerimizin bulunduğu bir basın için ilgi çekici bir çelişkidir bu. Bizim sergimiz de bundan nasibini aldı tabii, ne bir haber, ne de bir eleştiri. Devlet kurumlarının ilgisizliği de ayrı bir üzüntü kaynağıdır. Kültür Bakanlığının bir temsilcisinin sergi açılışında bulunması bile bizim için önemliydi, bırakın başka türlü ilgi ve yardımları. Ne yazık ki, görmedik.

KARLIOVA: Sergi sadece fotoğrafa ilgi duyanlardan destek ve beğeni gördü, bunun dışında sessizlikle geçirildi. Bunun nedenleri üzerinde düşünmek gereklidir. Bu oluşumu değerlendirmek gereklidir.

AKDUMAN: Geçtiğimiz yıl yurt dışında amatör fotoğraf sanatçılarından aldıkları başarılar, milyonlarca lira vererek katıldığımız spor karşılaşmalarından ya da Eurovision yarışmalarından daha başarılı ve daha etkili olarak temsil etmiştir ülkemizi zannederim. Örneğin ilk kez katıldığımız FIAP Dünya Biennalinde 30 ülke arasında 9. olduk. Bu küçümsenecek bir başarı değildir. Bizler Türkiye'de desteklendiği, yüreklendirildiği zaman büyük atılımlar yapabilecek bir fotoğraf potansiyelinin bulunduğu inanıyoruz. Amatörler bu potansiyelin temsilcileri olduklarını göstermişlerdir.

■ Bu kadar büyük sorunlarla karşı karşıya olmamıza rağmen bu potansiyel nasıl var olabiliyor?

fotograf genc akdu karl

AKDUMAN: Öncelikle doğal güzelliklerimiz ve insan kaynağımız bu potansiyele zemin hazırlamaktadır. İnsanlarımız dünyanın hiçbir yerinde raslayamayacağımız kadar cana yakın, çok iyi fotoğraf veriyorlar. Bunun yanında amatör fotoğrafçıların tüm maddi engelleri aşacak kadar büyük fotoğraf tutkularının olduğunu söylemek gerek. Bütün bunlar bu potansiyeli yaratıyor.

■ İnsanlar deyince... Fotoğraflarınızın odak noktasının insan olduğu söylenebilir. Üstelik onlara son derece yaklaşmış olmanıza rağmen doğa görüntüleri bozulmamış, kişiliklerini korumaktalar. Nasıl başarıyorsunuz bunu?

KARLIOVA: Evet, insan bizim için çok önemli. Portre çalışmalarımızda insanı çevresi ile bir bütün olarak ele almak ve yansıtmak istemekteyiz. Bu nedenle de genellikle geniş açı objektif kullanılmaktadır. Böyle olunca onlara iyice yaklaşmamız gerekiyor. İlişki kurnadan da bunu yapmamız olanaksızdır. Fotoğraf makinelerimize karşı olan çekingenliği ortadan kaldırmak, yanlış an-

A. CENGİZ KARLIOVA

A. CENGİZ KARLIOVA

A. CENGİZ KARLIOVA

afın iki ustası man ve iova

Bunu onlara karşı bir görev olarak almaktayız.

■ Sorunlarımız üzerine söyleyecekleriniz neler var?

KARLIOVA: Malzeme sorunu çok önemli. Sirkeci piyasası en çok satılan ve en çok kâr getiren malzemeleri getirdiği için, size gerçekten gerekli olan ancak alışılmışın dışında olan malzemeyi bulmak olanaksız oluyor. Örneğin plastik kartlar. Uluslararası yarışmalarda parlatmada bir aksaklık önemli bir teknik eksiklik olarak görülmekte. Parlak plastik kartlar buna kesin bir çözüm getirmekte. Ancak ülkemizde bulunması olanaksız. Fotoğraf eğitimi de önemli bir sorun, büyük bir boşluk var. Fotoğraf dernekleri birşeyler yapmaya çalışıyorlar. Katkıları büyük olmakla birlikte eksiklikler de çok. En başta karanlık oda sorunları var.

AKDUMAN: Bu noktada şunu söylemek istiyorum. Son yıllarda geniş bir ilgi ile karşılanan uluslararası fotoğraf yarışmalarının fotoğraf eğitiminde çok önemli bir işlevi yerine getirdiğini söylemek isterim. Beğendiğin, herkesin de beğendiği bir fotoğrafını yolluyorsun yarışmaya. Bir de bakıyorsun başarı kazanamamış. Sonra kataloğu geliyor yarışmanın. Kazanan fotoğrafları görüyorsun orada. Onların üstünlükleri, senin eksikliklerin neler orada gözüküyor. Yeni eğilimler ve teknikler hakkında bilgi ediniyorsun. Ben kendi hesabına çok şeyler öğrendiğimi söylemek isterim.

■ Bir de yapay olarak yaratılan amatör profesyonel ayrımı var. Pek çok yerde ve görüşte harşıma çıkan bu tavır karşısında neler düşünüyorsunuz?

AKDUMAN: Gerçekten çok önemli bir nokta. Ben herşeyden önce bu ayrımı kabul etmediğimi, bu ayrımın öncelikle bazı profesyoneller tarafından yapıldığını belirtmek istiyorum. Bir kere amatörlik, profesyonellik nerede başlıyor, nerede bitiyor, bunu tanımlamak zor. Yaşamlarını fotoğraftan kazanmak durumunda olanlar bu niteliklerinden ötürü bir üstünlüğe ya da ayrıcalığa sahip olamazlar. Bunun tersi bir anlayışa bakanlık toplantılarında ve seminerlerde rastladık. Asıl

olan üttündür. Son yıllarda bu ayrımı getirenleri bir durgunluk, hatta bir gerileme içinde oldukları, amatör anlayışta çalışanlarınsa önemli aşamalar yaptıkları gözlerden kaçmamaktadır. Profesyonellerin teknik olarak daha geniş olanaklara sahip oldukları, bu yoldaki çalışmalarını ile daha başarılı fotoğraflar üretebildikleri söylenebilir. Ancak benzeri olanaklar sağlanan amatör anlayıştaki arkadaşların daha yetkin fotoğraflar üreteceklerinden de kuşku yoktur. Bence sorun insanın yüreğindedir. Nasıl yaklaşıyorsunuz konuya neler yapmak, insanlara neler vermek istiyorsunuz, bu çalışmada paranın yeri nerededir? Bu sorulara verilecek yanıtlar herkesi yerli yerine oturtacaktır.

KARLIOVA: Yaşamını fotoğraftan kazanan bir kişi olarak ben de bu ayrımına karşıyım. Eğer bir amatör fotoğraftan para kazanabilecekse niye yapmasın? Ancak bu yürekdeki heyecanı öldürmemeli. Eğer o heyecan yoksa, amatörünüş, profesyonelmış birşey farketmez, fotoğraf da yoktur. Bir başka sorun da fotoğrafın satışı sorunudur. Ben açıkçası bundan birşey beklemiyorum, bunu bir hedef ve başarının ölçüsü olarak görmüyorum. Bugün satış yapabilmek için birtakım başka ilişkilere de girmek gerekiyor. Bunu çok iyi yapanlar da var. Ancak satışın az da olsa bir destek sağladığı şüphesizdir. Örneğin devlet kuruluşları belli bir satın alma politikası ile fotoğrafı destekleyebilirler.

AKDUMAN: Bu konu açılmışken söylemek istediğim iki şey var. Bazı ustaların son günlerde fotoğrafın ~~sanatsal~~ yanını yadsıdıklarını görmekteyiz. Fotoğrafı, vizörden bakıp, deklanşöre basmak olarak gören bu düşünce biçimi gerçekten şaşırtıcı olmuştur. Fotoğrafın sanatsal niteliği nedeniyle bu noktaya gelmiş olanların fotoğrafı bu niteliğini yadsımaları biraz da kendilerini yadsımaları olmuyor mu? Söylemek istediğim ikinci şey bir çağrı olacak. Bugüne kadar amatör profesyonel ayrımından kaynaklanan (bazı amatörlerin de kapıldığı) ve kökeninde kişisel çatışmalar yatan hizipleşmeler artık son bulmalıdır. Böyle bir gelişme ülkemiz fotoğrafa önemli katkılar

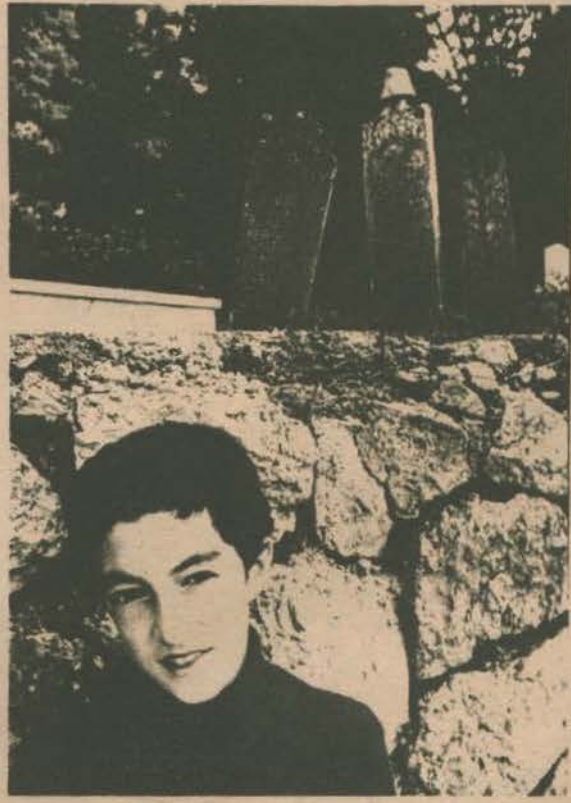
CENGİZ AKDUMAN

CENGİZ AKDUMAN

CENGİZ AKDUMAN

getirecektir.

■ Biraz da çalışma biçiminizden söz etsek. Yanılmıyorsanız çalışmalarınızı bir grup olarak yürütmektesiniz.

KARLIOVA: Evet, Haftada bir günü, genellikle cumartesi günlerini fotoğrafa ayırmaktayız. De-yim yerindeyse gökten taş yağsa bile buluşuruz o gün. Eğer hava çekim yapmaya elverişli değilse bir yere oturup 'fotoğraflarız'. Çekim için güneş-li günleri beklediğimiz sanılmasın. Elven'siz koşullar için de hazırlıklı oluruz. Ben, Bayban, Ak-duman ve fotoğrafa yeni başlayan titiz bir arka-daş Deniz İlgün beraber çalışmaktayız. Oldukça disiplinli çalıştığımızı söyleyebilirim.

AKDUMAN: Genellikle siyah-beyaz çalışmakta-yız. Ben birkaç yıl öncesine kadar sadece saydam (dia) çalışmaktaydım. Ancak, saydamı her ışık koşuluna uydurmak çok zor. Bu nedenle siyah-beyaza döndüm. Saydamı da tamamen bırakmış değilim ama.

CENGİZ AKOUMAN

1952 doğumlu. 1977'den bu yana İFSAK üyesi. BUFOK Üniversiteler arası yarışmasında 3 mansi-yon aldı. İFSAK 6. Ulusal yarışmasında saydamla mansiyon aldı. İki kez kuşaklar sergisine katıldı. Arjantin, Brezilya, Hindistan, Avusturalya, Dani-marka, Polonya, Romanya, Fransa, Bulgaristan, Türkiye, B. Almanya ve Çekoslovakya'da yapılan yarışmalarda 26 kez fotoğrafı sergilendi. Dani-marka'daki Biennalde Türkiye'ye Duan kazandı-ran iki fotoğraftan biri kendisinin. (Diğeri Ozan Sağdıç'ın). Türkiye'de 20'den fazla karma sergiye katıldı; B. Almanya, Edirne ve Antalya'da 3 kişisel sergi açtı. Son olarak Fransa'da düzenle-nen AUTEUROP serli fotoğraf yarışmasında İkinci-lilik (gümüş FIAP madalyası) kazandı.

■ Bir de fotoğrafları sunuş tekniğinizin özellikli-gösterdiğini söyleyebiliriz. Fotoğrafla birlikte, kafa basmakla olduğunuz çerçevelerin fotoğrafa daha bir çekicilik kazandırdığını söyleyebiliriz.

AKDUMAN: Buna gerçekten çok önem vermek-teyiz. Uluslararası yarışmaların bize getirdiği önemli noktalardan biri de budur. Bu çerçeveler fotoğrafı derleyip toplamakta, ilgiyi yoğunlaş-tırmaktadır. Oldukça yoğun bir emek isteyen iş olmasına rağmen fotoğrafa çok şeyler kattığına inanıyorum. Bunun yanı sıra kart seçiminden ban-yoya, negatif korunmasına ve baskı temizliğine titizlenmekteyiz. Bu sergideki fotoğrafların nere-deyse tümü ufak tefek aksaklıkları giderebilmek için birden fazla basılmışlardır. Emek harcamak-tan kaçınmamak fotoğrafa olan saygımızın gere-gidir.

■ İleriye yönelik düşünceleriniz nelerdir? Öneri-leriniz var mı?

AKDUMAN: Ben kendi hesabıma fotoğraftan maddi bir çıkar beklemiyorum, um, bu amaçla çalış-mıyorum. Büyük sanatçı olarak ortada dolaşma-ya da niyetim ve hevesim yok. Fotoğraflarla boş vakitlerimi değerlendiriyorum, biraz kişisel bir tatmin de diyebiliriz. Ancak fotoğrafla bir şeyler yapmaya çalıştığımı da söylemek istiyorum. Zan-nederim CAPA veya o grup fotoğrafçıların bir sözleri var; yaşadığı çağın ve toplumun tanığı ol-mak diye. Bu benim görüşlerime de uymaktadır. Elimden geldikince bu doğrultuda birşeyler yap-maktayım. Çağın ve yaşadığımız toplumun bel-gelenmesi, geleceğe bırakılması diye özetleyebil-irim.

KARLIOVA: Cengiz'in görüşlerine aynen katıl-maktayım. Topluma birşeyler verebilmek, gelece-ğe de bugünün toplumundan bir şeyler aktarabil-mek gerek. Sergide aldığımız bir eleştiri, niye hep asık yüzlü insanları çektiğimiz, karamsar bir ba-kış açısını yeğlediğimiz şeklindeydi. Buna katıl-mıyorum. Objektif gerçeklik ne ise fotoğraflarımıza da o yansımaktadır. Neşe ise sadece yüzler-de okunan değildir. Pek çok neşeli yüz arkasında aslında başka gerçekler de yatmaktadır. Fotoğraf

bunu verebilmelidir. karamsar olduğumuzu kimse söyleyemez. Aydınlık bir geleceğe inanmaktayız.

AKDUMAN: Ülkemiz fotoğrafının önünde aşma-sı gereken engeller var. Derneklerin güçlendiril-mesi gerekli. Onlara omuz vermek, çalışmalara katılmak ve desteklemek gerekli. Aynı zamanda bir üst örgütlenmeye giderek Türk Fotoğraf Fe-derasyonu'nu kurmak kesinlikle zorunlu olmuş-tur. Bu federasyon ülkemiz fotoğrafına yurt dı-şında önemli bir saygınlık kazandıracaktır. Malze-me sorununa da bir ölçüde belki çözüm getirebi-lecektir. Bir fotoğraf müzesine, bir 'diater' ka-vuşmamıza yardımcı olabilecektir. Federasyon, tüm derneklerin ortak bir amaca yönelmesine yardımcı olacak, dergisiyle, sergileriyle, gösteri-leriyle fotoğrafımızın önemli bir aşama gerçek-leştirmesine aracı olacaktır.

CENGİZKAN: Bu söyleşi için çok teşekkür ederiz. Daha üstün başarılarınızı duyacağımızdan hiç kuşkumuz yok. Bu başarılı fotoğrafların ülkemiz fotoğrafseverlerine de çok şeyler verdiğini belirt-mek isterim.

CENGİZ KARLIOVA

1954 doğumlu. Baba mesleği olması nedeniyle küçük yaştan beri fotoğrafa ilgilienekte. 1978'den bu yana İFSAK üyesi. Türkiye'de 20'den fazla karma sergiye katıldı. İFSAK 6. Ulusal yarış-masında "Ereştiri" adlı fotoğrafı ile birincilik ve başka bir fotoğrafı ile AFSAD özel ödülü aldı. 1980-81 Kuşaklar sergilerinde iki kez yılın 10 fo-tografı arasına girdi. Bulgaristan, Danimarka ve Yugoslavya'daki yarışmalarda fotoğrafları sergi-lendi. Balkan Fotoğraf sergisinde fotoğrafı katalo-ga girdi.

TIYATRO 2 İÇİN!

Tamer Levent

"Tamer Levent arkadaşımızın Tiyatro İçin adı altında topladığı yazılarını, Çocuk Özel Sayımız nedeniyle bir sayı ara vermek zorunda kalmıştık. Tiyatro sanatının tüm yönleri üstüne kuramsal çözümlemeler ve çözümler getirmeyi amaçlayan bu yazıları, önümüzdeki sayılarda da sürdüreceğiz."

Okuma provasının başlama saati gelmiştir. Oyuncular uzun masa başında birer birer yerlerini alırlar. Yönetmen, daha önce sözünü ettiğimiz masanın en başındaki yerinde oturmaktadır. Herkes yerini aldıktan sonra oyunculara textleri dağıtılır. Yönetmen kısa ve sevimli olmaya çalışan bir sohbetten sonra, çalışma yöntemini, oyunun çıkacağı "bir ay" sonraki tarihi açıklayıp: "Hadi rollerimizi şöyle bir okumaya başlayalım" der ve piyesin ilk okuma provası böylece başlamış olur.

Bu anlattığımız "klasik" bir başlangıç yöntemidir. Ancak, bu klasik yöntem içerisinde bile, gelişmiş dünya tiyatroları ile karşılaştırıldığında, ya da çağdaş bir mantıkla gözlemlendiğinde türlü eksiklikler olduğu hemen farkedilir.

Örneğin, rol dağılımının, oyun yönetmenince değil idarece yapılması, yeteneklerin gözönünde bulundurulmaması, oyuncunun gelişimine olanak sağlanmaması, oynanacak oyunun ve rol dağılımının prova tarihinden bir gün önce açıklanması, bir ay içerisinde seyirci karşısına çıkma zorunluluğunun olması gibi, sanatsal yaratıcılığı bürokratlaştırıcı tutumlar ilk anda göze çarpanlardır.

Oysa, gerçek repertuar tiyatrolarında, o sezon ve gelecek sezon içerisinde sergilenecek oyunlar, sezon başında ilan edilir; hatta bu tiyatroların sanatçıları hangi dönemde, hangi oyunda, hangi rolü oynayacaklarını ve hangi rejisör ile çalışacaklarını o zaman öğrenmiş olurlar. Ancak bu ülkelerde, bir sezon ya da altı ay sonra söz konusu olacak bir hükümet değişikliği, tiyatro sanatını fazla bağlamayacağı için gözönünde bulundurulmaz.

Biz yine bizdeki klasik uygulamalardan söz etmeyi sürdürelim, yine yer yer bu yöntemde eksik olanları vurgulamayı da beraberinde getirerek.

Örneğin dramaturg sorunu: Okuma provaları ile başlayan oyun çalışmasında, yönetmen, yönetmen yardımcısı, kondüvit, suflör gibi görevlilerin yanında, yapılacak çalışmanın mutlaka bir dramaturgunun olması gereklidir.

Dramaturg, tiyatro sanatı ve oyunculuğunun kuramsal eğitimini görmüş olan kişidir. Oyunun, sosyal-ekonomik-politik-kültürel değerlendirmesinden estetik değerlendirilmesine, yorumuna ve text üzerinde yapılacak ekleme ve çıkarmalara kadar önerilerde bulunan ve önerilerini sağlam temellere dayayarak, eser üzerinde yaratıcı çalışma ve tartışmalara alternatif yaratan kişi olarak, oyun provalarının en gerekli kişilerinden biridir.

Bu tartışmalar, oyun yönetmeninin yoruma yönelik yaratıcı imgelemenin hangi temeller üzerine oturacağını ya da oturmayacağını (son söz yönetmenindir çünkü) belirleyip, kendi kişisel çalışmalarında izleyeceği yöntemi şekillendiriyor. Oyuncu ise, canlandıracağı kişiliğin toplumsal yapı içerisindeki rolünü, başkaları ile ilişkilerinin tanımını, onun ruh durumunu, hatta oyun metninde yazılı olmayan düşüncelerini tanıma olanağını bulur. Oyuncunun bu yaratıcılığı sırasında, yönetmenin, yoruma yönelik uyarıları ile, öz ve biçim konusunda oyuncuyu aydınlatıcı bir ilişki, diyalog içinde bulunması gerekir.

Ancak bizim tiyatromuzda, dramaturg yönetmenin korkulu rüyasıdır. Çünkü, oyun çalışmasında tek otorite olma kaygısı duyan yönetmen, dramaturgun varlığı ile bu otoritenin sarsılacağı kaygısını taşır. Bu da, açıktır ki, yönetmenin yetersizliğinden kaynaklanmaktadır.

Okuma provalarında, yani, metnin sahneye uygulanmasında gözönünde bulundurulması gereken temel prensiplerin ve yorumun saptanmasına yönelik çalışmada, oyuncuların metni bu prensipler çerçevesinde okuyup değerlendirme alışkanlığı kazanması gözetilirken, oyunun bütünselliğini belirleyecek diğer kişilerin de aynı değerlendirmeleri kendi alanlarında yapabilmeleri için, bu provalarda bulunmaları zorunludur. Bunlar oyunun dekoratörü, kostüm desinatörü, müzikçisi ve ışıkçısıdır. Kendi alanlarında yaratıcı çalışmalarını sürdürecektir olan bu kişiler, oyun yönetmeni, yardımcısı ve dramaturgu ile yorum üzerinde tam bir anlaşmışlık ve uyum içinde çalışmalıdırlar. Ancak bütün bu olanaklar sağlandığında, oyuncuların katılımı ile tam bir bütünsellik çalışması, grup çalışması gerçekleştirilebilir olur. Bunun temelleri de, ilk olarak okuma provalarında, sağlıklı tartışmalar ve ortaklaşa varılan sentezlerle atılır. Ancak bizim tiyatromuzda, bir dramaturga gerçek işlevini yürütme sorunluluğu verilmez. Bu nedenle, provalarda bulunması da anlamsız olacaktır, provalara alınmaz. Provalarda kimi yönetmen tartışma ortamı yaratılmasını istemez, kimileri ister görünse bile, bunu kendi ölçüleri ile sınırlı tutar.

EKOLLEŞME YERİNE, PRATİSYEN YÖNETMENLİK

Günümüzde bilimsel kaynaklara sırt dönme ("sanatın bir duygu işi olduğu" savı ile kimileri kendilerine göre bir haklılık tezi oluştursa da) savını gülümseyerek karşılayacakların çoğunlukta olduğu kamusındayız.

Ancak, buna karşın sıkıntısı çekilen bir başka sorun da, düşünülenler ya da tartışılanlarla, uygulananlar arasındaki kopukluktur. Daha açık bir deyişle, günümüzde prova döneminde çok nitelikli tartışma ortamı yaratabilen kimi yönetmenlerin sahne üzerindeki uygulamaları, tartışmalardaki gerçekliklerden uzak kalıyor.

Sahne üzeri çalışmalarda çok kullandığımız bir söz vardır: "Sahne trafiği!" Aslında, oyunun yorumuna uygun, öz ve biçime uygun, sahne uygulaması çalışmasında "durumların" saptanan yorumu canlandırması çalışmasında, sahne üzerindeki hareketlilik ve oyunculuk sanatı ile belirlenmesi gereken "mizan-senler", bu sözle işaret edilir olmuş tiyatromuzda. Nedenine gelince, biraz önce sözünü ettiğimiz yönetmenlerin "trafik memuruna" benzer rejisörlükleridir.

Böylesi yönetmenlerin oyunculara rollerini anlatışını, onların benzer sözlerinden örnekler vererek şöyle örnekleyebiliriz:

"Kapıdan içeri girdiğimizde, aniden arkadaşınızı gördünüz. Fakat, o sizi görmediği için sesinizi çıkarmadınız. Burada uzunca bir esveriniz. Sonra yavaşça ortadaki masaya doğru yürümeye başlayın, masanın başına gelip elinizi masaya değdirdiğinizde, işte o zaman, o sizi görmüş olacak. Evet! O zaman sözlerinizi söyleyin."

Bu sözler, bireylerin karşılıklı ilişkileri üzerinde uzun uzun durulup tartışıldığında ve bir anlayış birliğine varıldığında oyuncuya yardımcı olacağı gibi; sözünü ettiğimiz nitelikte bir çalışma yapılmadığında, gerçekliklerde ve anlatımda inandırıcı ve başarılı olmak isteyen bir oyuncu için, nedeni, niçini saptanmadığından, son derece itici gelebilir. Yeterli verimi göstermez ve oyunculuğun olumsuz puan alır. Ancak, düşünmek yerine böyle çalışmaya alışmış "kalıp oyuncular" da vardır. Bizim anlayışımızca, olumlu sayılmayacak bu yolla çok tutulmuş sanatçılar olduğunu gözden uzak tutmazsak,

sözünü ettiğimiz yönetmenler için böyleleri ile çalışmak, "en ideal çalışmayı gerçekleştirmek" anlamında değerlendirilebilir. Çünkü, bu durum karşılıklı onay ile gerçekleştirilmiştir.

Oysa rolünü bütünüyle algılamak ve çok boyutlu, gerçekçi ve inandırıcı bir oyunculukla canlandırmak isteyen oyuncu, kendisine yeterli malzeme detaylı bir şekilde verilmedikçe ve grup yönetmeni tarafından bu inandırıcılık sağlandıktan sonra, ona elektrikleştirici detaylar önerilmedikçe, durgun kalır, alışılmış kuralları benimseyenlerce başarısız oyuncu sayılır.

Bu ortamı sağlayacak yönetmenin ise, entelektüellik düzeyinin yüksek olması, anlatmak istediklerini tüm boyutları ile anlatıp, karşındaki kişinin kabullenmesini sağlayan bir gerçeklik ve doğrulukla sunması, bu yeteneği elde etmiş olması gerekmektedir.

Ancak, böylesi bir yönetmenliğin gerçekleşmesi de, belli yöntemler ve disiplinler çerçevesinde "ekolleşme" ile söz konusu olabilir.

YÖNETMENLİKTE KİŞİLİKSİZLİĞİN DORUĞU: PATRONUN EMRİNE GÖRE!

Bu son zamanlarda ortaya çıkan bir durum. Sebze bostanı gibi tiyatro yönetmekten kaynaklanan bir tutum sanki!

Bir tiyatro eseri bir ülkede çeşitli aralıklarla, birden fazla sergilenebilir. Ancak, oyun yönetmeninin yorumlaması ile, her defasında bir başka anlatımla, çağa ve zamana özgü bir anlatımla yeniden tiyatro seyircisi ile kucaklaşabilir. Bir tiyatro oyununun ölümsüzlüğü, bir anlamda da yönetmen ve tiyatro sanatçılarının elindedir. Ekolleşmiş bir yönetmenin ustalığını böyleli çalışmalarda izlemek olasıdır. Ancak bu niteliklere sahip olmayan bir rejisör tipi daha vardır.

O da, firma patronunun emri ile oyun yönetmekle görevlendirilmiş kişidir. Görevi, daha önce sergilemesi yapılmış bir metnin, bu kez sahnede ezberden okunmasını gerçekleştirmektir. Yeni bir yorum getirme yetkisi yoktur. Dekor, kostüm, aksesuar, müzik ve ışık konularında da, haliyle bir öneride bulunması olası değildir. Hatta patron tarafından, kendisine bu oyunda görev alan sanatçıların başında

DAR'ÜL-BEDAYİ'NİN İLK OYUNU "ÇÜRÜK TEMEL",

Hüseyin Suat'ın Emile Fabre'den yaptığı bir uyarlama idi...

"Dar'ül-Bedayi'nin ilk temsil edeceği "Çürük Temel" in umumi provası Kanun-i Sani'nin altıncı çarşamba günü akşamı akşamı (19 Ocak 1916) saat dokuz buçukta Tepebaşı Kışlık Tiyatrosu'nda icra edileceğinden (yapılacağından) teşrifleri mütemennâdır efendim (onurlandırmaları rica olunur).

30 Kanun-i Ewel 1331 (12 Ocak 1916)

Hey'et-i İdare
(Yönetim Kurulu)

Not: Smokin iktisası mercudur (Smokin giyilmesi rica olunur)"¹

Hüseyin Suat
(Yalçın)

BİRİNCİ MECLİS
(MUNİRE - ICLAL)

ICLAL — Anne, sana küçük bir demet yapayım mı? Odandaki Japon vazosuna korusun. Her sabah uyandığın vakit koklarsın. Çiçeklerim benim tarafımdan senin yüzünü öper, olmaz mı? Niçin cevap vermiyorsun?

MUNİRE H. — Kitap okuyorum.

ICLAL — Senin kitap filan okuduğun yok. Sen mutlak yine bir şey düşünüyorsun. Bakayım neresini okuyorsun. (ANNESİNİN YANINA GİDER, KİTABA BAKAR) A, seksen ikinci sahife... sen de nün yüz yirmi altıncı sahifedeydin, şimdi tersinden mi başladın?

MUNİRE — Orası hoşuma gitti de.

ICLAL — Hiç de değil... Bugünlerde size ne oluyor anlamıyorum ki... Yemekten sonra babam da bir tarafa çekildi. Kendi kendine bir şeyler yazdı durdu. Ben yapayalnız kaldım. (BİRAZ MAHCUP) Bari Şevket Bey'den bir haber var mı?

MUNİRE — İşte mektubu masanın üzerinde. Al, oku.

ICLAL — (MASAYA GİDER, MEKTUBU OKUR) Akşam annesiyle yemeğe geleceklermiş. A... niye söylemediniz. Bari gideyim, giyineyim. A, kartpostallar gelmiş, benimkileri alayım. Pervin Ha-

nım'a, İclal Hanım'a, Pervin Hanım'a. Aman, bunlar ablamın, elimi bile sürmem. Bu günlerde babaları o kadar üstünde ki...

MUNİRE H. — İclal, ablan için böyle şeyler söyleme diye kaç defa tenbih ettim. (AYAĞA KALKAR).

ICLAL — Ama hakkım yok mu ya anne? Gidiyor musun?

MUNİRE H. — Bilmem, o kadar canım sıkılıyor ki. (MUNİRE KARŞIDAKİ KAPIDAN ÇIKAR SOLDAKİ KAPIDAN HİZMETÇİ (SARA MANNİK) İLE HALİM BEY GİRERLER)...²

"... Hele, bir aralık Sara Mannik, sahneye girerken kapıyı o kadar hızlı kapadı ki, adeta bir tüfek patlaması gibi bir ses çıkardı... Ne yenilik değil mi?"²

Oyun, ertesi günü yani 20 Ocak 1916 Perşembe günü öğleden sonra bir buçukta hanımfendilere, akşam dokuz buçuk'ta da erkeklere yineleni. Ertesi günün gösterileri "Aşker Ailelerine Yardım Cemiyeti" yararına oluyor. Biletler "parter" ilk dört sıra 25 kuruş, beşinci sıradan sonra 20 kuruş ve daha gerideki sandalyeler 15 kuruş; birinci loca 100, ikinci loca 80, üçüncü loca 50 kuruş. Parodi ise 5 kuruş fiyatla saptanmış.

Bu oyunlardan sonra Dar'ül-Bedayi Musiki Heyeti de bir konser veriyor. Tanburi Cemil Bey'in takımı, Benli Hasan Ağa'nın Rast Peşrevi ve Saz Semaisi, Hamamizade İsmail Dede Efendi'nin Usul-i Düyek Rast Kâr-ı Nev'i, Hafız Post'un Rast Yürük Semaisi ve Hacı Arif Bey'in bir Şarkısı çalınip söyleniyor.

Dekor Bernard Rosenthal adlı bir Alman Ressam tarafından yapılmış. Aktristlerin tuvaletleri Kaluvurisi ve Ortakları, aktörlerin giysileri Kartman Ticarethanesi tarafından dikilmiş. Mobilyalar ise Avusturya-Osmanlı Mefruşat Ticarethanesi tarafından hazırlanmış.

Oyunda rol alan sanatçıların rol dağılımı ise şöyle:

Münevver Hanım

— Felekiyan Hanım

> bulunma görevi verildiğinde, oyunun dekoru ve kostümü, yine patron tarafından ısmarlanmıştır bile. Yani bu yönetmen sıfatlı kişi, sözde sergileme çalışması yapacağı oyunun dekorcusu ve kostümcüsü ile hiç biraraya gelmemiştir.

Yazılı metnin ezberinin tamamlanmış bir dönemde, dekor ve kostümler bu işi gerçekleştiren kişilerin teknisyenleri ile getirilir, sanatçılara ve sahneye monte edilir. Dikkat edilirse oyun yönetmeni sıfatını taşıyan kişi bu aşamada da

dekorcu ve kostümcü ile biraraya gelememiştir. Sözde, sahnelenmiş sayılan böylesi oyunlar tiyatro sanatı adına seyircilerin beğenisine de sunulmuştur üstelik.

MESLEGE
YABANCILAŞMA, YA DA
KÖLELEŞEN
OYUNCULUK

Belirttiğimiz koşullarda, oyunculuk sanatının yaratıcılık çalışmalarının ne ölçüde kısıtlandığını uzun

uzun açıklamaya gerek olur mu bilmiyoruz.

Kolayca anlaşılacağı gibi, kısıtlanmaktan da öte, ortadan kaldırılmıştır demek daha doğru olur.

Ya oyuncu? Gelişmiş dünyada, yaratıcılıklarının daha da gelişmesi için yepyeni yöntemler geliştirilirken, oyuncunun bizde nasıl bir psikoloji içerisinde olacağını düşünelim bir yol.

Çok dirençli olmadıkça, mesleğe bağlılığını sürdürebilir mi, kendi

sinden beklenen verim alınabilir mi?

Hayır. Böylesi durumlarla karşı karşıya bırakılan ve çaresizlik içerisinde olan başka sanatçılar ne yaparsa onları yapar.

Bunun da sadece üç yolu vardır:
1. Bunalıma girer,
2. Sanatına yabancılaşır, (yanlış uyum sağlar)
3. Sanatının varlığını korumak için, geleceğe yönelik savaşımlar verir.

(sürecek)

Pervin
İclal
Şükran Hanım
Hizmetçi
Necip Bey
Halim Bey
Ferit

— Kınar Hanım
— Eliza Hanım
— Adriyen Hanım
— Sara Mannik Hanım
— Ertuğrul Muhsin Bey
— Nurettin Şefkati Bey
— Muvahhit Bey

Oyun, Hüseyin Suat Yalçın tarafından (1867-1942) Fransız Yazarı Emile Fabre'nin (1869-1955) *La Maison d'Argile* adlı yapıtından uyarlanmış. Konu, Türk yaşayışına uydurulmuş, oyundaki kişilerin adları Türk adları ile değiştirilmiş. Olay, İzmir'de geçiyor olarak düzenlenmiş.

66 Yıl önce sahneye konan, zamanında büyük yankılar yapan bu ilk Resmi Türk Oyunu üzerine bizim burada asıl sözünü etmek istediğimiz iz Oyununun konusudur. Oyunun özeti şöyle:

"Münire Hanım'ın ilk evliliğinden iki çocuğu olmuş. Babasından kalan halı tezgahlarının başına kocasını getirmiş. Bir müddet sonra anlaşamamışlar, ayrılmışlar. Oğlu (Ferit) babasının yanında kalmış. Münire Hanım kızını (Pervin) ve halı tezgahlarını alıp başka kente yerleşmiş. Orada ikinci evliliğini yapmış. İkinci kocasından da (Necip Bey) bir kızı olmuş (İclal). Halı tezgahlarını yeni kocasına devretmiş, Necip Bey, tezgah işini büyütmüş, büyük bir fabrikatör olmuş. Uzun süre iyi bir yaşam sürmüşler. Ancak, ilk kız Pervin üvey babası ve üvey kız kardeşi ile bir türlü bağdaşamamış.

"Çürük Temel" Oyuncuları: 1. Kınar Hanım, 2. Eliza Sinemeciyen,

İclal büyüyüp evlenme çağına gelince Necip Bey'in işleri de ters gitmeye başlıyor, iflasın eşiğine geliyor, kendini kumara kaptırıyor. Pervin yıllarca özlemini çektiği ve yoksulluk içinde yaşadıklarını bildiği öz ağabeyi ve öz babasının izi peşindedir. Ağabeyini buluyor. İki kardeş annelerinden dedelerinden kalan ve kendi hakları da olduğunu iddia ettikleri fabrikadan pay istiyorlar. Hatta Necip Bey'in zayıflığından yararlanarak fabrikanın tamamını istiyorlar. Aile içerisinde uzun tartışmalar oluyor. Sonunda Pervin ile Ferit fabrikayı ele geçiriyorlar, babalarını da yanlarına alıyorlar. İclal evden kurtulmak için evlenmek istiyor. Necip Bey, yurt dışında bir görev bulup oraya gitmek için hazırlanıyor. Münire Hanım da çaresiz kocası ile birlikte gitmeye karar veriyor."

Görüldüğü gibi boşanma teması üzerine kurulmuş olan *Çürük Temel* oyunu üzerine yazılmış tanıtma yazısında şunlar söyleniyor:

"... Avrupa'da bir zamanlar boşanma meselesi söz konusu olmuş, birçok büyük adamlar bunu savunmuşlardı. Hristiyanlık dini boşanmayı kabul etmediği için bu mesele Avrupa'da büyük gürültü-
lere sebep olmuştu; şiddetli yazı ve siyaset kavgaları doğmuştu, sonunda hüriyetçiler kazandı-

lar. Birçok hukukçular da boşanmanın lüzumunu savundular. İş Millet Meclislerinde konuşuldu; bazı şartlarla boşanma uygun görüldü, ona göre kanunlar çıkarıldı. Hukukçular, bilginler, filozoflar bu mesele hakkındaki düşüncelerini bildirdikleri gibi tiyatro yazarları da bu konuda eserler yazdılar. Bugün gösterilen oyun onların en çok tanınmışlarından biridir.

Oyunun en önemli yeri şudur:

Şüphe yok ki, huyları birbirine uymadığı için ahenkli bir hayat yaşayamayan bir kadınla bir erkek ölünceye kadar bir arada yaşayamaz. Eğer yaşamaya zorlanırsa böyle bir cehennem hayatına iki kişiyi sonuna kadar mahkum etmek büyük bir zulümdür. Toplumun bunu yapmaya hakkı yoktur. Karşılıklı sevgi ile devamı mümkün olan aile hayatı böyle birbirinden tiksiniyor onu sürdürenlerin elinde çirkin kaba hatlerin, büyük ahlaksızlıkların kurbanı olabilir. İnsan evlenirken hayat arkadaşının en gizli huylarını ve asıl yaradılışını birdenbire bulup çıkaramaz. Onun için geçimsizlik kesin olarak meydana çıkınca iki taraf için gerekli olur, kötü şeylerin hafifi haline gelir. Böyle bir uygunsuz ailenin çocukları olmamışsa hiçbir kötü sonuç çıkmaz. Bu ayrılış iki taraf için de bir kurtuluştur. Birbirinden ayrılan karı kocanın çocukları varsa iş değişir; çünkü büsbütün ayrılmış olmazlar. Ortada kalan çocuklar yine her ikisinin çocukları olduğu için arada kopması imkansız bir bağ kalır. Geçimsizliğin, anlaşmazlığın bütün talihsizliği o zavallı çocukların üzerine yüklenir, onları talihsiz eder.

Çürük Temel yazarı işte bunu göstermek için bu eseri yazmıştır."

1965 yılında D.T.C.F. Türkoloji bölümünde aldığım tezin konusu (Hüseyin Suat Yalçın ve Piyaseleri) idi. Servet-i Fünun Edebiyatı'nın bu ünlü ozanı kaynaklara göre 20-22 tane kadar da telif ve uyarılma tiyatro eseri yazmış. Bunlardan 9 tanesi basılmış, 6 tanesinin adı var metinleri ortada yok. Diğerlerini de İstanbul Şehir Tiyatroları Kütüphanesinde buldum. Bunlar, Yalçın'ın kendi el yazması olduğunu sandığım defterlere yazılmış eski harfli, düzeltilmiş metinlerdi. Tez çalışmam sırasında bunları yeni harflere çevirdim. *Çürük Temel* de Kütüphanenin 590 Kütük numarasında 3 ayrı suflör defterine yazılmış ve tek nüsha olarak kayıtlı idi. (Nisan 1970 yangınından kurtarıldığını ümit ediyorum).

Kitaplığımdaki bu eserler üzerine yıllardır bir şeyler yazmak istiyordum. Özellikle de "*Çürük Temel*" üzerine.

1913-1914 yıllarından başlayarak kurulma hazırlıklarını sürdüren ve 19 Ocak 1916 akşamı ilk Resmi Türk Tiyatrosu olarak Türk Seyircisine perdelerini açan Dar'ül-Bedayi, bugünkü İstanbul Şehir Tiyatroları'nın, daha da ötesi Türk Tiyatrosu'nun ilk başlangıcı kurumudur. Günümüz Türk Tiyatrosu, günümüz Tiyatro seyircisi (Tiyatronun bir bilim dalı olarak üniversitelerimizde okutulması gereği hep o kurumda, (GÜZELLİKLER EVİ)nde yeşermiş, gelişmiştir.

"*Çürük Temel*" bu "Güzellik Evi"nin ilk oyunu olma özelliğini ve onurunu taşıyan bir oyundur.

Yaşamın bir evresi olan evlilik ve sosyal, kültürel, özellikle de ekonomik nedenlerle evlilik kurumuna son veren boşanma konusu günümüz insanının da en büyük sorunlarından biridir. Boşanma Yasası, bu yasa yapılmış istenilen değişiklik tasarıları, tartışmaları da güncelliğini koruyor. Tıpkı yukarıda 66 yıl önce yazılmış yazıda olduğu gibi.

"*Çürük Temel*" bu sorunu yansıtan bir oyun olarak da önem taşımaktadır.

Günümüze uyarlanıp bir kez daha günümüz insanına sergilenmesi dileğiyle...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Desen: ALİ OSMAN COŞKUN

Korkarım

Ben korkarım, sessizliğin öfkesinden

••

Ben korkarım
Ki her ölüm, yeni bir öc ağacının
Tohumu olmasın

Ben korkarım

M. Sunullah Arısoy

- 1- SEVENGİL, Relik Ahmet: Mecrutiyyet Tiyatrosu (Türk Tiyatro Tarihi V), Devlet Konservatuarı Yayınları, İstanbul 1968, Milli Eğitim Basımevi, 209-217. s.
- 2- OZANSOY, Halif Fahri: Darülbedayi Devrinin Eski Günlüğünde, Ak Kitabevi, İstanbul, 1964, İhsan Mandoğlu Matbaası, 54 s.
- 3- YALÇIN, Hüseyin Suat: *Çürük Temel*, 3 Perdelik Piyaseleri, Kitaplığımdaki Yeni Harfli Metinler.
- 4- NUTKU, (Prof. Dr. Özdemir: Dürübedayinin Elli Yılı, A.Ü.D.T.C.F. Yayınları, Ankara, 1969, A.Ü. Basımevi,
- 5- BÖLÜKBAŞI, Rıza Tevfik: Bk. 1 No'lu Kaynakça 214-215 s.

genelev mektupları

ŞÜKRÜ ERBAŞ

Desen: ŞÜKRÜ ERBAŞ

VII.
Kın bıyıklarıyla külhan
Işık saçlarıyla gültendi O.
Çın sır ısımaz usulca
Sıyrılmış dağınık uykularından
Yarı gecelerde karanlığında
Yıldız yıldız dökülendi O.

Bilmem ki ne buldu örseli tenimde?
Belki açlığını giderdi bir zaman
Belki de sevgiyi öğrendi bilmeden.)

Yayata yerleşince gelendi O
Düşümü gece gerçeğimi düşe
Acımı kışkırttı bir kararsız sevince
Çevirendi.

Bir o gülüşü şimdi
Şimdi duvarımda
Görmeye örseli adak sunduğum.
Bir o gülüşü çın
Sesi yüreğimi kıyıları döven
Üşüdükçe arısıyla ısındığım.

VIII.

Gülmek mi?
Gülerim, güldüğüm çok olmuştur.

Gülüşüm hoyrat taşlarda
İncecik kırılan cam;
Kendi kıyılarını döven su sesi.
Bir ağacın ilkyaz eşliğinde
Leylim leylim yaprak dökmesi.
Bilene ağıt gibi oturur
Burda bir kadının gamsız gülmesi..

Gülerim, güldüğüm çok olmuştur.

IX.

Evlerde sabahlar nasıldı
Unuttum
Evlerde akşamlar nasıldı

X.

Çocukluğum olmadı benim
Gençliğim olmadı.

Babam karanlık bir adamdı
Korkularla besledi bizi
Annem zayıf mı zayıf
Sevgisini göstermeye korkardı.
Bir küçücük kumru kuşu büyüttüm
Göğsümün gizlisinde
-Yumuşaklık adına, sevgi adına-
Konduğu tüm dalları
Aykırı bir rüzgâr aldı.

Baskılar safra gibi attı dışarı
Korkular safra gibi attı
Evimden uzak evler üstüne
Gerçeğini şimdi bile bilmediğim
Ne olmadık düşler kurdum.
İnce içlenmelerle her akşam
Dağın baktığım camlardan
Bir gizli mutluluk sızardı
Işık yerine..

Çocukluğum olmadı benim
Gençliğim olmadı.

XI.

Garipsi huylar edindim nicedir
Garipsi duygular edindim.
Artık iyice tükenen
Bir ölü umuttan mıdır?
Gittikçe yoğunlaşan bu yaşlı
Bu yıldı yalnızlıktan mı?
Yoksa eşiklerden sızan
Şu rezil ölüm korkusundan mı?
Söndürüp her gece ışıklarımı
-Yalancı bir aydınlığı siler gibi-
İncecik bir mum yakıyorum.

Ömrüme benzetip sonra alevini
-Karanlığı ağır basan o titrek
O gölgesi korkular saçan ışığını-
Ömrüme benzetip inceden inceden
Eriyen mumu
Bakıyorum.. Bakıyorum..

Bir ölüm düşünüyorum başımda
Başımda o mavi erkeğim
Bir ölüm.. geniş odalarda pembe
Devirirken mutluluk
Uykulara varır gibi usul usul
Usul usul susuyor yüreğim.
Sol yanımda bir incecik gül dalı
Sol yanımda kızım benim;
Benim eski benim çocuk güzelliğim.
Sağ yanımda gülüşü bir ilkyaz yeli
Öyle hafif, öyle serin
Yiğit oğlum yağız oğlum..

Kırıp camları bağırsam
Bağırsam diyorum avaz avaz:
Bir ölüm düşünüyorum ey insanlar
Bir ölüm..
Ölümüm evlere yas.

Eriyip bitiyor mum
Bitiyor birden bütün düşlerim
Acımasız gerçeğime çıplak
Çırdı çıplak dönüyorum.

İnsan düşüncesinden
Hızlı araç yoktur diyen
Öğretmenim. öğretmenim..
Garipsi huylar edindim nicedir
Garipsi duygular edindim.

SONSÖZ YERİNE

Ürkek adımlarıyla uğrun usul
Gelip sıralı sırasız
Karanlık kıyılarımda duran çocuk.
Örseli duyarlığımdan kalın örtüleri
-Kaba örtüleri, kara örtüleri-
Kaldıran çocuk.. kaldıran çocuk..
Herkesin gerçeği kendine biricik
Bir beni söyletip de böyle kısacık
Bu yağma yürek, bu talan sevgi
Bu ucuz ten pazarını
Yazdığını sanan çocuk.
Herkesin gerçeği kendine acı
Herkesin acısı kendine biricik..

Mizah, barışsever insanların en büyük silahı olabilir her geçen gün yeni tomurcuklara, yeni filizlere doğmakta. Yeryü-

nün gülen tek yaratığı, yüzyılımızın ikinci yarısında olağanüstü bir sanat ortaya çıkardı. Artık günümüzde taş, ağaç, metal ve çamur gülüyor, düşünüyor. Dünyanın dört bir yanında mizahçılar insanoğlunun, barış ve mutluluğa yönelik geleceğine doğru, tarihin en eski sanatı olan yontuya yeni bir işlev kazandırıyor. Dışımızda gelişen, ancak, ilk görüşte dostluk ve sevgi bağı kurabileceğimiz, güleryüzlü ve sempatik bir olgu bu. Karşımızda üç boyuta uzanan, girdiği şeklin canlılığı ile sizinle konuşan bakışı, duruşu ile sizi güldüren, anlattıkları ile kafanızda binbir çağrışım ve civıltı gerçekleştiren yontular duruyor. Bu sanatın adı: Satirik Heykel.

Ülkemiz için yabancı sayılabilecek bir sanat bu. Oysa dünya çok büyük aşamalar yaptı satirik heykelde. Yazımız, biraz da bu açığı, bu yabancılığı bir parça olsun gidermek kaygısıyla ve bu konuda ülkemizdeki çabaların en sonuncusu olan Mehmet Aslan'ın satirik heykel sergisi üzerine hazırlandı.

Satirik heykel plastik sanatlarda kullanılan çok sayıda malzeme ile, üç boyutlu olarak yapılır ve mizahi bir biçim ve anlatıma sahip tek ya da çoklu figürlerden oluşur. Satirik heykelcinin taştan ağaca, çamurdan metale, kağıttan kumaşa, alçıya uzanan çok geniş bir malzeme olanağı vardır. Kimi zaman da bambaşka bir amaç için yapılmış araçlar biraraya getirilerek satirik heykel yapılabılır.

Aslında "satirik heykel", bu sanat için kullanılan tek isim değil. Kimileri "satirik heykel" yerine (Three dimensional caricature: clay figures) üç buutlu karikatür demeyi yeğliyor. Bu, daha çok seramik yöntemleri ile çalışanların kullandığı bir terim. Bu teknikle oluşan heykellere "terracotta" da denilmekte. Çek asıllı Eva Lapka, Kanadalı Helene Labrie ve portre heykelleriyle ünlü İtalyan Gabellini ve Fransız Tim bu türün başlıca isimleri. Eva Lapka'nın yapıtlarına "funny clay jugs" ya da Fransızca "spirituelles cruches" deniliyor.

"Marble sculpture" denilen satirik heykel ise mermerden yapılan yontulara verilen ad. "marble sculpture" ustası İngiliz bir kadın mizahçı Edwina Sandys. Bunlardan başka "bronzecaricatures" diye bilinen ve bronz metalinin kullanıldığı heykeller, anlatım ve yapım kolaylığı açısından, sıklıkla kullanılan bir bölümü oluşturuyor. Bu dalda sayılabileceğimiz bir isim, Kanadalı Harry Pollack. Pollack'ın özellikle müzisyenleri konu alan bir dizi satirik heykeli çok tanınan yapıtlar. Yunanlı Georgi Georgiadis ve Bulgar Pavel Koychev tanıdığımız diğer metal heykel sanatçıları. Pek çok teknikle yarattığı heykellerle ünlü Bulgar Georgi Chapkanov da burada anılmaya değer bir satirik heykelci. Chapkanov ytonğ taşı ustaca işliyor.

Satirik Heykel dalında, dünyada başlıca üç yarışma düzenleniyor. Bunlar Gabrova (Bulgaristan),

Montreal (Kanada) ve Tolentino (İtalya)'da düzenlenen uluslararası yarışmalar.

Ülkemizde satirik heykeli ilk kez 1965 yılında Semih Balcioğlu denedi. Ancak çok uzun süreli olmadı bu çaba. O başlangıçtan bu yana ise yeni bir deneme göremedi sanat dünyamız.

Geçtiğimiz Mart ayı içinde, ressam karikatürcü Mehmet Aslan açtığı satirik heykel sergisi ile yeni bir umut doğurdu. Aslan, 1945 Eşme doğumlu. Uzun yıllar resimle uğraşmış, 1974'den bu yana da karikatürle içiçe. Satirik heykel ise son iki yılda sanat tezgahına girmiş.

Aslan'ın satirik heykelleri üç boyuttaki algılanır-

GÜLMECENİN
ÜÇ BOYUTUNA
DOĞRU:

Oğuz Dicle

MEHMET ASLAN ve Heykelleri

bersiz, duruyor. Zira izleyici, yakabildiğini yakan bu başın, bir süre sonra yok olacağını çok geçmeden anlıyor. Bu çelişkiyi yakalamak, heykelin üç boyutlu sevimliliği bir yana, tatlı bir gülümseme de değer doğrusu.

Mehmet Aslan'ın heykelleri içinde ikisini, malzeme ve mizahi içeriği açısından ilgi çekici bulduğum için anlatmak isterim size. Aslan, bir uzunçalar plağı ısı ile bükerek kase biçimine dönüştürmüş ve içine tepeleme kuru soğan doldurup bu heykelciğin adını "arabesk" koymuş. Göz yaşartıcı müziğiyle arabesk olayı ancak böylesine ince bir alayla hicvedilebilir. Bu çalışma sanatçının çağrıştırmacı espri kişiliğine iyi bir örnek.

İkinci heykel ise şöyle: Plastik bir pis su borusunu yine ısı ile bükmüş ve içine bir top tuvalet kağıdını yerleştirip, kağıdın ucunu boru üzerinde açtığı bir yarıktan dışarı çıkarmış. Bu yarıktan bakıldığında dil çıkaran bir adamın ağzını oluşturuyor. Tüm görüntü ise ilk bakışta bir tuvalet kağıdı askısı imajını getiriyor. Bu genel görüntüye yaklaşıldığında, karşımıza çıkan ilginç yaratı, beyin-dil-tuvalet temizliği ilişkilerinin çağrışımları ile çok önemli düşüncelere götürüyor bizi.

Aslan'ın heykelleriyle başlattığı bu yeni serüven, ülkemizde yayılıp, olgunlaştıkça, duyarlılığının üç boyuttaki zenginliği gözler önüne serilecek. Aslan'ın sergisi umarız bu geleceğin bir müjdesi olsun.

MEHMET ASLAN

1945 Uşak Eşme'de doğdu o 1963 Savastepe Öğretmen okulunu bitirdi o 1964 Urfa ve Sırt'te ilk okul öğretmenliği o 1967 Gazi Eğitim Enstitüsüne giriş o 1971 Uşak Öğretmen Okulu resim öğretmenliği o 1975 Samsun Eğitim Enstitüsü resim öğretmenliği o 1979 İzmir Alsancak Ortaokulu resim öğretmenliği o 1979 Ankara Alman Kültür Merkezinde ilk karikatür sergisi o 1980 İzmir Alman Kültür Merkezinde ikinci karikatür sergisi o Devlet Resim ve Heykel Sergisine katılım o 1982 İzmir Resim ve Heykel Galerisinde Resim, Grafik ve Satılık Heykel Sergisi o

OĞUZ DİÇLE 1959'da Burdur'da doğdu. Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde halen öğrenci. Karikatüre 1978'de başladı. Çeşitli yayınlarda yazı ve karikatürleri çıktı. Beş ulusal ödülü var. İlk karikatür sergisini 1981 Mayıs'ında İzmir'de açtı. Aynı yıl Aralık ayında da Türkiye'de ilk kolaj sergisini sundu. Elliden fazla sergi ve yarışmaya katıldı. Halen Milliyet gazetesi Gülen Ege ekinde karikatürlerini yayınlıyor.

serhan özd

Desen: MUSTAFA OKAN

geceyarısı konuşmaları

1

çık tın, kapı örtüldü, seninle yürüdü gitti
evin şenliği de.

oturdugun yer sıcak daba
aydınlığı duruyor yüzünü gören duvarın
sesinin hoşluğu genişliyor sessizlikte
yasta, girdiğin girmediğin odalar
çık tın yürüdü yanın sıra evin şenliği de.

ne bir şarkı onarabilir
bırakılışla yaralanmış olanı
ne kendine gelebilir şiirler,
çıkışınla anlamını yitirmeye başladı
savruluyor acının gökyüzünde
sesinden burda kalan ölümlü kelimeler.

2

ayrılınamızdan sonra dönüşüm kısa sürecek
evin aşağısında denize doğru
ayın nar çiçeği rengiyle karşılaşmam.
paylaşılmayan duyguların ve yaklaşan
sonra ayrılan yürümelerin
cevansız soruları olmasa.

sor kendine bir güz nasıl tükenir

Silivri'de bir yaz sonu kumsalında
suretin kalmıştı, anımsa
ay çıkar geceleri, sular yükselir
kaç çizgi kaldı kimbilir
ayrı yaşanmış acılar arasında.

bir coşkun daraltıldan geçerken kazanılan sevdalar
aşınır durur anılarda da.
zamanı dağıtan kurşun sesleri
müteferrikada unutulmuş ince şeyler
bir kaç dizede belki, belki fotoğraflarda.

bir ilgisiz aramada girer polis arşivine
bir dosyanın konuya müteallik olmayan
bölümleri arasında onlar da.

sevda "zaaf" olur farkedilmez yavaşlıkta
bir duygu unutturur kendini
sor kendine bir güz nasıl tükenir
yüreği dağılıyor artık bak acılar da.

81

epeydir göçebeyim...

epeydir göçebeyim
yerleşmeliyim artık.

yük hayvanlarının alışkın sesleri
sürülerin sabah delisi çingırakları
bey çadırının rüzgârlı kilimleri
bana yetmiyor.

otlağından geçtiğim köyler
korkak kurşunlar sağıyor geceye sabaha kadar.
yağmur durmayı unuttu.
kar nedense daha düşman vuruyor.
her durakta çiçeklere gösem de,
arkamda aşiret cesetleri.
sırtında yanlıs iskanlardan kalan
mülkiyetin kırbaç izleri, yollardayım.

sanki Derviş Paşayla
kurşun kurşuna gelen benim.
97 sürgünüyüm, yurt bulamadım.
Dersim'den dağıtıldım, bıyıkların kan bulaşığı,
toprağım yok, diktiğim ağaçlar benim değil.
Bulgar devriminden ben kaçtım sanki.

sıcak salonlarda da otursam,
devetabanı'na değse ellerim,
yüzüm ayazdan esmerleşiyor, tipilerden kavruluyorum.
gömleğimin yakasında dağ nergisleri.

uzun oldu göçebeyim
yerleşmeliyim artık.

bana gösterilen toprak mı yurdum olsa,
fırtınalı bir koyağa mı yuksam yükümü.
sevda "mecburi iskan" fermanı çıkarsa.

81

gecenin yaklaştığı duyulur oldu ikindi sularında
sesler tükendi, soldu şiiri kelimelerin
en çok öfken sevgiye dönerken güzelsin

evlerden uzakta, ilerde
silah seslerinin sarstığı gecenin
ansızın dalgalanışı beni şaşırtmasa.

kısa sürecekti dönüşüm ayrıldıktan sonra.

3

saatler nasıl da ilerledi artık gelmezsin
yalnızlığa dönüşüyor radyoda bulduğum sesler
korkuyorum da. geldin de duymadıysam
siliniyor tedirgin bekleyişte nerde olduğum
söylenmezse beklediğin, görüştürmezlerse
saatler nasıl da ilerledi artık gelmezsin

camlar sarsılıyor yağmurdan, nasıl geleceksin
penceremin karşısında yapraksız bir ağacım
görünmezsin, bahar da uzaklaşıp
yaşar gibiyim yaprak dökümünü yeniden
gövdeimde gizli soğuklar dolaşır
bahar kökleri ıvıca artık gelmezsin

bense duvar örüyorum olmaz sevdanın önüne
tek sıra ve iğreti dizişim tuğlaları
yıkabilmen için yaralı yalnızlığımla
gece sokuldu ikindiye, çekildi perdeleri
korkuda yaşayan evlerin.
sevdiğimi söyledim ya, artık gelmezsin.

4

aşk da soldu

insan hayatı kaç kez karşılaşır
şehrin üstünde güzelim çoban yıldızıyla
akşam, yılın ilk akşamıysa.
İstinye'de ikindi akşamı'la bakıştı
sularda kaldı yansıyışı gülüşmelerin
duyulan gizli iççeğişlerdir sergülerden
nergislerin karşılığı solgun bir aşksa.

martılardan sırdaşım olsa
sesi göğsümü dalgalandıran
teleklerinde erken bahar renkleri
sırdaşım olsa martının biri
kaygısızca söyledim
aşk ürettir PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
sislenmezdi yalanyere gözleri.

aşk da soldu.
söndü kederi şarkıların
havadaki balta tadıyla.

yılın ilk gününde kar yerine
ağaçlardan çiçek istiyor rüzgâr.
yakıştı üstüne fabrikaların çoban yıldızı.
(yıldız adını değiştirelim, şehre yabancı kalma
burda işçi yıldızı söylensin adın
nedensiz kalmasın kar yerine
şimdi senin ışıdayışın.)

u un yollar işliyor gözlerime
demirleyen gemilerden.
ah sırdaşım olsa martının biri
sesi göğsümü dalgalandıran
teleklerinden suya uçuşan erken bahar renkleri
anlatırdın çekinmeden
aşk da soldu, gün yerine
inceldi dostluklar da.

martılar kalktı gider son uçuşlarına
yüzüm maslak'ta kaldı yürüyecek serinlikte
önü sıra fabrikaların
kalbimde ışıkları yanmaya başladı
Balıkesir köylerinden tanıdıklarım.

82

GENÇ LUKACS'IN ESTETİĞİ

Felsefe çevrelerinde György Lukacs'ın yıllardır estetik üzerine büyük yaptığını hazırladığı biliniyor; kendisine göre bu çalışma yapının bütünüdür noktasına ulaştıracaktır. Bu çalışmanın bir bölümü, *Marx'çı bir estetiğe giriş* adıyla İtalya'da yayınlanmış bulunuyor. Ancak bugün sözünü etmek istediğim izbu kitap değil.

Lukacs'ın yapıtı birbirinden tam anlamıyla ayrı iki parçaya bölünmüştür; bu iki parça, 1927 ile son Dünya Savaşı'nı önceleyen yıllar arasındaki uzun bir suskunluk dönemiyle ayrılır birbirinden. Böylece Lukacs'ın daha sonraki evrimi ne olursa olsun, 1908 ile 1926 arasında yayınlanmış çalışmalar az çok tamamlanmış bir yazılar bütünü meydana getirir; filozofumuzun tutumu bu yazılar çerçevesinde, onu Kant'çılıktan katikuralcı Marx'çılığa götüren tutarlı ve anlaşılır bir evrim geçirmiştir. Biz bugün Lukacs'ın bu dönemdeki ve özellikle Alman dilinde yayınlanmış ilk kitabı: *Ruh ve Biçimler*'deki estetik görüşlerini ele almak istiyoruz.

Bize göre genç Lukacs'ın yapıtının batı düşüncesi tarihindeki önemi özellikle, çıkış noktası olan yapısalcılık ile daha sonra ulaştığı Marx'çı düşüncüyü birleştirmiş olmasından gelmektedir.

Ama *Ruh ve Biçimler* bile az çok olgubilimsel bir yapısalcılık ile trajik bir Kant'çılığın bir bileşimi olarak ortaya çıkar.

Çünkü temelde Lukacs olgubilimin dolaysız etkisini hiçbir zaman kabul etmemiş olsa da, bize göre ilk yazılarında ağır basan yapısalcı tutum, Husserl'ci fikirlerin doğrudan değilse bile dolaylı etkisiyle açıklanır.

Lask'ın dostu olan ve yeni-Kant'çı Heidelberg Okulu'ndan gelen Lukacs, (bu okul fizik ve matematik bilimlerini temel alan yeni-Kant'çı Marburg Okulu'na karşıt olarak insan bilimlerine yönelmişti) Friburg-Brigau topluluğuyla yakın ilişkileri bulunan bir aydın ve üniversite çevresinde yaşıyordu. Zaten bu iki üniversitenin düşünürlerine ortak bir ad verilmişti: Güney-Batı Alman Felsefe Okulu (*Südwestdeutsche Schule*).

Yeni-Kant'çı Heidelberg Okulu ile Olgubilimci Friburg Okulu arasındaki ilişkilere örnek olarak Husserl'in ünlü makalesi "*kesin bilim olarak felsefe*"nin ilk kez *Logos*'da, Heidelberg'li Yeni-Kant'çıların dergisinde yayımlanması ya da Heidegger'in ilk yazılarının büyük ölçüde Lask'ın etkisini taşıması, Lask'ın da *Die Kategorien- und Bedeutungslehre des Duns Scotus*'un önsözünde doğrudan doğruya Heidegger'e başvurması sayılabilir.

Oysa insan gerçekliğinin olumlu kavranışına olgubilimin büyük katkısı yapı fikrini, hatta kendimizi Husserl'le sınırlamazsak, belirleyici yapı fikrini açıkça ortaya koymuş olmasıdır, yoksa yapı fikri olgubilimin buluşu değildir. Öğretiye sıkı sıkıya bağlı olgubilimci kuşkusuz bu belirlemeyi kabul etmeyecek-

tir. Ancak bu belirlemeyi olgubilimci bir bakış açısından değil, bilimsel ve olumlu bir bakış açısından ortaya koyuyoruz.

Burada sözkonusu olan, felsefi sistem olarak olgubilimin temel fikirlerini öğrenmek değil, geliştirdiği fikirler arasında hangilerinin diyalektik bir bakış açısından geçerli olduğunu öğrenmektir; felsefi tutum olarak olgubilimi yadsısak bile.

Lukacs elbette *Ruh ve Biçimler*'i yazdığı sırada henüz Marx'çı değildi. Bununla birlikte gerçek yapıtları anlamaya çalışan bir estetikçiymi ve yapıtını Kant'çı bir düşünür olarak biçimlendiriyordu. Dolayısıyla onun Husserl'in yapıtında olgubilim açısından en önemli yanları değil de kendi fikirlerine katabileceği yanları seçmesine (elbette bilinçsiz olarak) şaşmamalıyız. Ayrıca bu seçimin doğrudan doğruya belirleyici yapı fikrine yönelmesi raslantı değildi (gerçekte olgubilimden kaynaklanan tek büyük bilimsel okul: Gestalt'çı ruhbilim de belirleyici yapı kavramından doğmuştur).

Lukacs'ın olgubilimden gelen belirleyici yapı fikrine yakınlığı daha sonra hiçbir dönemde *Ruh ve Biçimler*'i yazdığı dönemdeki kadar büyük olmamıştır, çünkü olgubilim olumsal olmayan özelliğiyle tanımlanır daha çok; bu yanılla da her türlü diyalektik düşünceyle karşılaşıp. Oysa Kant'çılık da hiçbir biçimde olumsal değildir. Böylece Lukacs'ın Almanca yazdığı ilk kitabında, tam anlamıyla Kant'çı bir tutum ile doğrudan değilse de dolaylı olarak Husserl'den esinlenmiş olumsal olmayan bir yapısalcılık arasında bir bileşimi gerçekleştirmesine şaşmamalıdır.

Kısacası Lukacs'ın en büyük şans -yadasız isterseniz buna en önemli başarısı deyin- yüzyılın başlarında iki felsefi akımın kavuşma noktasında bulunmasıydı; bozuşmuş Yeni-Kant'çı biçimlerini aşarak gerçek anlamına ulaştığı Kant'çılık ile olgubilimdir bu iki akım.

Lukacs'ın batı felsefesinin oluşumunda tartışmasız önemli bir evre meydana getiren bir yapıt ortaya koyması böylece olanaklı oldu.

Az önce *Ruh ve Biçimler* için tam anlamıyla Kant'çı bir yapıt demistik; ancak bu yapıtın kesinlikle bir denemeler kitabı olduğunu ve haklı olarak tam anlamında bir Kant'çılığın deneme fikriyle ne ölçüde uyusacağını düşünürsek, "tam anlamıyla" sözü belki de yerini bulmamış olacaktır.

Lukacs'ın da bakış açısı olan ve Kant'çı düşüncenin gerçek anlamına uyan trajik bakış açısına göre doğruluk tektir ve öbür tüm düşünce ve anlatım biçimleri, ondan ayrıldıkları ölçüde değerden bütünüyle voksundurlar

Buna karşılık deneme getirdiği yanıtlardan çok soru soran ve özellikle de yanıtlar söz konusu olduğunda, onları belirlemekten çok parmak basan bir anlatım biçimidir.

Gerçekten Lukacs'ın kendisi de denemenin özünü yapıtında çok güzel tanımlar; deneme, der Lukacs, bir dünya görüşünü kavramsal düzeyde ortaya koyan felsefeyle bireysel varlıkların ve özel durumların

tutarlı bir evrende imge düzeyinde yaratılması olan edebiyat arasında bir "ara biçim"dır.

Kendini kavramsal düzeyde açıkladığı için felsefeye yakın olan deneme, sorunlarını ancak özel bir gerçeklik'den giderek ortaya koyduğu ölçüde bir ara biçim olarak kalır. Dolayısıyla o her zaman iki boyutlu bir yapıt olacaktır; yöneldiği nesnenin boyutu ile ortaya koyduğu sorunların boyutu. Deneme "... dene giderek" yazılmış bir yapıttır ve doğal olarak sorunlarla nesne arasında hem karmaşık hem zorunlu bir ilişki vardır. Buna göre denemecinin gözünde nesne, hiç olmazsa bazı yanıtlarıyla *olumlu* bir değere sahip olacaktır; denemeci bazı noktalarda sakin kalsa da.

Lukacs'ın yapıtının planı bazı yanıtlarıyla onun Kant'çı eğilimleri-ne tam anlamıyla uygun düşüyordu. Trajik görüşü ve bu görüşün gereği olarak dünyanın köklü ve gerçek bir biçimde yadsınışını yapıtının son bölümünde geliştirirken, Lukacs bundan önceki bölümlerde de ona sonunda özgerçekli gelmeyen ve köktencilikte yetersiz gözüken birçok yadsıma biçimini inceler.

Bununla birlikte Lukacs özgerçekli olmayan bu yadsıma biçimlerini kuramsal bir ayrıştırma olarak değil de bir denemeler dizisi olarak ortaya koyar; bu biçimlerden yola çıkar ve insan ruhunun tutarlı anlatım biçimleri olarak bu biçimlerde az çok geçerli olanı, özellikle de estetik açıdan geçerli olanı anlaşılır kılmaya çalışır; bu denemeler dizisinin başındaysa "deneme üzerine deneme" adlı bölüm vardır; bu bölümle pek uyusmasa da trajedinin metafiziğini ele alan son bölüm de onun kadar yararlıdır; böylece Lukacs kendi Kant'çı tutumuna, onu tartışmalı duruma getiren bir öge sokmuş oluyor ve bir sonraki yapıtında rastlayacağımız Hegel'ciliğe yönelerek Kant'çı tutumu aşmakta olduğunu gösteriyordu.

Demek ki genç Lukacs'ın estetiği yapısalcıdır, ancak *Ruh ve Biçimler* ile *Roman Kuramı*'nın dural ve estetik yapısalcılığından *Tarih ve Sınıf Bilinci*'nin olumsal ve genelleşmiş yapısalcılığına ulaşmaya kadar sürekli gelişmiştir.

Ayrıca bu estetiğin genel çizgilerini ortaya çıkarmaya çalıştığımızda hemen düşünce tarihinin en önemli yöntembilim sorunlarından biriyle karşılaşırız; bir düşünürün yapıtı ya da bir düşünce akımı üzerine kavranabilir bir inceleme tarihsel sırayı izlemekle mi yetinmelidir, yoksa geleceğin ışığında geçmişini de anlamaya mı çalışmalıdır?

Olmuculuk her zaman bu tutumlardan ilkinin savunmuştur ve onu destekleyen kanıtlar kaba sağduyudan kaynaklanır gibidir.

Bir yapıtı incelerken, bu incelemeye, incelenen metnin içeriği, yapısı, iç kuruluşu ve olgubilimci değilse, bu içeriğin ve bu yapının oluşumunu etkileyebilecek her türlü dış etken, yani iktisadi, toplumsal, düşünsel, vb. etkenler dışında hiçbir şey katamayız.

Şöyle de diyebiliriz; olumcu ya da akılcı gerekcilik gerçekliği geçmişle açıkladığı halde, olgubilimci

yapısalcılık özellikle, hatta yalnızca şimdi ile açıklamaya çalışır.

Diyalettik düşünce ise bu iki tutuma karşı olarak, geçmiş ve geleceğin önemini yadsımsızın, gelecek'te olumlu açıklamanın önemli bir ögesini bulur; bunu da evrensel bir oluşumsal yapısalcılık varsayımıyla doğrular; oluşumsal yapısalcılık, ister geçmişle ister gelecekle ilgili olsun, her veride bir gücüllükler bütünü görür; bu gücüllükler gerçek anlamlarını ancak daha sonraki evrimleriyle ve süregelen yapılaşmalarla bunların neden olduğu etkin ve az çok dengeli yapılara katılmalarıyla kazanacaklardır. Marx Darwin'e duyduğu büyük hayranlığa rağmen bu ayrıma parmak basmaktan geri kalmadı; *İktisadın Eleştirisi'ne Giriş* adlı yapıtının önsözünde, insan anatomisinin maymunun anatomisi için bir anahtar olduğunu belirtti.

Elbette bu yöntembilimsel sorun bizim incelememiz de kendini gösterir. Gerçekte *Ruh ve Biçimler*'deki fikirleri *Tarih ve Sınıf Bilinci*'ne başvurmaksızın da ortaya koyabiliriz. Ancak budurunda, bu fikirleri temellendirmek de batı düşüncesinin oluşumundaki önemlerini göstermek de zor olacaktır. Böylece insanın anatomisinin maymunun anatomisi için bir anahtar olduğu bir kez daha ortaya çıkar; gerçekten de Lukacs'ın daha önceki yapıtlarının önemi ve anlamı *Tarih ve Sınıf Bilinci*'nden giderek anlaşılır.

Ruh ve Biçimler'deki temel fikir, kitabın adından da anlaşıldığı gibi şudur; genel olarak ruhsal, özel olarak da edebi ve felsefi değerler insan ruhuna sahip olduğu değişik olasılıkları anlatma olanağı tanyan belli sayıda biçimden, tutarlı yapıdan kaynaklanır. Ancak, *tutarlı biçimler*'e tanınan ayrıcalığın neden kaynaklandığı gösterilmemiştir. (Oysa gerçeğe uygunluk'un bu biçimlerden biri olan trajik dünya görüşünü ayrıcalık kıldığı açıkça görülmektedir.)

Bir tarih felsefesinin temellendirilişi ancak *Tarih ve Sınıf Bilinci*'yle gerçekleşecektir; buna göre insan sürekli olarak gitgide daha uzanmış yapılar yaratmaya yönelir; öyle ki, bu yapılarıdaki estetik, felsefi, dini, vb. ayrıcalığın tanınması bunların insanı etkinlik ve yaratılar olmalarıyla açıklanır.

Böylece birbirine sıkı sıkıya bağlı üç fikir çıkar ortaya:

1) İnsan kendi yaşamına bir anlam vermeye çalışan tarihsel bir varlıktır.

2) İnsanın yaratısı olan tarih bir anlama sahiptir ve ilerleme kategorisinin geçerliliğini varsar.

3) Ruhsal yaratının tutarlı biçimleri doğal olarak belli bir etkinliğin ayrıcalık biçimlerini meydana getirirler; tutarlılık bu etkinliğin başlıca değer ölçütlerinden biridir.

Bunların yanında bir de bütünüyle estetiğe özgü olan bir fikirden söz etmemiz gerekiyor; bu görüş, biçimi edebi yaratının temel anlamını oluşturan tutarlı yapı olarak değil, çok daha dar bir açıdan, bu anlamın anlatım koşulu olarak tasarlanmaktadır.

Gerçekten Lukacs'ın yapıtında ayrıştırdığı değişik "biçimler" in or-

tak bir özelliği vardır; deneme dışındakileri de bir tedirginliği, insan ile dünya arasında aşılması bir kopmayı anlatırlar; ve Lukacs bunların her birinde, şaire ya da yazara tam anlamıyla uyumsuz bir anlamdan giderek birliktir bir yapıt meydana getirme olanağı sağlayan bütünüyle teknik bir sorunla, üslup sorunuyla karşılaşır.

Bir anlamı anlatış tarzı, sözünü ettiğimiz bu dar açıdan "biçim" olarak adlandırılabilir; anlamlar arasındaki ayrılık ve anlatımı yapıtta incelenen uyumsuzluklardan her birinin ayırıcı özelliği bilindiğine göre, denemeci her durumda, yazara karşısına çıkan ve onun özgün bir biçimde çözdüğü özel bir sorunla karşı karşıyadır.

Elbette burada yapıttaki araştırmaları yeniden ele almayacağız. Ancak önemle belirtmeliyiz ki, bu dönemden sonra Lukacs modern toplumda yapıtın anlamıyla biçimi arasındaki bağın gevşediğini sezer; çünkü bu toplumda veri ruhsal yaratı düzeyine aktarılmaksızın giderek kendi kendine yeter olmaya yönelmektedir; Marx'çı düşünürler bu durumu şeyleşme sürecinin sonuçlarından biri olarak ayırtmışlardır.

Lukacs'ın 1923'deki bakış açısından giderek şöyle de diyebiliriz: Üretimin pazara yönelik olarak gelişmesi özerk bir iktisadi yaşamın (ve bunun sonucu olarak da iktisadi olguların biliminin, yani iktisadın) doğmasına yol açar zorunlu olarak; böylesi bir yaşam kendine özgü yasalara uyar ve giderek her türlü ahlakal, düşünsel ve sanatsal süreçten bağımsızlaşır.

Böylece altyapı ile üstyapı, insanların gerçek yaşamı ile onun ruhsal anlatımı arasındaki ilişki çok daha gevşek bir duruma gelir ve bu durum üstyapılar düzeyindeki bireysel çabaların bütününe hem daha uzanmış, daha deneysel hem de özgerçeklikten daha uzak bir özellik kazandırır.

Toplumumuzun, bilinç düzeyinde, imgesel müzenin toplumu haline gelmiş olması olgusu ile öyle ki, bu toplumun müzeleri ya da derlemeleri en ilkelinden en çağdaşına kadar, çocukların ve akıl hastalarının edebiyatı ve resmi de içinde olmak üzere, tüm anlatım biçimlerini içermekte ve biriktirmektedir- onun aynı zamanda estetik yaratının değişik alanlarında en büyük deneysel atılımların toplumu olması olgusu ve belki de gerçek yaratıcılığın en zayıf olduğu, hatta evrensel olarak kabul edilmiş bir ölçütün bulunmamasından ötürü, çok zor ortaya çıktığı toplum olması olgusu arasında sıkı bir ilişki vardır.

Bu, Lukacs'ın 1923'de geliştireceği, ondan sonra gelen Marx'çıların da sık sık parmak basmış oldukları bir ayrıştırma³. Henüz Marx'çı düşünceye bütünüyle yabancı olmasına rağmen Lukacs bu durumu 1908'den beri olgubilimsel bir açıdan belirlemişti.

Lukacs biçimle genel olarak anlam arasındaki ilişkiler üzerinde uzun uzun durduktan sonra bu ilişkileri çağdaş toplumda da ayrıştırıyor ve bu ayrıştırmayı bize bütünüyle aktarmaya geçecek kadar

önemli gözüken bir bölümle bitiriyor:

"Sorun şu biçimde de ortaya konabilir; zenginlik ve biçim. Biçimi kırtarmak için neden geçilebilir ve neden geçilmelidir? Kesinlikle bir şeyden geçmek gerekir mi? Ve niçin gerekir? Beki biçimler yaşamımızdan doğmadıkları ve bu yaşam estetikten uzak olduğu için; belki de yaşamımız kargaşalı özelliğinden ötürü bu biçimlerde değişken olanı ve değişken olması gerekeni kendine özgü bir zorunluluğa uyarak canlı ve özgerçekli bir sanatın doğmasını sağlayacak tarzda biraz olsun dönüştüremeyecek kadar zayıf ve güçsüz bir duruma geldiği için.

Öyle ki, bugün ancak ya sanat üzerine düşünmek, geçmişin büyük yapıtlarını beğeniyle seyretmek ve onların gizini kavramaya çalışmaktan kaynaklanan soyut bir biçim söz konusu olabilir -ama bu soyut biçim yaşamımızın kendine özgü özelliğini, bu yaşamda şimdi'ye bağlı olan zenginlikleri ve güzellikleri anlatamaz- ya da etkide bulunan her şeyin bunu ancak dolaysız ortak yaşantı aracılığıyla gerçekleştirmesinden ve bu ortak yaşantı sona erer ermez anlaşılmaz oluşundan kaynaklanan tam bir biçim eksikliği söz konusu olabilir.

Belki de sorun buradan kaynaklanmaktadır; ama ne olursa olsun ortada bir çatışma olduğu ve büyük yaratı dönemlerinde buna benzer çatışmalara hiçbir zaman rastlanmadığı kesindir. En içten lirizmin kendini Yunan trajedilerinde açıkça ortaya koyması ve ne kadar büyük olursa olsun hiçbir zenginliğin XV. yüzyıl İtalyasının dev yaratılarını ve elbette en eski yapıtları aşamaması bu yüzdendir. Kısacası bugün kendilerini biçimleriyle ya da biçimlerine rağmen ortaya koyan yapıtlar vardır ve bunlardan çoğunun (belki de tümünün) uyumlu bir şeyler içerip içermediği sorusu yanıt beklemektedir.

Başka bir deyişle, çağdaş bir üsluptan söz edilebilir mi? Böyle bir üslup varolabilir mi? Soyut biçimler arasında özlü bir şeyler sezmek ve bu şeyi bugünün bütünselliğini gözden kaçırmayacak biçimde sezmek olanağı var mıdır? Geçici anlarımızın renklerini, kokularını ve tohumlarını, yarın belki de artık varolmayacak olan bu renk, koku ve tohumları sonsuza kadar durağanlaştırmak ve aynı zamanda bizde özlü olanı ve belki de bizce bilinmeyen anlatmak olanaklı mıdır?"⁴

Ruh ve Biçimler'in Kant'çı fikirlerinden Hegel'ci bir düşünceye geçerken aynı estetik tutumları koruyan ve destansı edebi biçimlerin ayrıştırmalarını ele almakla yalnızca konuda değişiklik getiren *Roman Kuramı*'ndan sonra, 1923'de yayınlanan ve Fransızcaya da çevrilen *Tarih ve Sınıf Bilinci* tam anlamında estetik sorununu bir yana bırakır ve XX. yüzyılda ilk kez, genelleşmiş oluşumsal yapısalcılık olarak Marx'çılığın bir yorumunu geliştirir.

Bu kitap felsefe ve toplumbilimleri tarihinde bir dönem açmıştır: Bütünsellik kategorisinin ortaya konması, gerçek yargılarını değer vargılarından ayırmanın olanaksız

olduğunun belirlenmesi ve özellikle toplumbilimlerine diyalettik düşüncenin temel işlevi kavramı olarak olası bilinç (*Zugerechnetes Bewusstsein*) kavramının sokulması olumlu diyalettik bir toplumbilimin kurulmasına olanak verir.

Elbette böylesine bütünlüklü bir bakış açısı doğrudan doğruya olmasa da estetik ile ilgili sonuçlar da çıkarır; öyle ki, Lukacs'ın ilk yapıtlarında ağır basan "biçim" kavramını "olası bilinç" in ağır bastığı 1923'ün oluşumsal yapısalcılığına bağlamak estetik ile ilgili bu sonuçları ortaya çıkarmaya yetecektir.

Bir topluluğun sahip olduğu bilincin gerçeklik karşısında ulaşabileceği en yüksek uyarlılığı gösteren olası bilinç kavramı (topluluğun bu uyarlılığa belki de hiçbir zaman ulaşamayacağını ve böyle bir bilince ulaşması durumunda da kendi yapısından yüz çevirmesinin söz konusu olmadığını gözönünde tutmalıyız) gerçekte bireysel ruha ilişkin biçim kavramına çok yakındır.

Lukacs için "biçim" önceleri ayrıcalık özel bir değere (bununla birlikte bu ayrıcalığa parmak basanlar eleştirmeciler olmuştur), bir tür içsel belirlemeye karşılık; öyle ki bu değer yargısı kültüre, etkin olarak katılmaktan ayrı düşünülemezdi.

Biçim aşkı ve biçimleri kavramaya yatkınlık, onların özel insani değerlerinin önemsenmesi "soylu insanlar" ı başkalarından ayıran özellikti sanki.

1923'te, tutarlılığa eğilim Lukacs için evrensel bir şey, her türlü insan gerçekliğinin en önemli özelliği durumuna gelmişti. Sanat, felsefe, genel olarak tüm büyük ruhsal yaratılar böylece toplumsal süreçler bütününe katılıyorlardı. Kuşkusuz ayrıcalık olan, ama toplumsal ve tarihsel gerçekliği meydana getiren tüm öbür olgularla aynı yapıda insani gerçeklikler durumuna geliyorlardı.

Böylece, üstyapıları açıklayan toplumbilimin alışlagelmiş bakış açısı hem korunmuş hem de tersine çevrilmiş olmaktadır. Estetik yaratı bireysel bir olgu olarak görünmekten çıkıp, tersine, bireysel bilinçleri ortak bilinçler diye adlandırdığımız bütünlüklü yapılara bağlayan ayrılmaz bağın dışavurumcu olarak ortaya çıktığı ölçüde, söz konusu bakış açısı korunmuş olur. Tam anlamıyla ve yalnızca ortak bilinci yansıtmaktan ve bu bilince indirgenmekten uzak olan sanat yapıtı (kaba Marx'çılığın alışılmış: "üst-yapı ...'den başka bir şey değildir" şemasının tersine) topluluğu oluşturan bireysel bilinçlerin az çok etkin bir biçimde yönedikleri eksiksiz bir tutarlılık derecesi meydana getirdiği ölçüde de söz konusu bakış açısı tersine çevrilmiş olacaktır.

Topluluk üyelerinin gerçekten yönedikleri ve gerçekten düşündüklerini yansıtmaktan uzak olan yapıt böylece topluluk üyelerinin "bilincinde olmaksızın düşündükleri"ni ortaya çıkarır; o böylece bireylerin gerçek bilinçlerinin yönediği tutarlılığın en yüksek noktasıdır ve böyle olmakla da elbette eşsiz ve yeri doldurulmaz bir şeydir.

Bununla birlikte yapıt bu tutarlılığa ve bu örnek değere ancak etkin

24 Mart 1981'de, 80 yaşındayken ölen ünlü Sovyet sinema yönetmeni Mark Donskoy bir zamanlar şöyle demiş:

"Yaşayacak olanlar, en duyarlı veya bilgililer değil, tanrıyla konuşmayı bilenler, yani insanoğlunda en soylu ve en çılgın duyguları uyandırabilenlerdir. Sanatın görevine ve sanatçı dürüstlüğüne sadık kalmak gereklidir. İnsanı zenginleştirmek bütün sanatsal yaratışların çıkış noktası ve ereğidir. Yaşamın güzelduyusunu geliştirmek, insanlar için ve insanlar arasında güzelliği yaratarak yaşamı da güzel kılmak. Her insanın ruhunda gizli olan iyiyi ve güzeli buldurmak."

● İnsanı zenginleştirmek bütün sanatsal yaratışların çıkış noktası ve ereğidir. Yaşamın güzelduyusunu geliştirmek, insanlar için ve insanlar arasında güzelliği yaratarak yaşamı da güzel kılmak... ●

Yavuzer Çetinkaya

ölümünün birinci yılında

Mark Donskoy için

Anımsıyorsunuz değil mi, 60'lı ve 70'li yıllarda, tümümüzün sinema bilincini kamçılayan Sinematek'imizin programlarında, sık sık geçen Gorki'nin "Çocukluğum" ve "Ekmeğimi Kazanırken"deki Alexis Peşkov'u. Üçleme'nin son filmi "Benim Üniversitelerim"de iyi ve güzelin yanında doğruyu da nasıl aradığını. "Devrimci Romantizm"in sinema alanındaki başarılarından olan bu üçleme'de, romana ve gerçeğe sıkı sıkıya bağlı kalan Donskoy, 30'lu yılların en önemli filmlerinden birini yapmıştı.

1938-40 yılları arasında gerçekleştirdiği bu üçleme'nin önemli bir diğer yanı da Donskoy'un çocuk oyuncularını oynatmadaki başarısı, ünlü Gorki üçlemesinden sonra savaş patlayınca bir yandan "Albümler" adı altında tüm Sovyet sinemacılarının çektikleri kısa "agit-prop" filmlere katılan Donskoy, bu arada iki önemli roman uyarlaması yaptı.

1942 yılında Ostrovski'den uyarladığı "Ve Çeliğe Su Verildi" filmi bunlardan birisi. Roman, Ekim Devrimi sonrası uzun yıllar süren iç savaş dönemini anlatırken, Donskoy senaryosunu 1918'de Alman işgalcilerine karşı direnen Ukraynalılardan sözerken bölümler üzerine kurdu ve filmini çekerken o işgal ile güncel işgalin benzeştiği noktaların altını çizdi. Bu filmde de Gorki üçlemesine koşut bir yöntemle, bir çocuğun yaşamda karşılaştığı olaylardan aldığı dersler işleniyor.

Donskoy'un savaş sırasında yaptığı ikinci film, yine Ukrayna'nın işgali üzerine. Wanda Wasilevska'nın aynı adlı romanından uyarladığı "Gökkuşağı" adlı bu filmde, Donskoy'un diğer filmlerinde pek rastlanmayan yeni bir öğe var: Kızgınlık. Yurdu işgal eden Nazilere karşı güçlü duygularla yaptığı bu film, Donskoy'a 14 Nisan 1944'te Lenin Nişanı'nı kazandırıyor. Roman uyarla-

masındaki başarılarına Donskoy, 1945 yılında yaptığı "Zaptedilemeyenler" adlı, yine Ukrayna'nın işgalini konu alan Garbatov'un aynı adlı romanından uyarladığı film ile bir yenisini ekliyor.

1948'de Vera Maretskaya'nın çok başarılı bir kompozisyon çizdiği "Varvara - Bir Köy Öğretmeni"ni yönetiyor Donskoy.

Durgun bir dönemden sonra yine bir Gorki uyarlaması ile önde Donskoy: "Ana" bu filmin adı. Pudovkin'in sessiz dönemdeki başarılı uyarlamasına yine Vera Maretskaya'nın olağanüstü oyunculuğu ile sesli sinema döneminden bir yankı getiriyor. Belki de üç yıl önce ölen Pudovkin'e bir saygı. Romana neredeyse kelimesi kelimesine sadık kalınarak yapılan bu uyarlama, Pudovkin'in başarılarının gücünü taşımasa da, Donskoy'un genel başarı çizgisinden aşağıda değil.

Yine bir Gorki uyarlaması olan "Gordeev" yanında son döneminin en önemli filmi 1957'de yaptığı "Ağlayan At (Yaşamı Pahasına)". Doğduğu topraklar olan Ukrayna'yı olgun bir duyarlılıkla anlatan bu film 1830'larda Besarabya sınırından çingeneler yardımı ile geçmeye çalışan Ukraynalılar üzerine. Bu filmin başında ve sonunda Gorki'den bir alıntı var: "Sevdiğimi, ölüm döşğinde de seveceğim." Gerçekten de seven bir insan Donskoy. Doğduğu toprakları, yaşamı, çocukları, iyiyi, güzeli, doğruyu.

6 Mart 1901'de Ukrayna'da yoksul bir aileye doğan, Ekim Devrimi'nin olanakları ile tıp ve hukuk eğitimi

gören, boks ve müziğe meraklı, bir küçük öykü kitabı ve bir oyun yazmış, senaryo yazarı ve eleştirmen Viktor Şiklovski'nin önerisi ile sinemaya başlayıp ilk filmi "Büyük Kentte"yi 1927'de Mikail Averbah ile beraber yöneten, yine aynı yönetmen ile "İnsanlığın Bedeli", ardından da tek başına ilk ürünleri olan "Ateş" ve "Yabancı Bir Kıyı" filmlerini 1930 ve 1931'de yaptıktan sonra sinemayı bırakmayı düşünürken, Yukeviç ('Türkiye'nin Kalbi: Ankara'nın yönetmeni) denetiminde Legoçin ile çevirdikleri "Mutluluk Şarkısı" (1934)'nin başarısı nedeniyle çocuk filmleri stüdyolarına verilip Gorki üçlemesine başlıyan Donskoy'un yaşamını ne güzel özetleyiverdik işte.

Ama en güzeli, açılması Sinematek'imizde yeniden izleyebilmek tüm bu filmleri. "Bulmak ruhumuzda gizli, iyiyi ve güzeli."

ve ortak düşünsel kategorilerce oluşturulduğu için ulaşabilir; bu kategoriler topluluğun bilincini yapılaştırır ve sanatçının, yazarın ya da filozofun öbür insanlardan yalnızca biraz daha ileriye ulaştıkları bir yön belirlirler.

İnsan bilimlerine büyük zararları dokunmuş olan ünlü bireysel toplumsal ikilemi de bu bakış açısından bütünüyle aşılmış olmaktadır.

Yaratıcı yapıt hem en kişisel hem en toplumsal olan yapıt değildir yalnızca; aynı zamanda en toplumsal olduğu için en kişisel, en kişisel olduğu için de en toplumsal olan yapıttır. O kuşkusuz görüşünü ortaya koyduğu topluluğun önündedir, ama topluluğun bütününe sıkı sıkıya bağlı olmayan bir öncülük de düşünülemez.

Ayrıca Lukacs'ın düşüncesi sanatta toplumsal yaşamın bütünü içinde ayırdığı yerle Kant ve Hegel'in büyük klasik estetiklerinin bir bileşimidir.

Lukacs da Kant gibi estetik yaratıcıyı bilim, felsefe, eylem gibi insanın öbür büyük yaratıcı etkinlikleriyle aynı düzeye koyar ve onu Kant öncesi filozofların ya da daha sonra Hegel'in yaptığı gibi düşünceye bağımı kılmaya da, romantiklerin yaptığı gibi öbür yaratıcı etkinlikleri ona bağlayan bir ayrıcalık tanımaya da karşı çıkar.

Bununla birlikte o da sanatı temelde biçimsel ve soyut olan bir ögeye indirgemeyi Hegel gibi yadıyarak onu etkin bir yapı olarak görür; bu yapı değişken ve tarihsel oluşa sıkı sıkıya bağlı bir anlam ile bu anlamın anlatımına en uygun düşün biçim arasında bir bileşimdir her zaman.

Bu incelemeyi bitirirken toplum bilimcinin de bir uyarısı olacak; yöntembilim düzeyinde bile, tam anlamında ortak olgunun incelenmesiyle bireysel yaratının incelenmesinin karşılıklı olarak ortaya koyduğu düşünsel değer bu bakış açısından bü-

tünüyle değişmektedir. Çünkü nasıl uzun zamandır toplumsal yaşamın incelenmesinden giderek edebi, sanatsal, felsefi, vb. bireysel yapıtların oluşumu ve anlamı üzerine bilgiler elde edilmeye çalışıldıysa, Lukacs'cı bakış açısı da büyük yapıtların incelenmesinden giderek ortak yapıtların oluşumu ve anlamı üzerine bilgiler elde edilebileceğini, elde edilmesi gerektiğini ortaya çıkarmaktadır.

Gerçekten de Lukacs, estetik alanında olduğu kadar tüm öbür alanlarda da Bütünsellik kategorisinin işlemci özelliği ve bilimsel verimliliğine o zamana kadar yeterince parmak basılmamıştı.

1) "Burjuva toplumu en gelişmiş ve en çok çeşitlilik kazanmış üretimin tarihsel düzenidir. Bu toplumun ilişkilerini açıklayan ve yapıtlarının anlaşılmasını sağlayan kategoriler ayrıca tüm geçmiş toplumların yapısını ve üretim ilişkilerini kavramamıza da izin verirler, burjuva toplumu bu toplumların yıkınıları üzerine kurulu

ve bu toplumların henüz açılmamış bazı kısımları burjuva toplumunda hala varlıklarını sürdürmektedirler, oysa bazı güçlülükler gelişerek bu toplumda bütün yönelimlerini kazandılar. İnsanın anatomisi maymunun anatomisinin anahtarını verir. Aşağı hayvan türlerinde bir üst oluşumu bildiren güçlülükler üst oluşum iyice bilingiği zaman kavranabilir ancak. Böylece burjuva iktisadı bize Eskiçağ, vb. iktisadın anahtarını verir, ama tüm tarihsel ayrıcalıkları silip atan ve burjuva biçimini bütün toplumsal biçimlerde gören iktisatçıların yaptığı gibi değil. Toprak geliri bilimsel vergi, aşar, vb. anlaşılabilir, ama onları özdeşleştirmek gerekmez." Karl Marx: İktisadın Eleştirisine Giriş.

- 2) Lukacs'ın bu kitabı yazdığı sırada sözcüğün bu iki anlamını tanı anlamıyla ayırdedip etmediğini bilemiyoruz. Ancak bu iki kavramı da kullandığı kesindir.
- 3) Bakınız: György Lukacs: Tarih ve Sınıf Bilinci ve Lucien Goldman: Diyalektik Araştırmalar adlı kitaplar: "Şeyleşme" makalesi.
- 4) György Lukacs: Ruh ve Biçimler

Kutsal kitaplara bakılırsa, Tanrı, insanı önce cennetine koymuştur. Kuran'a göre, şöyle bir yerdir bu cennet ve insanlar şöyle yaşarlar orada:

Sabrettiklerinden dolayı onları cennet ve ipekle mükafatlandırmıştır. Orada koltuklara dayanırlar. Ne [yakıcı] güneş görürler orada, ne de dondurucu soğuk. Cennetin gölgeleri, üzerlerine yaklaşmış, devşirmeleri [meyveleri] de aşağı eğdirildikçe eğdirilmiştir. Yanlarında gümüşten kablalar, billur kupalar dolaştırılır. Gümüşten kadehler ki onları türlü ölçü ve biçimlere koymuslardır. Onlara

CENNETTE SANAT

Gürhan Tümer

orada, karışımı zencetli olan kadehleri içirir. [Bu], orada bir çeşmedir ki adına selsebil denir... [Cennet ehlinin] üstlerinde yeşil ipekten ince ve kalın giysiler vardır. Gümüşten bilezikler takınmışlardır. Rab'leri, onlara tertemiz bir içki içirmiştir. (İnsan Suresi)

Bu cennet tanrısal bir cennettir, onun için de, gökyüzünde bir yerlerde olmalıdır. Oysa Hesiodos'u okuduğumuzda, bir zamanlar yeryüzünde de buna benzer bir cennet bulunduğunu öğrenip şaşakalıyoruz:

Olympos'ta oturan ölümsüzler yarattı
Ölümlü insanları ilk soyunu, altından.
O zamanlar Kronos'un gökleri tuttuğu zamanlardı
Tanrılar gibi yaşıyordu insanlar
Kaygısız, rahat, acısız, dertsiz.

Dünyanın varı yoğu onlarını,
Toprak kendiliğinden bereket saçıyordu.
(İşler ve Günler)

Yedikleri içtikleri, tüm mutluluklar onların olsun, ben bu cennetmekân insanların sanatını merak ediyorum.

Nasıl bir sanattı acaba bunların sanatı?

Bir olasılık şudur:
Bu mutlu insanların sanatı da mutludur. Bu gibi bir toplumda, ozanlar hep mutluluk şiirleri söylerler, mutluluk türkileri yakarlar. Ressamlarsa, etekleri binbir dansla havalara savrulan sağlıklı genç kızların ve delikanlıların ya da birbirinden güzel kır çiçeklerinin resimlerini yaparlar hep. Cennette yaşayanların sanatında ne öfke vardır, ne de hüzn. Hele gözyaşı ve kan tümünden yabancısıdır onların kalemlerine, fırçalarına ya da mızraplarına.

Ama bence her toplumda olduğu gibi, cennet toplumunda da, gülen sanatçıyla, ağlayan sanatçı, uysal sanatçıyla başkaldıran sanatçı yanyana ve yine her toplumda olduğu gibi, cennet toplumunda da sanat ortalama bir düzey tutmuştur.

Kuran'da ve Hesiodos'ta anlatılan cennetlerde yaşayan insanların sanatı üzerinde düşünürken, bir başka varsayım daha geliyor aklıma:

Böyle bir toplumda, sanata hiç mi hiç yer olmayabilir. Çünkü böyle bir toplumda hiçbir sorun, hiçbir gerilim yoktur. Dolayısıyla da, sanata analık edecek hiçbir kaynak, sanat aracılığıyla aşılması gereken hiçbir engel yoktur. Onun için sa-

nat da yoktur. Kaldı ki, bunca mutluluk insanı gevşetebilir, gevşetmekten de öte yavanlaştırıp aptallaştırabilir. Gevşek, yavan ve aptal insanlar ise, sanatçı olamazlar. Olsa olsa sıradan bir cennet vatandaşı olurlar.

* * *

Kuran'ın ve Hesiodos'un cennetmekânlarından bize, sanat adına hiçbir şey kalmamıştır. Cennette yaşayanlar, ya az önce de belirttiğim gibi hiçbir sanat yapıtı ortaya koymamışlardır, ya da oluşturdukları yapıtlar bize kadar gelememiştir.

Yukarıdaki satırlarım baştan aşağı düşsel bir kurgu oldu. Çünkü bizler bu dünyanın insanları ve sanatçılarıyız: Cennette yaşamıyoruz. O nedenle de, cennette yaşayanların ne yaşamlarını, ne de sanatlarını bilebiliyoruz. Bütün bunlar üzerine ancak kurgular ve düşler geliştirebiliyoruz.

Haa, bir de şu var:
Belki de cennet diye bir şey yoktur. Sürülmeden ekin veren tarlalar, billur kadehler yalandır ve cennette sanattan söz açmak anlamsızdır.

Bunda şaşılacak bir şey de yoktur. Yoktur, çünkü eğer belli bir toplumun sanatı, o toplumun içinde bulunduğu nesnel, dolayısıyla da öznel koşulların bir aynası, bir yansıması ise, cennetin, sunduğu sonsuz mutluluk içinde yaşayan bir toplumun, başka türlü bir sanat ortaya koyacağı düşünülemez.

Dahası, Kuran'da ya da Hesiodos'un yapıtında anlatılan yaşam biçimi incelendiğinde, böyle bir yaşam süren bir toplumun bireylerinin, mutluluktan başka bir konuyu işleyemeyecekleri bile söylenebilir. Gerçekten de, böyle bir toplumda, insanın bir eli yağda, bir eli baldadır; yediği önünde, yemediği arkasındadır. Toprağı sürebilmek için kök sökmesi, ekmek parası kazanabilmek için her sabah saat altıda kalkıp işe gitmesi ya da üzerine yağdırılan topa tüfeğe karşı durması gerekmemektedir ki, öfkelenin, üzülün ya da benzeri duyguları tatsın ve bilsin. Tatsın ve bilsin de, sanatını bu duygularla yoğursun. Hayır, o, sanatını,

Karikatür: ATILA KANBİR

ister gökyüzünde olsun ister yeryüzünde, cennetin tek ögesi, tek boyutuyla yalnızca ve yalnızca, sonsuz mutlulukla oluşturmak zorundadır.

Bir olasılık da şudur:
Cennetin mutlu insanların sanatı belki de kap-kara bir sanattır. Belki de bunların dizeleri ağlamaklı, romanları acıklı, resimleri duman rengi ve şarkıları hüznüdür.

Bu durumun bir nedeni, karşıtların birbirini çağrıştırmaları olabilir. Hep biliriz, uzun kısıyı, şişman zayıfı, güneşli hava yağmuru ve ak karayı anımsatabilir insana. Öyleyse bu insanlar da, dallardan sarkan meyvelere baktıklarında aç bir dünyayı, kendiliğinden ürün veren toprağı gördüklerinde, kıraç tarlaları ve gülenlerle sofraya oturduklarında, sokakta ağlayanları düşünmüş olabilirler. Ve sanatlarına birincileri değil de, ikincileri konu etmiş olabilirler.

Bir başka neden ise, belki de, cennetteki bu tek-düze yaşamdan bıkkınlık, dolayısıyla da ona karşı tepkidir. Belki de, "Eksik olsun böyle gerilimsiz yaşam. Ben arasıra biraz da bunalmak isterim" diye düşünmüştür sanatçı ve sorunlarla dolu bir dünya düşleyip, bu dünyayı sanatında işlemiştir. İnsanı ve sanatçıyı biraz olsun tanıyanlar, bu açıklamanın hiç de olanak dışı olmadığını kabul etmekte zorluk çekmeyeceklerdir.

Yalnız, böyle düşünen, böyle yapan bir insan, acaba azıcık da olsa mutsuz olmaz mı? Olur kuşkusuz. Peki o zaman da böyle birtakım insanların varlığı, cennetsel yaşamın dört dörtlük mutluluğuna, bir başka deyişle, cennet kavramına gölge düşürmez mi? Düşünür kuşkusuz. İçinde mutsuz insanların da yer aldığı bir cennet, kocaman bir çelişkidir ve ne tanrılarca, ne de insanlarca kabul edilebilir. Belki de, bir cennet toplumunda, sanatçı adı takılan bu tür insanların sayısı çok azdır ve gerek tanrılar, gerekse insanlar, öfkelenip başkaldıran ve gözyaşı döken sanatçıları adamdanda saymayıp "istisnaların kaideyi bozmadığını" düşünerek bu kadanni hoş görebilirler.

JULIAN BYZANTINE

Julian Byzantine Londra'da doğdu ve 1962 yılında Kraliyet Müzik Koleji'ne girerek, John Williams'ın öğrencisi oldu. O yıllarda gitar için verilen ilk A.R.C.M. ödülünü aldı. Daha sonra Byzantine, Julian Bream ile çalıştı ve Siena'daki "Chigiana" Akademisine burslu olarak gitti. "Chigiana" Akademisinde Andres Segovia ve Alirio Diaz tarafından solo gitarci seçilen Byzantine, ABO'den Bornea'ya kadar dünyanın her köşesinde konserler verdi. Julian Byzantine konser çalışmalarının yanı sıra, BBC radyosunda da bir çok kez çaldı. 1975 yılı başlarında "Musical Triangles" adlı bir televizyon dizisinde, Brezilyalı besteci Heitor Villa Lobos'un yaşamını tanıtan ve yapıtlarını sunan bir program hazırlamak üzere İngiliz Televizyonu tarafından seçildi. 1975 yılında yine ilk solo uzun çalısı EMI Plak şirketi tarafından basıldı. Geçtiğimiz Ocak ayında Türkiye'ye üçüncü kez gelen Julian Byzantine, bu kez gelişinde yalnızca Ankara ve İstanbul değil, Adana, Eskişehir, İzmir, Ordu ve Trabzon'da da konserini tekrarladi. Bu söylesi, 18 Ocak'ta, CSO'da Ankaralı müzikseverlere başarılı bir konser veren Julian Byzantine'in Trabzon dönüşü yeniden Ankara'ya uğradığına, İngiliz Kültür Heyeti'nde 26 Ocak 1982'de verdiği konserden önce arkadaşımız Erdem Büyükbıngöl tarafından YARIN için yapılmıştır.

çıkıyor örneğin. Her iki ögeyi bir optimumda birleştirmek mümkün mü?

■ Evet, birleştirmek mümkün ve kanımca bir müzik yapıtının yorumunda her iki faktörün kombinasyonu en önemli noktayı oluşturmaktadır. Bunun yanı sıra önemli konulardan biri de, bestecinin tekniğini anlayabilmek ve tınlayan sesler kulağa hoş gelsin diye aşırı duygusallığa kaçmamaktır. Yapıtın yazılmış olduğu devrenin niteliğini de bilmek önemlidir. Değişik devrelerin yorumu doğal olarak farklıdır. Örneğin, Barok müzik 19. ve 20. yüzyıl müziğine oranla biraz daha dürist ve safça çalınmaktadır. Fakat, herhangi bir müzik siresini onun tekniği ile aynı performansta çalmak gibi bir zorlamaya girmek, yalnızca o devreye ait bir takım nitelikleri benimsemeye çalışmak gerekir. Bu konu bence önemlidir. Çünkü, verdiğiniz müzik, yazılandan çok daha büyüktür. O müziğe canlılık veren, onu yaşama geçiren sizsiniz. Kanımca yorumcular bestecinin yalnızca yazdığını değil; coşkusunu, tutkularını, hiddetini yani kısacası herşeyini ortaya koyarlar. Bunu verebilme yorumcunun yeteneğine bağlıdır.

□ İlk kez yorumladığınız Yunan ezgisi, Türkiye'de çok beğenildi. Bunun nedeni biraz da melodinin kulaklarımıza çok yakın olması idi, sanıyorum. Bununla birlikte, zaman zaman bir takım oryantal ezgiler, batılı besteciler tarafından ele alınmış, işlenmiş ve yapıtlarında kullanılmıştır. Acaba bu durum, hep bilineni yinelemekten bir çıkış mıdır sizce? Batılı dinleyicilerin bu tür ezgilere karşı tepkisi ne olmaktadır?

■ Bana göre oryantal müziği anlamaya bağlı bu. Batıda bu tür müziği dinleme geleneği yok. Müzisyenler de bu tür müziği dinleme alışkanlığına çok az sahiptirler. Bunun yanı sıra doğulu bir müzisyen de batı müziğini dinleme alışkanlığına sahip değildir. Fakat daha önce de belirttiğim gibi, doğu tekniğini anlamadan önce konuyu bu açıdan görmek gerekir. Bir doğu melodisini bestelemek için kullanmadan önce, o ezginin kendi ülkesindeki yorumlanışını incelemek gerekir. Ama bu batı çalgılarıyla yorumlanamaz demek değildir. Kanımca yorumlanabilir. Fakat batı çalgılarının sınırlandırılması olması nedeniyle pek çok zorluklar ortaya çıkar. Örneğin oryantal müzikte var olan mikro tınları, küçük tonları kontrol edemezsiniz. Yalnızca keman ve türevlerinde bu iş yapılabilir. Oysa, yarı-batılı bir çalgı olan gitarda bu işi yapmak olanaksızdır. Ancak, bunun yanı sıra bazı uygun oryantal ezgiler yorumlanabilir.

□ Biraz da kişiliğiniz hakkında bilgi edinmek istiyoruz. Örneğin kendinizi duygusal bir kişi olarak mı tanırsınız, yoksa, genellikle olaylara mantıksal yaklaşımlar mı sizce daha doğrudur?

■ Aslında bir insan olarak her iki yaklaşımın bir karışımıdır. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://tr.industry.org> Bu du-

● Bir doğu melodisini kullanmadan önce, o ezginin kendi ülkesindeki yorumlanışını incelemek gerekir. ●

rum müzik yaşantımda da aynıdır ve inanıyorum ki, performans da her iki olgunun iyi bir biçimde birleştirilmesi ile olasıdır. Çünkü yalnızca analitiksel yaklaşım, ya da yalnızca duygusal yaklaşım doğru değildir. Benim için yorumlama açısından bu çok önemlidir ve her iki yaklaşımın da bir bileşke ile optimize edilmesi gerektiği kanısındayım.

□ Yaşantınızı etkileyen özel günler oldu mu?

■ Sanırım bunu düşünmek için biraz zamana gereksinimim olacak. Şu an anımsayabildiğim; İtalya'da, Segovia'nın derslerine devam ediyordum. Bir resital vermem gerekti. O an son derece heyecanlı ve sinirli bir andı. Çünkü dinleyicilerin büyük bir bölümü, dünyanın en ünlü gitarcularından olan Alirio Diaz'ın, Segovia'nın ve John Williams'ın öğrencilerinden oluşmaktaydı ve ben yalnızca 17 yaşındaydım. O anı hiç unutamam.

□ Pek çok ülkede konserler verdiniz. Bu konserleriniz, gelişmiş ülkelerin yanı sıra, az gelişmiş ülkeleri de kapsıyor bildiğimiz kadarı ile, bu toplumlar arasında dinleyiciler açısından ne gibi farklılıklar gözlemlediniz.

■ Amerika Birleşik Devletleri'nden Bornea'ya kadar pek çok ülkede konser verdim. Bornea'da fazlaca gelişmiş bir insan topluluğu bulamayabilirsiniz. Bununla beraber, iyi eğitim görmüş ve batı müziği dinlemeyi alışkanlık haline getirmiş bir grup dinleyici kitlesi de var. Bu gibi ülkelere bir takım hoşgörülerini tanımak zorundasınız. Fakat yolculuk ettiğim pek çok yerde batı müziği dinlemeyi alışkanlık haline getirmiş ve hatta gitar repertuarlarını çok iyi bilen toplumlarla karşılaştım. Bu durumda, daha önce düşündüğünüz hoşgörü, sözkonusu bile olmadı. Bundan 25-30 yıl öncesinde bile pek çok ülkede klasik gitar ve repertuarını dinleme alışkanlığı yoktu. Bu nedenle az gelişmiş toplumlara karşı hoşgörü kendiliğinden doğmalıdır. Bilindiği gibi, 19. yüzyıl İspanyol çalışmaları, doğal çekicilikten kaynaklanan, duygusal yönü güçlü yapıtlar. Buna bağlı olarak daha az gelişmiş toplumlarda duygusal yön daha ağır basmakta ve zevkle dinlenilmesi, beğenilmesi ve gitar repertuarının sevdirelmesi kolaylaşmaktadır.

Toplumlarda kültür düzeyi yükseldikçe, duygusallığa verilen ağırlık, teknik yöne kaymaktadır. Olayı bu açıdan ele almak gerekir kanısındayım.

□ Son olarak, nötron bombası hakkında ne düşünüyorsunuz?

■ Yanıtlaması zor bir soru. Daha önce böyle bir soru ile hiç karşılaşmadım. İnsanlık için son derece tehlikeli bir oluşum. Atomik savaşın, nükleer savaşın olmasını isteyenler tarafından planlanmış olmalı...

□ Bu konuşmaya alışagelmış yaşam öykünüzü sormakla başlamak istemiyorum. Ancak, kendinize özgü tekniğinizi nasıl geliştirdiniz, bunu açıkla mısınız?

■ Aslında kendi tekniğimin ortaya çıkışında pek çok etken sözkonusu oldu. Özellikle Kraliyet Müzik Koleji'nde John Williams ile, daha sonra İtalya'da Segovia ve Julian Bream ile çalışmalarım tekniğimi çok etkiledi. Eğer konuyu kendime özgü tekniğim biçiminde ele alırsak, güçlü ve sağlam gitar hocalarıyla çalışmamamdan etkilendiğimi söyleyebilirim. Bundan yanı sıra 15 yıllık profesyonel gitar yaşantım da doğal olarak etkiledi kuşkusuz.

□ Bildiğim kadarıyla gitar, Andres Segovia ile birlikte bir klasik müzik çalgısı olarak benimsendi...

■ Andres Segovia belki de yüzyılımızın en büyük gitar şampiyonlarından biriydi.

□ Evet, sonraları pek çok klasik yapıtın gitar ile yorumlandığını görmekteyiz. Bu durumda gitarın bir takım teknik özelliklerinden doğan zorunlu yorumlar, bestecinin yazdığı yapıt için uygun gördüğü nota düzeninin dışına çıkılmasını gerektirmektedir. Böylelikle bir gitar yorumcusu, örneğin Scarlethi ya da Bach'ı çalarken parçanın özünün dışına çıkmakta ve bambaşka bir yorum getirmektedir. Gitara özgü teknikler, örneğin vibrasyon veya legato, yapıtın orijinalinde gösterilmemiştir. Org ya da piyano için yazılmış yapıtların gitara uyarlanması, parçanın özünde bir takım değişikliklere neden olmaktadır kanımca. Sizce bu, besteciye yapılan bir haksızlık değil midir?

■ Evet, olabilir. Bu durum yalnızca Barok çağı bestecileri ve Bach için söz konusu değildir. Kuşkusuz, biliyoruz ki bir çalgıdan diğerine uyarlamak, çeşitli değişikliklere neden olmaktadır. Buna rağmen Bach'ın kendisi bile bu uyarlamayı yapmıştır. Bach, kendi yapıtlarını keman, çello ve luta ayarlamıştır. Bu yapıtların pek çoğu da günümüzde gitara uygulanmıştır. Bach'ın yaptığı her aranjman temel baz üzerinde doğal olarak bir takım değişikliklere yol açmıştır. Bu nedenle, sorunu sizin sorduğunuz biçimde görmüyorum. Belki piyano, geniş diziye sahip olması nedeniyle, piyano için yazılmış yapıtların gitara uyarlanması pek çok güçlükler çıkartabilir, başarısız olabilir. Ama bence en önemli sorun, yaptığınız müziktir. Pek çok notanın elenmiş olması bile, ezgi üzerinde yorumlama biçiminizi kaybediyorsunuz anlama gelmez. Beethoven konçertolarının gitarla çalınması gibi bir yanlış bilerseniz bile, ne yaptığınız önemlidir ve bu müziğin dokusuna bağlıdır.

□ Sizin, tekniği üstün bir sanatçı olduğunuzu biliyoruz. Ancak, tekniğe bu denli ağırlık verilmesi, zorunlu olarak duygusallığı azaltıyor mu? Bu durum Alirio Diaz'da çok belirgin olarak ortaya

Günümüz plak endüstrisi teknoloji, müzik ve ticaret olgularının en kızgın savaşımına sahne oluyor. Görünen o ki, teknoloji ile ticaret elele vermişler, "müziği" yemeye çalışıyorlar. 1980 Haziranında, İstanbul festivali nedeniyle, bu savaşımın had safhada olduğu ABD'den gelen National Jazz Ensemble sözcüsü Chuck Israel, Cumhuriyet Gazetesine verdiği demeçte, yukarıdaki üçlemi ve sorunu somut bir biçimde söylüyordu: "Ticari amaç müziğe zarar vermektedir..."

Plak endüstrisi iki önemli kriz yaşadı. Birincisi I. Dünya savaşının hemen bitiminde ünlü ekonomik kriz dönemi: 1929-1933. İkincisi de II. Dünya savaşının sonras. Bu bölümde daha değişik bir durum söz konusu. Plak endüstrisi 1946'daki çıkışından sonra, 1947 ve sonrası önce durgunluk içine girer, sonra bunu izleyen hızlı bir inişe geçer. Plak endüstrisi de ister istemez ekonomik konjonktürün olumsuz eğiminin etkisindedir. Bu aralarda (1947,48) bunalımı zorlayan iki çıkış vardır: "78'lik" plaklar yerini önce "33'lük", sonra "45'lik"lere bırakır. Bu değişikliğin meyveleri ancak 1955 yılında alınır. Ve 1960'lı yıllara kadar plak satışlarında bir tırmanış söz konusudur. Sonra yine bir durgunluk.

MÜZİK BEĞENİMİZDE ÖZGÜR MÜYÜZ?

Çözüm teknolojik bulgulara aranır ve bulunur. Stereo, müzik pazarına girer. Tabii bu yeni çözüme de, uzun zaman sonra, ancak 1965'de sonuçlarını alır. 1970'li yıllara gelindiğinde, plak sanayii ve pazarı yeni sıkıntıların eşiğindedir. Ama artık Beatles ve Elvis'i dinleyen kuşak için geçerli olan "teknolojik çözüm", yerini başka bir olguya bırakmak zorundadır. Çünkü plak endüstrisinin laboratuvarları artık yeni araştırmalar yapmamaktadır. Petrol gibi büyük ekonomik bunalım yaratan bir olgu ile uğraşmaktadırlar. Ama çözüm de gereklidir. Ve 1976'da teknoloji ile hiçbir ilgisi olmayan bir çözüm plak pazarına sunulur: Disco Müzik. "Saturday Night Fever" bir yılda 25 milyon tane satar. Yine ilkimizde oynayan "Grease" filminin aynı adlı plağının yıllık basımı 22 milyondur.

Yukarıdaki gelişmeleri müzik açısından inceleyerek, Disco, Soul, Rock gibi plak endüstrisinin kendi "pazar müziği" yanında özellikle "Üçüncü Dünya" ülkelerinin müziklerine el atılmıştır. Amerikalı ya da İngiliz'e göre "latin müziği", "tango-bossa novalar" yaratılmıştır. Bunun en güncel örneğini Reggae müzikte görüyoruz.² Reggae müziğini uluslararası alanda tanıtan kişi, İngiliz prodüktör Chris Blackwell'dir. Kendisi aynı zamanda PDG Island plak şirketinin de kurucusu. Reggae bu İngiliz'in elinde, siyahlara özgür bir yaşam gerçeğini bünyesinde bulunduran Rasta³ mistisizmini terk edip rock ya da disco kalıplarına büründü. Le Monde'un prodüktörle yaptığı görüşmede kendisi şöyle der: "Reggae'nin anası rastafarizmdir. Ama İngiltere'de Reggae'yi seven beyazlar⁴ için bu hiç önemli değil". 1979 yılında Island firması dünya reggae müziği ile ilgili dünya plak satışının yüzde 80'ini elinde bulundurmaktadır. Bu fırsattan kaçırarak Jamaika'nın kapı komşusu ABD, neyse ki "kalipso"⁵ madeninden yararlandı da, keyfi pek kaçmadı...

● yorum

YEMEK MÜZİĞİ ARABESK

Ankara'nın Kızılay semtinin duvarları eskiden olduğu gibi, gene eğlence programlarının afişleri ile dolu. Eskiye göre bir farkla. Bu afişlerde, çıplak, tombul hatunlar, erkekten dönmelerin yerine, artık piyano ya da org başında poz veren kaytan bıyıklı delikanlılar boy gösteriyorlar. Batıda lokantalarda yemek yenirken hafif bir müzik çalınır. Bu genellikle piyano olur. Bizde de lüks lokantalarda, bu adet öteden beri vardır. Bu gibi yerlerde çalınan müzik türü bellidir. Genellikle "Amerikanlaştırılmış Caz" parçaları, dans müziği denilen Boss Nova, Çaç, Tango, vs. Ama görüyoruz ki, artık lüks lokantalarda müsteri arabesk istiyor. Sonra sürü sepet piyanolu arabeskçiler.

Bazıları arabesk müzik "Türk Pop Müziğidir" diyor! Yani kabaca, halkın dinlediği müzik... Bu "pop müziği" bir yandan kasetlerde dinlenirken, zengin programlı gazinolarda ya da lüks lokantalarda yemek müziği oluyor...

● TİMUR SELÇUK YORULDU

Mart ayı içinde Ankara'da bir konser daha veren Timur Selçuk salonu yine doldurdu. Onu yıllardır izleyenlerin kanısı şuydu: Timur Selçuk yoruldu...

Şef Timur, besteci Timur, bale müziği, orkestrasyon, müzik dersi, bunların tümünde aynı hız ve verimle çalışmak oldukça güç. Son Ankara konserinde İstanbul yorgunluğunun izlerini tuşlara her basışında duyduk. Her şeye karşın, Timur Selçuk her döneminde Türk çoksesli müziğine yeni boyutlar getirmiş bir sanatçıdır. Son yapıtları arasında yer alan "Gayya Kuyusu" yeni türünün en somut örneği idi. Yine özellikle bu parçada, sözleri müzik ile başarıyla bütünleyip bağlıyor. Timur Selçuk yeni bir arayışın bestelerini sergilerken, özellikle belli bir döneme ait parçalarda titiz olmalı. Örneğin "Eşegi Saldım Çayıra"nın çalınması bizce çok gereksiz...

Özgün Sanat Yapımı demekten çok Timur Selçuk Sanat Yapımı demek çok daha doğru olur. Çünkü bu ad altındaki bütün çalışmalar da Timur imzası var. Timur Selçuk hep önde ve tek. Özellikle piyanist besteci olarak kendisini destekleyen bir ekol yok. Bu alanda çalışan diğer müzisyenlere baktığımızda arkaalarında bir ekol, besteyen bir güç var. Buna en yakın örnek Mikis Teodorakis.

Görünen o ki, Timur Selçuk bu soruna ivedilikle çözüm bulmak zorunda. Özellikle yaptığı müzik türünde, bunu sürdürecektir bir birikimin oluşturulması için çalışmalar yapılması zorunlu. Özgün Sanat Yapımı, bunun için iyi bir olanak; üstelik de adına yakışır bir çalışma olur bizce.

1979 yılında yapılan araştırmalara göre, 4 büyük plak şirketi RCA, EMI, POLYDOR, CBS dünya plak pazarının 3/4'ünü elinde bulunduruyor. "İyi müzisyen" ya da "başarılı" yapıt kavramları işte bu pazar elinde bulunduran plak şirketlerinin ölçütleri ile belirleniyor...

Şu ana kadar, platomuza koyduğumuz plağın ya da dinlediğimiz kasedin hangi süzgeçlerden geçtikten sonra kulağımıza ulaştığını göstermeye çalıştık. Bütün dinlediklerimizi, bir kalemde silip atamayız. Yılların birikimi ile belleğimizde yer eden melodileri yokedemeyiz. Ama bir gerçeği bilmek de en azından görevimiz: "Biz gerçekten müzik beğenimizde özgür müyüz?"...

1. Cumhuriyet Gazetesi'nde, 24 Haziran 1980 günü çı-

kan, "Ticari amaç, müziğe her zaman zarar vermiştir" başlıklı yazı.

2. Jamaika kökenli bir müzik Antil adalarının müzik ritmi, siyah Amerikan müziği ile kutsal kitapta vahilerin bileşiminden oluşmuş bir tür. Dünyada tanınması ABD ve Avrupa'daki plak pazarı sahipleri tarafından rock kalıpları içinde yeniden yogurulması ile oldu.

3. Jamaika'da haki olan mistik bir inanç. Özellikle 1920-30 yılları arasında sömürgecilğe karşı verilen savaşında önemli bir rol oynamış. İnsanca göre, kutsal kitap siyah insana uzun kıvrıkcak saçları gibi özgür bir hayat ba şetmiştir Rastafarizminin mesajı: Mutluluk ve aşktır.

4. "Le Monde de la Musique", Ekim 1979, s. 76.

5. Jamaika kökenli dans türü. Jamaika'dan türeyen bu dansın çeşitleri var. Örnek olarak İspanyol kalipso gibi.

DAVID BOWIE BRECHT'İN PARÇALARINI SESLENDİRİYOR

1970'lerin müzik dünyasının ünlü isimlerinden David Bowie, Kurt Weill'in müziklerini yazdığı Brecht'in Baal adlı eserini seslendirdiği bir plak yaptı. Plakın adı, "In Bertold Brecht's Baal". Brecht'in gençlik yıllarının eserlerinden. Brecht eseri 20 yaşında, Münich Üniversitesindeyken yazmış. David Bowie bu eserin beş şarkısını daha önce BBC için yaptığı bir kayıt sırasında yorumlandı. Bu beş parçanın İngilizcesini John Willet tercüme etti, Donnie Muldowney düzenledi. Plak R.C.A. firması piyasaya çıkardı.

CARL ORFF ÖLDÜ YAŞAYAN MÜZİĞİNE BİR YORUM

Ünlü Alman bestecisi Carl Orff 30 Mart'ta öldü. "Carmina Burana" adlı seyirlik kantatı ile tanınan Orff, 10 Haziran 1895 yılında doğdu. Önceleri Debussy ve Richard Strauss etkisi altında, elliye yakın "Lied" yazdı. 1935/36'da baş yapıtı "Carmina Burana"yı besteledi. Daha sonra sırasıyla, 1938'de "Der Mond", 1942'de "Die Klug" ve "Catulli Carmina", 1949'da Antigone oyunu için beste ve son olarak 1968'de "Prometheus". Müziği yanında dünyada tanınmasını sağlayan diğer bir konu da pedagojik çalışmaları olmuştur. Çocuklara ilgili pedagojik çalışmalarda bulunmuş, bu konu ile ilgili "Çocuklar İçin Çalışmalar" adlı bir incelemesinde, onlara müzikle ilgilenmenin mutluluğunu anlatmaya çalışmıştır.

Carl Orff çağımızın iyi anlaşılammış bir bestecisidir. Alınan resmi çevrelere göre kendisi çağdaş Alman müziğinin büyük temsilcisidir. Ama bu ülkenin ve Avrupa'nın diğer müzik çevreleri bu görüşü paylaşmıyor. Onlar için Carl Orff'un melodik ve armonik tekrarı, eserlerinde bir "ilkelliğin" ifadesidir. Carl Orff enstrüman konusunda da eleştirilere uğramıştır. Özellikle vurgulu aletlere aşırı düşkünlüğü, bu ilkelliğin bir unsuru olarak öne sürülmüştür. Kendisi Wagner'in "Bütüncül Sanat Eseri" felsefesini benimsemiştir. Carl Orff'un diğer bir özelliği de, III. Reich dönemine rastlayan parlak dönemi sırasında, Nazi rejimi ile iyi geçinmesidir. Hem o kadar iyi geçinmiştir ki, onlar için marşlar bile bestelemiştir...

Her şeye karşın, Avrupa'nın bu iyi anlaşılammış modern müzik temsilcisi, "Carmina Burana"sı ile her zaman kendinden sözettirecektir.

BEATLES'İN HİÇ YAYINLANMAMIŞ İKİ PARÇASI ÇIKTI

Beatles'in 1962 yılına ait hiç yayınlanmamış iki yapıtı, İngiliz plak şirketi EMI tarafından piyasaya çıkarıldı. Söz konusu iki parça: "How to do it" ve "Leave me kitten alone", grubun şimdiye kadar yayınlanan hiçbir uzun çalarında yer almadı.

GENÇLER NASIL BİR SANAT DERGİSİ İSTİYOR?

Bu çalışma bir ankete dayanıyor. Açıklama bölümü, anketi, ankete katılanlara şöyle anlatıyor: "Elinizdeki anket formu toplumsal kültürümüzün sanatsal yönüyle ilgili olarak eğilimleri, beğenileri ve genel olarak kültür düzeyini araştıran bir çalışma için hazırlanmıştır. Araştırmanın evrenini, potansiyel olarak Türkiye aydınını oluşturacak olan yüksek öğrenim gençliği meydana getirmektedir."

Anketin amacı oldukça anlamlı. Bir nedeni, daha önce böylesi bir çalışmanın yapılmamış olması. Bugüne dek kurulup dağılan çeşitli gençlik kuruluşlarının ve bir o kadar da çıkıp kapanan gençlik dergilerinin neredeyse hiçbirisi gençliğin eğilimlerini, özellikle sanatsal ilgi alanlarını ve taleplerini somut ve bilimsel ölçütlerle saptamaya yönelmedi. Bir diğer neden ise, üniversite gençliğine uzunca bir dönem dar bir siyasallaşmanın egemen oluşudur. Yaşamın canlı ilişkileri, somut verileri üstüne temellenen bir siyasal kavrayış olmayınca, kuramsal bir darlık, sanatın zenginleştirici etkinliğinden kaçış başgösterdi. Kitap okumaya bile fırsat bulamayan, eline kalem almayı tiksindirici bulan bir genç kuşak yetismeye başladı. Kısası, Türkiye aydınının başlıca potansiyel kaynağı kurumaya yüz tuttu. Aynı kaynağın bugün pis suların sızmasıyla canlandırılmaya çalışılması da boşuna değildi.

Yarın bu önemli saptamayı yaparken, bugüne dek eksik bırakıldığını söylediği bir görevi, bir anket çalışmasının (sınırlı da olsa) bilimsel ölçütlerine dayanarak yerine getiriyor. Burada, anketi düzenleyip uygulayan ve dergimiz Yarın için tüm verileri bize sunan değerli hocam Gencay Şaylan'a teşekkür etmek isterim.

Anketin genel yapısını şöyle belirleyebiliriz: Tümü 24 sorudan oluşuyor. İlk 4 soru, anketin uygulandığı kişilerin cinsiyetini, toplumsal konumunu vb. ölçmeye çalışıyor. İzleyen 2 soru, sanat dallarından birinde filli uğraşısı olup olmadığını belirlemeye yönelik. Daha sonra gelen 8 soru, okuyucu, izleyici, dinleyici olarak çeşitli sanat dallarındaki beğenilerini belirlemeyi amaçlıyor. Örneğin beğendiği şairler, tiyatro oyunları, vb. Sonraki 3 soru, sanatsal beğenilerin oluşumuna etki eden aile, arkadaş gibi etkenleri ve kültürel harcamaların çeşitli etkinliklere dağılımını belirlemeye çalışıyor. Geriye kalan 7 soru ise, bu çalışmanın konusunu oluşturuyor. Gençler bir sanat dergisi istiyor mu? İstiyorsa, nasıl bir dergi istiyor?

ANKETİN YAPISI

Ankete katılanların tümü 182 üniversite öğrencisi: 83'ü kız, 99'u erkek. Katılanlar Orta Doğu Teknik Üniversitesi, Sevk ve İdare Yüksek Okulu, Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Yüksek Okulu öğrencileri. Tüm sınıflardan belli oranlarda öğrencinin katılımı sağlanmış. Kız/erkek oranı da gözetilmiş, Anket hakkındaki genel bilgiler bunlar.

Bu çalışma anketin tümünü değil, yalnızca 7 sorusunu kapsıyor. Bu nedenle, anketin bir parçası olmanın eksikliklerini kuşkusuz taşıyor. Ankete dayalı çalışmada toplulaştırılmış verilere dayanma zorunluluğu nedeniyle, bazı sapmalar ihmal edilecek, özel durumlara önem verilmeyecektir. Ankete katılanlar ise, anketin sunduğu seçeneklerle sınırlandırılacaktır. Öte yandan, birçok sayı ve oranlara boğulmuş böyle bir yazının okuyucu için sıkıcı gelebileceği düşünülerek, bu çalışmada olabildiğince sayı ve oran kullanılmamaya çalışılmıştır.

Karikatür: ATILA KANBİR

Arif Öksüz

Anketin 18. sorusu, sanatla ilgili bir süreli yayına gerek sinme duyulup duyulmadığını araştırıyor. Soruya beş ayrı yanıt verilebilir. Ankete katılanların yüzde 38'i, "Duyuyorum ve dergilerini alıyorum" diye yanıt vermiş. Hangi dergileri aldıkları ise kodlanmamış. Bilinmediği için değil, sözünü ettiğimiz anket çalışmalanının genel mantığından, bunları anlamlandırmanın güçlüğünden ötürü kodlanmamış. Bu oran kuşkusuz sevindirici. Bu oranın ODTÜ öğrencilerinden yüzde 44'ü bulunması ve kız öğrencilerde de yaklaşık aynı oranın görülmesi daha da sevindirici. Çünkü, yukarıda sözünü ettiğimiz kısırlaşmanın, darlaşmanın etkilerinin bir dönem yaygınca görüldüğü okullardan biridir ODTÜ.

Bu sorunun 1-2. ile 3-4. sınıflar arasındaki fark açısından da değerlendirmesi yapılabilir. Anketin sonuçları, üst sınıflarda alt sınıflara göre daha büyük orana ulaşıldığını gösteriyor. 1-2. sınıflarda yüzde 25 olan bu oran, 3-4. sınıflarda yüzde 42'ye yükseliyor. Bu oranlardan şu sonucu çıkarabiliriz: Sanatsal ve kültürel etkinlik ve ilgi, belirli bir olgunlaşmayla birlikte artıyor. Ne var ki, bulduğumuz bu oranları yeterli saymamıza da kesinlikle olanak yoktur. Yani bir sanat dergisinin zorunluluğu düşüncesinin üniversiteli genç aydınlarımızın kafalarında daha yaygın yer etmesi gerekiyor.

Öte yandan, anketin bu sorusunun sonuçları açısından üzücü ve kötümserliğe iten bir oran daha var. Ankete katılanların tümünün yüzde 26'sı, 1-2. sınıfların ise yüzde 42'si, mali olanaklarının yetmemesi nedeniyle, herhangi bir süreli yayın alamadıklarını belirtiyorlar. Genç aydınlarımızın sağlıklı yetişmesi ve geleceği, bu oranın düşürülmesi ve gençliğin kültürel etkinliğinin yükselmesi için elverişli nesnel koşulların sağlanması için savaşımın geçiyor. Bu talebin en başa konulması gerekir.

Anket sonuçlarından çıkan can sıkıcı bir oran daha var. Süreli bir yayına "gerek duymuyorum" diyenlerin oranının yüksekliği: Yüzde 19. Bu oran hafife alınmamalı. Bu yanıtın nedenlerini anket sonuçlarından öğrenme olanağımız yok. Sanata karşı genel ilgisizliğin bir yansıması olabileceği gibi, siyasal anlamda daralmanın sonucu olarak, sanatsal etkinliği bir kıyıya itme çabalarının yansıması da olabilir. Sanırım ağırlıklı olan da ikincisidir.

Çalışmamızın kapsamı içindeki sorulardan biri, üç seçeneğin önem sırasına göre sıralanmasını istiyor. Soru, "En iyi sanat dergisi hangi konulara ağırlık ver- melidir" in yanıtını anyor. Yanıtlarda grupların tümünün (erkekler/kızlar, 1-2. sınıflar / 3-4. sınıflar, ODTÜ öğrencileri / diğerleri) tam bir uyum içinde olduğu görülüyor. En başa, "kuram, görüş, eleştiri ve yoruma ağırlık vermelidir" seçeneği konuluyor. Birinci ya da ikinci sıraya koymakta kararsızlık gösterilmesine karşın, "sanatsal ürünlerin yayımlanmasına ağırlık verilmelidir" seçeneği ikinci sıraya konulmuş. "Sanat ve sanatçılarla ilgili haberlere ağırlık verilmelidir" seçeneği ise, çok kesin bir biçimde üçüncü sıraya yerleştirilmiş ve sonuncu önemde sayılmış.

Bir başka soru, sanat dergisinin benimsemesi gereken haberciliğin değerlendirilmesine ayrılmış. Katılanlar, "sanat ve sanatçı ile ilgili sansasyonel ve popüler haber ve bilgi verilmesi"ni, birçok seçenek içinde en sonuncu sıraya koymuşlar. Bazıları değerlendirmeye bile almamış. Oluğça öğretici ve sevindirici bir sonuç! Genç insanlar ürünlere, varılan sonuçlara, başka bir deyişle yaratıcılığa bakıyor ve bunları önemsiyor-

BİR SANAT DERGİSİ İSTENİYOR MU?

lar. Bunları öğrenmek ve değerlendirmek istiyorlar. Ankete katılanlar "Bodrum olayı" ile, "eşcinselliğin bir sanat sorunu" olarak gösterilmesiyle vs. ilgilenmiyorlar.

Benimsenmesi gereken habercilik konusundaki seçenekler de şöyle sıralanıyor: Birinci sırada Türkiye ile ilgili sanat haberleri ve sanatçıların taahutan haberler, ikinci sırada az gelişmiş ülkelerle ilgili haberler, üçüncü sırada da sosyalist dünya ile ilgili sanat haberleri. Bunları batı dünyası ile ilgili haberler izliyor. Burada ilgi çekici sonuçlardan biri de, sosyalist dünya ile ilgili haber vermeyi, ankete katılanların ikinci ya da üçüncü sıraya koymakta gösterdikleri kararsızlıktır. ODTÜ öğrencileri iki seçeneğe de eşit ağırlık tanıyorlar.

"Sanat dergisinde getirilen kuram, görüş, eleştiriler yalnızca aynı görüşü paylaşan kişilerin düşüncelerini mi, yoksa farklı görüşlerin okuyucu önünde tartışılmasını mı amaçlamalıdır", sorusuna verilen yanıtlar çok önemli. Buradaki farklı görüşleri, aynı kaynaktan açılan farklılıklar olarak alıyoruz. Belirli ilkelere birleşen farklı görüşlerin aynı dergi sayfalarında tartışılmasını isteyenlerin oranı yüzde 93. Bugün sanat ve edebiyatımızda geniş bir birlikteliğin (ittifakın) oluşturulması çabasını anlamlandıran, dayanışmanın nesnel temelini oluşturan bir oran bu. Bu sonucu, farklılıklarda ilkesizlik ve şekilsizliğin istenmesi olarak yorumlamak da olanaklı görünmekle birlikte, bu yorumun anketin genel eğilimlerine uymayacağı açıktır.

Soruların biri de, iyi bir sanat dergisinin hangi sanat dallarında yoğunlaşması gerektiğine ayrılmış. "Tüm sanat dallarını kapsamalıdır", katılanların yüzde 56'sının seçimiyle, birinci sırayı almış. İkinci sırayı, "az, fakat birden çok sanat dalını kapsamaması gerektiği" seçimi almış. Tek bir sanat dalını kapsamamasını isteyenler ise, çok az, yüzde 5. Son iki seçeneği seçenlere göre, bu sanat dalları ağırlıklarına göre şöyle sıralanıyor: Hikaye, şiir, roman yüzde 27; tiyatro yüzde 16; müzik yüzde 14; ve diğerleri. Katılanların resim gibi bir sanattan tümüyle habersiz oldukları da görülen bir başka nokta.

Bu soruya, anket katılanların hemen tümü, "evet, yoğunlaşmalıdır" diyor (yüzde 84). Bu sonuç, sanat dergisinin önemli bir okuyucu yığınının sahip olabileceğinin temelini oluşturuyor.

Toplumcu gerçekçi sanat ve edebiyatımızın sağlıklı, canlı, yaratıcı gelişmesi de aynı temele bağlı değil mi?

Anketin "yığınsallaşma hangi etmenlerle sağlanabilir" sorusuna yanıt verilirken, "halkın mevcut eğilim ve beğenilerine ağırlık vermek" ikinci derecede önemli sayılıyor. Bunu popülizm olarak tanımlayamıyoruz. Herhalde bu seçimin asıl nedeni, kavgacılığını yitirmiş, kendi kabuğunda "derin", "ilmi" tartışmalara kapılmış "aydın" a olan tepkidir. Aslında aydın, yığınsallaştıkça işlevine yaklaşır, aydın olma niteliklerini kazanır. Bu çaba ve istek ortadan kalktığı anda da aydınlığını yitirir, "mütereddi" insan soyunun bir örneğine dönüşür.

Nasıl yığınsallaşacağına ilişkin öbür seçenekleri, ankete katılanlar şöyle sıralıyor: Kolay okunabilirlik ve anlaşılır üslup, en başa konuluyor. Yaşamın dışına düşmüş, aydınlatma işlevini yitirmiş söz cambazlarının genç insanlara yaklaşmaması burada da çıkmıyor mu? "Toplumsal kategorilerin kültürel eğilim ve seçeneklerinin oluşturulması" sonra gelen seçenek ve bu yığınsallaşmanın sınıfsal yanını vurguluyor. Sanat ve edebiyatımızda boy gösteren dergilerin pek çoğu ünlü adlar, çok renkli baskılar, sansasyon ve reklamlarla bu eğilimin ne denli dışındalar.

SANAT DERGİSİ YIGINSALLAŞMALI MIDIR?

Ağuş

Ben Nuh'ların torunu Adnan;
bal damlasında ökse
bir toz böceği,
akide şekerinde susam.

Esmer bir fındık kurdu;
yürek çürüten kıpırtısı
çeldi gönlümü.

Bir evim var köyümde;
keten kozasından kubbeli,
buğday kavusu hasır serili.

Mercimekten şedirlerde
hoşlarım konuklarımı,
ibrişim didimi yastıklarda.

Ara-kere düşüp yollara
"bir abam var atarım
nerde olsa yatarım"

Ben Nuh'ların torunu Adnan;
gürleyen koca Balkan'dan
uzakta doğmuşum.

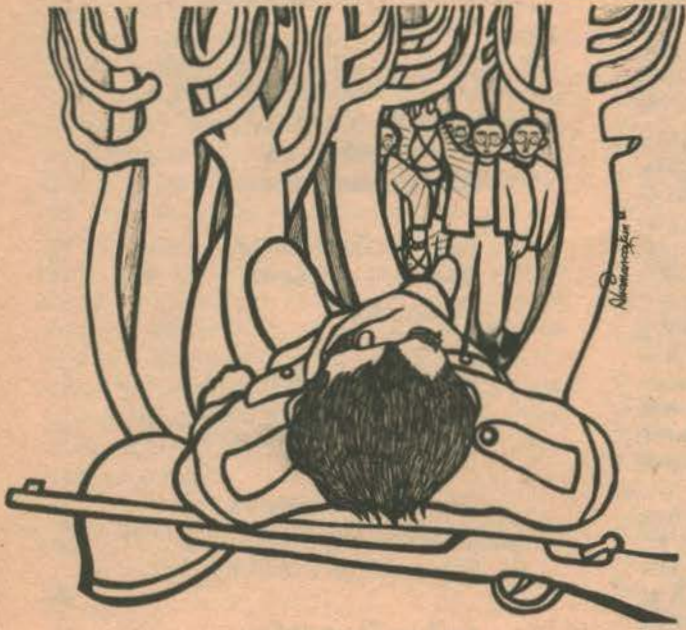
Bu köprüler kentinde şimdi
yıkık külâh, kırık kulak
bir cilveli Ağuş'um.

10.1.1982/İstanbul

Adnan Özer

Bu anket çalışması, gençler arasında siyasal darlaşmanın etkisini yitirmeye başladığını gösteriyor. Bu oldukça sevindiricidir. Kuşağımızın olumsuz etkilerden arınması bizim için elbette önemlidir. Şu var ki, bu anketin üniversite gençliği dışına taşırılması önümüzdeki görevdir. Bu çalışmanın dergimiz *Yarın*'ın öteki sanat ve edebiyat dergilerinden ayrılan bir yanını, gençliği kavrama konusunda boş sözlerin ötesinde, ciddi araştırmalarla, bilimsel ölçütlerle soruna yaklaşmaya çalıştığını göstermesini diliyoruz. *Yarın* bu tutumunu her zaman sürdürecektir. Peki, *Yarın* bu anketin sonuçları ile ne ölçüde örtüşmektedir?.. Bu önemli sorunun yanıtını en iyi verebilecek olan, gene *Yarın*'ın dost okurlarıdır. Okurlarımız dilerlerse, bu anket sonuçlarına göre *Yarın* hakkında yapacakları değerlendirmeleri, dergimizin sayfalarında tartışmanın da bir aracı olarak bize iletebilirler.

Desen: ALİ OSMAN COŞKUN

★ ★ ★

Aranhuez'de ikinci bölüm
hüzün yüklü sayfadan yürüyor notalar
Arpta konuşuyor
İspanyol iç savaşı
Yaralı bir erkeğin elinde
umut oluyor
ona ninni söylüyor annesi çocukluğunda

Karşı kıyıda başaklar boyun büküyor
acıyla
aynı yönde çaresiz
Kanı her defasında daha coşkun akıyor askerın
Alnındaki saçlarını kaldırıyor,
güneşi arıyor
Gökyüzüne serili yeşilliğin arasından
bir öpücük konduruyor rüzgar
teselli için
yalayıp gidiyor yüzünü.
Bir serçe geçiyor
gölgesi yüreğine düşüyor askerın.
Hareketsiz bedene bakıyor,
yükseliyor.

Kasabada akşamı karşılıyor köylüler
çığlıkları duyuluyor yapıtlarda titreşen
ellerinde fenerleriyle onandalar
yaklaşıyorlar.
Bir eli alında öliyor asker
dinlerken ayak seslerini.
Son ışığı ile örtüyor üzerini ay...

Yıldız Tuğlu

SANAT KOOP: "... kooperatifler, ilerde ve mutlaka sanat kooperatifleri üst birliğini oluşturacak, kültür ve sanat alanında kesin söz sahibi olacaktır..."

□ Sanat-Koop, daha önce kurulan diğer kooperatiflerden daha geniş kapsamlı bir kuruluş olarak ortaya çıktı. Bunun nedenlerini açıklar mısınız?

■ Hemen belirtelim, sanatın tüm alanlarını, kültürün birer ögesi olarak görüyoruz. Böyle olunca, temelde tek olanın ayrı ayrı birlik-teliklerle bütüne ulaşması biçimindeki bir seçeneği, yani sanatın salt belli alanlarındaki ayrı ayrı yapıları (yazın alanlarında örgütlenmeler ile resim, müzik ve tiyatro alanlarında ayrı ayrı örgütlenmeler, vb. gibi) uygun görmedik.

Söyle de diyebiliriz;

Geniş anlamda kültürü, dar anlamda sanatı, idealist bir bakış açısı içerisinde değerlendirmiyoruz. Tam tersine, bu alanda yapılanların, yaratılanların bilinçli bir seçmeyi, çabayı gerektirdiğini, yeni insan ve toplum tipinin yaratılmasında kültür ve sanatın işlevini, ancak böyle bir anlayıştan hareketle gerçekleştirebileceğini biliyoruz. Bu bilinç bizi, kooperatif örgütlenmesinde iki seçenekle karşı karşıya bıraktı. İlki, daha önce örneklerini gördüğümüz biçimde bir yapılanma; sanatın her alanındaki sanatçıların ayrı ayrı kooperatifleşmesi. Yazın sanatçılarının ayrı, ressamların ayrı, müzikçilerin ayrı, vb... Bu tür bir ayırma, zorlayıcı geldi bize. Dahası, ilerde üst birliklerin oluşturulması sırasında birden çok üst birliğin doğmasına ve temelde aynı olan yapılanmalar arasındaki yapay farklılaşmayı sürdürebilecek bir yol. Bu

nedenle, bu seçeneğin üstünü çizdik. Sanat-Koop, ikinci seçeneğe yönelmenin sonunda kurulmuştur. Bu yapı içerisinde, her sanat dalının birimler halinde kurumlaştırılması, çalışmalarını sürdürmesi hem daha kolay, hem de birbirlerini tamamlayıcı olacaktır. Her sanat dalındaki birimler, kendi programlarını hazırlamaya başlamışlardır. Bunun yanında, ana sözleşmemizin amaçlar maddesindeki "ortakların kültürel ve sanatsal üretimlerine yardımcı olmak, eserlerinin en ucuz ve en verimli bir şekilde basılmasını, yayınlanmasını, dağıtılmasını, sergilenmesini ve gösterilmesini sağlama"ya yönelik başlangıçlar da yaptık. Örneğin geçtiğimiz ay "Sanat-Koop ORTAKLAŞA" dergimiz yayın yaşamına atıldı. Yakında kitap yayınlarına geçiyoruz. Sonbaharda Sanat-Koop Ortaklaşa Resim Sergisi gündemimizde. Tiyatro, bale ve müzik alanlarında yapılması düşünülenlerle ilgili program hazırlıklarımız tamamlanmak üzere.

□ Bu tür bir kurumlaşmanın daha başka ne gibi yararları vardır?

■ Herşeyden önce Sanat-Koop, emeğe dayanan yapısıyla salt sermayeye dayalı ve günümüzde yaygın olan örgütlenme yapılarına karşı bir seçenektir; doğru bir seçenektir. Kültür ve sanatın yozlaştırılması çabalarına karşı sanatın gerçek işlevini yerine getirmesinde tavır birliğini getiren bir seçenek. Sanatın her alanında ve sermayeden bağımsız yapıt üretimini,

üretilen yapıtın ulaşması gereken en uç noktaya kadar ulaşabilmesini amaç edinmeyi, bu amacın gerçekleştirilebilmesi için tüm teknik olanakları zorlamayı, güçlükleri aşmaya sağlayacak bir seçenektir bu. Böylece sanatsal üretimde yoğunlaşma, bu yoğun üretimin yayınlanması ve tüketimi ile yeniden üretimi sağlıklı bir yapıya oturtmaktadır. Böyle bir yapı, gelecekte, ülke çapında birlik örgütlenmesi ile, sanat yapılarının üretim ve dağıtımında kesin söz sahibi olacaktır.

□ Maddi kaynak sağlanması konusunda bir açıklama bulunabilir mısınız?

■ Kooperatife katılma payı, otuz bin liradır. Her sanat dalında ortalama yirmi üye olduğunu kabul etmek ki, salt yazın alanında otuz geçti ortak sayımız-sonuçta iki milyon liralık bir sermaye sağlanmaktadır. Abartılan bir rakam değildir bu ama, önemsiz bir rakam da değildir. Genel giderlerin tamamı, kooperatif etkinlikleri ile bugünden sağlanabilmektedir.

□ Etkinlik alanınızın yalnızca İzmir ve Ege Bölgesi olduğu söylenebilir mi?

■ Ana sözleşmemize göre çalışma ve etkinlik alanımız, tüm Türkiye'dir. Üye olmak ve etkinliklerden yararlanmak için İzmir ya da çevresinde oturmak gerekmiyor.

□ Sanat kooperatiflerinin geleceği hakkında neler düşünüyorsunuz?

■ Bu konudaki düşüncelerimiz, sanırım yukarıda ilk iki soruya verilen yanıtlarda belirginleşmiştir. Süreç içerisinde önemli atılımlar ve daha ilginç öneriler geliştirecek olan bu tür kooperatifler, ilerde ve mutlaka sanat kooperatifleri üst birliğini oluşturacak, kültür ve sanat alanında kesin söz sahibi olacaktır. Araç, gereç, ilkel madde üretimi, iç ve dış ticareti ve dağıtım alanlarında kendi ağını kuracaktır.

Sanat-Koop Yöneticileri:

YILIN 2400 YILLIK ÖZLEM SANATEVİ'nde BARIS

Yazan: Aristophanes. Uyarlayan ve yöneten: Yücel Erten. Sahne ve giysi tasarımı: Erkan Kurtunç. Dans düzeni: Nasuh Barın

Oyuncular: İhsan Sanıvar, Tarık Ünlüoğlu, Nihat İleri, Tülay Ünlüoğlu, Meral Ülkü, Selçuk Uluergüven, Levent Özdelek.

• füsün öztürk

Yücel Erten

İnsanoğlunun doğa karşısındaki güçsüzlüğünün yerini tanrıların aldığı, "bulutları devşiren yüce Zeus'un, Olympus dağındaki tanrı ve tanrıçaların, otuz yıl süren savaşların dönemidir 2400 yıl öncesi. Ve Barış Aristophanes'in kaleminden savaşıları, tanrıçaları, türkülerle bugün tiyatroları doldurmuştur. Nedir, Aristophanes'i bugün bize getiren? Onun yıllar yıllarca öncesinden, "savaşa hayır" demesidir. Çünkü o, insanlığın sömürüye dayalı ilişkiler geliştirmesinden beri varolan savaşa binlerce yıl öncesinden karşı çıkan, barış çağrıları yapan, barış türkülleri bugün bile söylenen kişidir.

Oyunun kahramanı Yunanlı Trygaios, savaştan nefret eder. İnsanoğlu acıdan, ölümden bıkmıştır artık. Tanrılar katına çıkarak Zeus'la konuşmaya karar verir. Yıllar süren savaş, yeryüzüne öylesine hakimdir ki, Barış tanrıça yüzlerce metre derinliğindeki bir kuyuya atılmıştır. Bolluk ve şenlik yoktur yeryüzünde. Beyaz güvercinler yıllardır uçmamaktadır. Çağrılar yapılar tüm insanlığa, tüm ülke halklarına. Yaşlısına, gencine, politikacısına, özellikle de "sanatçısına". Savaş tanrısıysa yeni ve daha büyük savaşlar peşindedir. Dünyanın dört yanından gelenler dans ederek, barış tanrıçası çıkarmak için halata sarılırlar. Şarkılarla, danslarla asırlılar halata. Çünkü artık "halata yüklenenin omuzuna silah yüklenmeyecek"tir. Tüm insanlığın çabasıdır bu ama, önce güvercinlerin barışın müjdecisi olarak çıktığı kuyudan, "bolluk ve şenlik tanrıçaları"la birlikte barış tanrıçasını çıkarmak şerefi de "yorulanların" seyrettiği bir anda, "yeryüzünün yoksul insanları"na düşer. Ve yeryüzüne indirilir barış tanrıçası.

Aristophanes'in bu oyunu günümüze getiren Alman ozan Peter Hacks'dır. Yönetmen Erten de oyunu sahnelerken, günümüzün güncel örneklerine bolca yer vermiş. Tiyatro yapıtı, bugün de izlenir kılmak

ve günümüz tiyatrosunun özellikleriyle ele almak, seyirciyle doğrudan iletişim kurmak için yapmış olsa gerek bunu. Ne var ki, seyircilerin beğenilerinin "tiyatro" yaptığını söyleyen "müzikalçılar" ve benzerlerince oluşturulduğu günümüz Türkiye'sinde, "eşcinsel sanatçılar", "bankerler", "bürokratik yapılar" gibi öğeler konunun özünü yer yer gözden kaçırmış ve getirmiyor mu?

Trygaios barışı özleyen, savaşa karşı olan tüm insanlığın simgesidir oyunda. İnsanın gücünün simgesidir. Savaş ortadan kaldırarak yeryüzüne barışın getirilmesindeki güçtür. Ve barış tanrıçaya dileklerini sunar, yakarır: "Bizlerden yüz çevirme ulu tanrıça/Yıllardır özlediğimiz dirgin güzelliğini/saklama bizden... sevgiyle kaynaşalım". Bu tüm insanlığın barışa olan özleimidir, yakarışıdır. Barışın yeryüzüne indirilmesi gücü ellerinde olan insanın zafere ridir.

Bir barış türküsünün 2400 yıldır söylenegeldiğinin, çiçeklendiğinin oyunudur Barış ve bunun için izlenmelidir.

Barışın yeryüzüne indirilmesinden sonra düşün ve şenlik hazırlıklarıyla "düşün ola" diye biter oyun.

Düşün ola, BARIS OLA!

□ Önce oyunun adı ile başlayalım derseniz. Size göre barış nedir?

■ Barış bir kere güzel bir şey, özlenesi bir şey. Barışçı olmakda, barıştan yana olmakda genelde yarar var. Doğal ki, bunu şu gerçeği unutmadan söylüyorum: Barış aynı zamanda görece bir güzellik. Yani bir bakıma soyut kalabilen bir kavram. Her ne pahasına olursa olsun barışı iste-

la 2400 yıl öncesinin tarihsel gerçekleri çerçevesinde oyunu ele alıp sahnelemek söz konusu olmasa gerek. Böyle olunca uyarılama ve sahneleme için iki yol kalıyor: Bunlardan biri oyunu somut ve güncel bir barışa ya da savaşa yöneltmek; diğeri de kendi soyutluğu ve göreceği içinde, barış için verilen savaşımın onurlu, güzel ve insanca yanını vurgulamak. Ben bunlardan ikincisini seç-

ve bizim geleneksel tiyatromuzun söyleyiş tarzı. Durum böyle olunca, "urgan limanı" yerine "boklu dere" ya da "Haliç" demek zaten kaçınılmaz oluyor.

□ Oyunu güncel uyarladığınızı söylüyorsunuz. Bununla birlikte, oyunda bulvar tiyatrolarında da rastlanan ve Sanatevi izleyicisine yer yer aykırı düşen argo sözcük kullanışları da var. Bunlar Aristophanes'in özgün metninden mi kaynaklanıyor, yoksa sizin uyarlamanızdan mı?

■ Oyunun oynandığı şu kısa süre içinde Ankara seyircisinin bazı noktaları irkilerek karşıladığını, hatta bazı esprileri "edepsizce" bulduğunu gördüm. Hemen belirtiyim ki, hiçbir zaman seyirciye yukardan bakan bir rejisör durumuna düşmek istemem. Kaldı ki, benim gibi üniversitede bu işin öğretmenliğini yapan birine böyle bir tavır hiç yakışmaz. Ama ne yapayım ki, bu noktada tiyatro izleyicisinde gördüğüm genel bir bilgi eksikliğini de objektif bir saptama olarak dile getirmek zorundayım. Aristophanes'e özgü balçıklı, tezekli, boklu söyleyiş, günümüz ahlak anlayışına uygun bütün düğümleri ilikli ve yakası kravath bir "edeplilik" yakıştırmak, olsa olsa ona ters düşmek olurdu.

□ Sanatevi tiyatro çalışmalarına başlarken nasıl bir anlayış güttünüz ve gelecekteki tasarılarınız nelerdir?

■ İstedik ki Aristophanes'in Barış'ı tiyatro alanında ki tasarılarımızın ve repertuar politikamızın bir işareti olsun. Demek oluyor ki, biz Sanatevi olarak sahnemizde antik oyunlardan tutun da Schiller'e, Shakespeare'e, Gorki'ye ve Brecht'e kadar çok geniş bir yelpaze üzerinde üretim yapmak amacındayız.

Henüz sıras kesinleşmemekle birlikte, Brecht'in Schweyk İkinci Dünya Savaşında'sını, Gorki'nin Yaz Konukları'nı ve Dorathy Laner-Kurt Weill'in mutlu sonunu sahnelemeyi tasarlıyoruz.

mek gibi bir düşünce sonunda gelip teslimiyetçiliğe dayanır. Kuşkusuz yeryüzünde gerekli ve haklı savaşlar da var. Brecht'in dediği gibi, "barış güvercini savaşmasını da bilen bir güvercindir". Bu bilinçle barışı özlemek, barış için savaşım vermek gerekli diye düşünüyorum.

□ 2400 yıl öncesinin oyununu günümüze nasıl uyarladınız, nasıl sahnelediniz?

■ Barış 2400 yıl önce yazılmış bir oyun. Şurası kesin ki, Aristophanes yaşadığı günün çelişkilerine, kendi toplumunun sorunlarına ve güncel esprilere dayanarak kurmuş. Genelinde barış özlemini çok sevecen, insancıl ve toprağa bağlı biçimde dile getirmiş. Ne var ki, bizim bugünkü izleyicimiz ne Nikias barışını bilir ne Megara kararnamesini ne de Kleon

tim. İlk yol hem oyunu, hem de güncel gerçekleri kanıtlamak anlamına geleceğinden ben ikinci yolu seçtim.

□ Oyununuzda güncel ilişkin pek çok örnek var. Sözü ettiğiniz ikinci yol içinde bu öğeleri nasıl kullandınız?

■ Aristophanes gününün seyircisine sesleniyordu. Bunu yaparken çevresindeki olgulara, olaylara ve kişilere adlı adınca göndermeler yapıyor ve gözünü budaktan esirgemiyordu. Ben Sanatevi'ndeki uyarlamayı yaparken, bütün bunların Türkçesini söylemeye çalıştım. Uyarlamanın beslediği kaynaklar şöyle bir sacayağı oluşturuyor kanımca: Antik komedyanın açık saçık, belden aşağı şakalarla örülmüş yaklaşımı, gülmeceye yönelik bi-

NİYE KAYDIN GÖKÇE YILDIZ

• nuri erkal

"Adın bir şiire sevgiler indirir / Sesin telli - duvaklı türküler gibi/ Turnalara ün verir."
"... Hangi barışın miğferidir / Alındaki defne dalı / Uzun kargılarla parçalanmış..."
Hidayet Karakuş "Elif" adlı şiirinde böyle söylüyor, 19 Kasım 1981'de kallesliklerin en büyüğüne uğrayan Ozan Enver Gökçe için.

"Ben bizden olan bütün insanların dostu / Adı haritalarda bile bulunmayan / Bir köyündenim Anadolu'nun. / Güzel şeylere hasrettir memleketim / Güzel şeylere hasret bu dünya." diyor Çit Köylü Enver Gökçe. Bir dizesinde kendini şöyle tanımlıyor: "Ben şairim: Halkların emrinde, kolunda, safında"

Aydınlık bir yıldız gibi ansızın kayıverdi Gökçe.

Ölüm, ne Yahya Kemal'in nitelediği, ne Tarancı'nın söylediği, ne de sıradan bir anlatımla dile gelendir. Yunus anlatır ölümü. En iyi Yunus vurgular bu acı sonu.

"Bir garip öldü diyeler / Üç günden sonra duyarlar / Soğuk su ile uyular / Şöyle garip bencileyin"

Gençken ölenlere yanar tutuşur Yunus'un yüreği:

"Bu dünyada bir nesneye / yanar içim göynür özüm / Yiğit iken ölenlere / Gök ekini biçmiş gibi"

Yunus olmak kolay mı? Her ozan Yunus olabilir mi? Yunus olmak için, halk olmak gerekir. Halk gibi duyup düşünmek gerekir. Yitirdiğimiz sanatçı, Ozan Gökçe böyle biridir. Türkülerle büyüttür şiirini. Halkın içindedir, halktan biri gibi söyler. Halk kaynağından ıkkıldırır tasını. Yüce bir sevgiyle çarpar yüreği. Kendini halka adamıştır.

Bir "meri keklik" olur dalar otların, kengerlerin, ekinlerin içine. Bağımsızlık türküsü söyler ülkenin dağında bayırında. Yoksul insanların, arkasız kişilerin, emekçilerin dostudur. Kore dağlarında tabakası, mapus damlarında gençliği kalanlara üzülür. Yüreği burkulur, yanar tutuşur içi. Küçük insanların acılarına ortak olur. Yiğit halkının destanını yazar. Haksızlığa ve baskıya başkaldırır. Yekini yürür zalimin, kıyacınnın, hainin üstüne. Sömürü ve talana karşıdır. Çağının sorumluluğunu duyar omuzlarında. Yüreği sargıdadır. Coşkundur, gem vuramaz duygularına. Sözcüklerden top-tüfek, mermi-fişek yapar sunar halkına. Barış ve kardeşliğin egemenliğini diler.

Genç ölümlerden yakınır Yunus gibi söyler: "Gitti vadesiz, gencecikken / Yiğitken, güzelken, incecikken" der.

Bir kor düşer yüreğine Gökçe'nin, yanar tutuşur. Tiürküsüzlerin, türkünden korktuğu zamanda özlem dolu güzel türküler söyler halkına. Yaşamın acı dilimlerini tadar. Yaşamayı haram edenlere düşman kesilir. Güzelligi tanımlar, betimler. Yaşamın değişmesi, güzelleme kavuşması için şiir dizer ve gönülden sunar.

Sanatın doruğuna çıkmışken değerbilmez bir ortamda "bir garip kişi" olur Enver Gökçe. Huzurevlerine düşer. Dostlarının ilgi ve sevgisinden başka bir beklemediği yoktur. Sonunda öyle bir yere varır ki, acı sonun gerçeğini şu dizeyle özetler:

"Ölüm, adın kalles olsun" der.

Acımasız zaman yeli keskin esince, 1981 yılının güz süreminde, Enver Gökçe kallesliklerin en büyüğüne uğrar. Koparılır yurt bahçemizden...

DÜNYA FUTBOL ŞAMPİYONASINDA MÜZİK ŞÖLENİ

İspanya'da Haziran-Temmuz ayları içinde yapılacak Dünya Futbol Şampiyonasının kültür ve sanat programı açıklandı. Anlaşıyor ki, futbol şampiyonası, aynı zamanda bir sanat ve müzik şöleni olacak.

Yayınlanan programda birçok ünlü klasik müzik, bale, opera ve pop müzik topluluk ve sanatçıları yer alıyor. Örneğin: 26 Haziran Cumartesi günü Leningrad Filarmoni Orkestrası konser verecek. 5 Temmuz'da Bilbao'da Londra Kraliyet Filarmoni Orkestrasının konseri var. 6 Temmuz'da Madrid'de Samson ve Dalila Operası izlenecek. Ünlü pop müzik grubu Rolling Stones'un konseri ise Madrid'de; ancak şu ana dek kesinlik kazanmış değil. Programın en son gününde, İspanya'nın müzik piyasasındaki ünlü adı Julio Iglesias var. Iglesias'ın Konseri 11 Temmuz'da Madrid'de. Bu arada 29 Haziran'da Valladolid'de çocuklar için gösteriler de yeralacak.

necati yıldırım

umutsuzluğu
dağıt yüzünden

ŞİİRLER - SOTL

GÜNDEM YAYINLARI

PK.83

Basmane - İzmir

VEYSEL ÖNGÖREN
REMTELEBE

Şiirler
ABS Yayınları

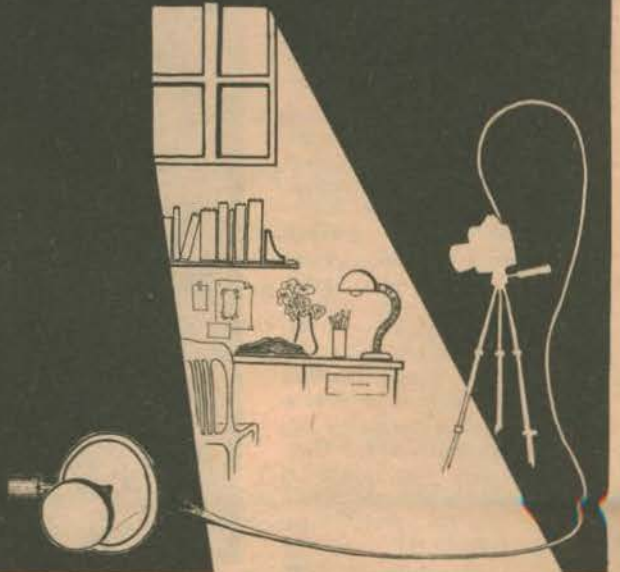
Bütün Kitapçılarda

büfok

boğaziçi Üniversitesi
fotograf kulübü

5. üniversitelerarası
Fotograf yarışması

durgun hayat
"Still life"

SON KATILMA 12 MAYIS / BÜFOK PK.2 BEBEK-İSTANBUL

Toplumsal yaşamda çeşitli olumlu-olumsuz kaynakların kaynaklarından birini oluşturan etken ekonomikse, diğeri de mutlaka cinseldir. Özellikle bu konuda son zamanlara doğru ülkemizde dikkate değer açılımlar kaydedildi. Yaygın fakat gizli bunalım, kamuoyu önüne çıkarılarak, açılan gündeme getirildi. Ve gazete sayfalarından, ciddi araştırma kitaplarına uzanan bir çizgi oluştu. Toplumumuzda yine yeni bir olgu olan evlilik okullarıyla da, konu iyiden iyiyeye güncelleştirilmiş oldu.

Biz de aynı konuya, kendi deney birikimlerimiz ve düşüncelerimiz doğrultusunda, sağlıklı bir katkı amacıyla yaklaşmak istiyoruz. Nedir sevgi? İnsan ve toplum yaşamındaki yeri nasıl anlaşılmalı, sevgi çıkmazları nasıl yitilmelidir? İnanıyoruz ki, aşk anlayışındaki sevgi, kafa ve gönül emeğinin bir ürünü olduğuna göre, iki karışık cins arasında sarılacak tek olgudur. O gerçek sevgi ki, üretkendir, yaratmaya, yaşatmaya yöneliktir. Bilgidir onu bilinçli yapan. Biliyoruz ki, geri ülkelerdeki genel eğitimsizliğin yanında,

Kaldık ki, sevgi kavram ve olgusu, yalnızca cinselliğe indirgenemeyecek kadar geniş ilgilerin alanıdır. İnsan sevgisinden doğa sevgisine, bilgi ve gerçek sevgisinden sanat sevgisine uzanan çok geniş boyuttaki sevgiler, kardeşlik, dostluk ve çalışmak gibi, el et tüm zenginliklerin üzerindedir. O halde diyebiliriz ki, sevgisizlik sorunumuz, bilim çözümlenecektir. Bu şekilde kendini yetiştirecek olan insanoğlu, kendi kişisel sorunlarını olduğu gibi, toplumsal sorunları da büyük bir yetki ve mutlulukla çözmeye olanaklı bularak, yücelecektir.

Cinsel eğitimsizlik de bir ur gibi huzursuz eder toplumu. Sonuç olarak da insanlar, seks filmi, evliliği zedeleyici ilişkiler, homoseksüalite gibi, yanlış ve yoz girişimlerin içinde bulurlar kendilerini. Mutsuz yalnızlıklar ve evlilikler çoğalır. Oysa, korumak gerekir sevgiyi. Sevgiyi korumaksa, insanı kurtarmak anlamına gelir. Sevgiler kaldıkça da, herşey gibi evlilikler de yaşatılmalıdır. Çünkü hâlâ bu kurum, toplumlarda cinsel düzeni sağlamak ve sağlıklı kuşaklar yetiştirmek yolunda, birincil yerini korumaktadır.

SEVGİ,
CİNSEL
BASKI
VE
ÇÖZÜMLER

izzet
haznedar
•
zeki yusuf
borazan

Ne yapmalı?

Kuşlar da isterler mi
İnsan olmak?

Diyorum ki şimdi
Uçmalı maviliklere

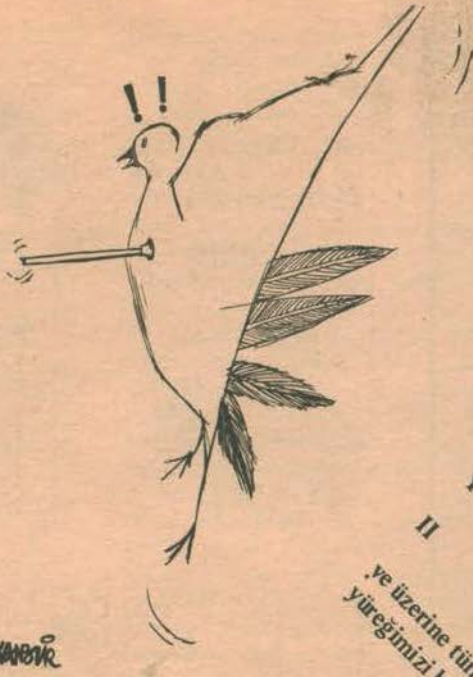
Balkılar da isterler mi
Kuş olmak?

Diyorum ki şimdi
Dalmalı denizlere

İnsanlar da isterler mi
İnsan olmak?

Diyorum ki şimdi
Ne yapmalı?

SİNAN GÜRSOY

KARAY

Adsız Şiirler

yelde yorulunca kanatları
yorulunca yüreğimiz / özlemde
seslerinde doğanın ezgisi
bir selam bekleriz / sevgiden

I
Ağaçlar
Ki dilsizliğin acısıyla
Yağmurda ağlar
Çırpınurlar yelde
Tanıkturlar nice kıstan sonra
Ve bahar yapraklanıp
Meyyaya durunca
Her yitişte çoğalan yaşama.

II
Ağaçlar ki gövdelerine kazınmış
Sevdalara tanıkturlar
Yağmurda ağlar
Çırpınurlar
Yelde
ye üzerine türkülerimizle bu kuşlar
yüreğimizi bezetiriz

III
Yeldir
yakar yüzümüzü
koparıp dalgaları denizden
çarpar kıyıya
dağıtır yeni düşüncelerle
eser / tıkar solugumuzu
döndürür öğütür
öfkemizi öğütür
yanar da yüzümüzde
tokat yeri gibi
geçer gündür...

ALİ ALKAN İNAL

Mutlu Olmak İstersen

Bil birkere
ırmak
minik suların
merhabasıyla ulaşır
zorlu yolculuklardan
denize.
Sen bir saman çöpü
bir dal
bir tomruk kadar
büyükse de
büyük değilsin
akan nehirde...

Suların cevheri
serinletir
doğruyu, sevinci
acıyla kötüyü
görmek gerek umudum
gidişatını suların,
toprak, güneş, soğuk
ve gece
birer ayrıntı sadece
bilmek gerek
bilmek...

Dağ, kaya
bent ve çakıl
ve kara pusular,
engellemek ister
o ulu kavuşmayı,
yolcular cahil
yolcular korkak
cesur ve bilgedirler
ve asla çevrilemez
mutlak kavuşmadan
gönül vermiş damlacıklar...

Mutlu olmak istersen
canım kız
bağımdaki özlem,
bu yolculukta
ne sessiz, uysal biri
ne işbirliği engellerle.
Denize ulaşmak
ulaşmak istemelisin
ne-hir-le...

Mutlu olmak istersen
canım oğul
karlı başımdaki gurur,
kayaya çarp
dağa çarp
didiş her şeyle.
Bu yarışta
çöpü de olsan
sarı samanın
olsan da tepkili füze
de-ğış-me-ye-cek-tir,
duyabilirsen
çağrısını denizin
duyabilir-sen coşkusunu nehrin
anlayabilirsen o ulu aşkı
ulu tutkusunu kavuşmanın
mutlusun yavrum...

Ve en çelik yerinde
duydukça
ez-gi-si-ni kav-ga-nın
içeceksin
Hitit Kırallı'nın
Boğazkale'de unuttuğu
en Anadolulu şarabı...

AHMET KUÇUK

YARIN'dan okurlarına

● "Yarın dergisini ilk sayısından itibaren devamlı alıp okuyorum. Sanat-edebiyat alanında toplumcu gerçekçi bir bakış açısıyla genç kuşaklara açılmanız çok olumlu. Yalnız, yayınlarda -yazı sorumluluğu, yazarına da ait olsa- dikkat edilecek kurallar vardır. Bunlardan en önemlisi de toplumcu gerçekçiliği savunurken, bunun ilkelerine ters düşmemektir. Bu ilke, toplumcu gerçekçi sanatçının, toplumcu savaşı veren örgütlerle ilişkisidir. Toplumcu gerçekçi sanatçı aynı zamanda örgütlü mücadelede yer alan kimsedir. Fakat, Yarın'ın 6. sayısındaki "Üretken olmak zorunluluğu" adlı yazıda, Sayın Hüseyin Yurttaş gençlere öğüt verirken, büyük bir yanlışın içerisine düşüyor. Yazının üçüncü sütununda: "50-60'lı yılların son yarısında başlayan ve '0'li yılların son yarısında artan bir başka rüzgârın önünde sürüklenerek (militanlık, örgüt çalışmaları, dernekçilik, vb.) sanatın etkinliğini önemsemeyen bir başka yapıya erişecek yanlışlara saplanmaları, onların başkalarının işi olduğunu unutmaları."

Böyle yazıyor toplumcu gerçekçi(!) yazarımız. Bir başka rüzgâr diye nitelendirdiği militanlık, örgüt çalışmaları, dernekçilik, vb. işlerin de başkalarının işi olduğunu vurguluyor. Hüseyin Yurttaş, toplumcu-demokratik mücadelenin dün olduğu gibi bugün de varolduğunu, yarın da varolacağını bilmelidir.

Diğer bir konu da kadın-erkek ilişkileri üzerine yazılan yazılar. Olumlu fakat eksik. 3-5 yaşlarında körpelerin bacaklarını çimdikleyip, "orospu, çıplak gezme," diye çocuklarına ahlak(!) öğreten annelerle; konuşmaya yeni başlamış çocuklarına olumlu(!) bir iş yapmışçasına "Ana'na bir söv bakıyım," diyen babaların verdiği değer yargılarının etkisinden kurtulamamış genç kuşaklara, "Birbirinizi sevmekten korkmayın," demek yetmiyor. Halen, giydiği pantolonun üzerinden eteğini çekip durarak, bacaklarının görünmemesini sağladığına ve böylece namusunu koruduğuna inanmış genç kızlarımız var. Erkeklerimiz de ayrı konu. Onun için, bu konulardaki yazılar basitten karmasığa, soyuttan somuta önerilerle gidecek biçimde ayrıntılı olmalı.

Ayrıca Yarın'da sanatçıların Anayasa konusu üzerinde görüşlerini bekliyoruz..."

ALİ FEYZİOĞLU / İyabakır

ARİF DAMAR
SESLERİN AYAK SESLERİ Son Şiirleri Eklenecek Düzenlendi
Eder: 60 Lira

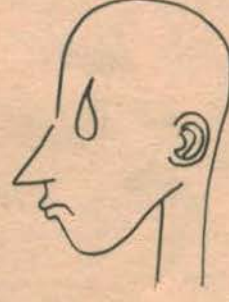
karikatür notları...

4/ zorunlu araçlar

Karikatür uğraşısının pahalı araç gereci yoktur: İyi nitelikte çini mürekkebi, mürekkebi dağıtmayan kağıt ve çini ile yazabilecek bir uç (metal, ağaç, tüy ya da benzeri). Bunca gencin karikatürle böylesine haşır neşir oluşunun bir nedeni de, araçlarının kolayca elde edilebilir oluşu değil midir? Tabii bunları hepimiz biliyoruz. Ama, "karikatürü neyle çizmeliyiz" sorusuyla da pek sık karşılaşırız. Aslında sözü getirmek istediğimiz yer, çizgiyi çekecek bir araç olarak rapido kullanılıp kullanılmaması! Genç karikatürcülerin çoğu ilkin bir rapido edinmeye çalışır. Rapido güvenli bir araçtır. (Ya da güvensizliğin aracı.) Acemi bir elin çizgiye egemenliğini sağlar. Farklı kalınlıkta çizgiler mi çizilmek isteniyor, ona uygun rapidolar seçilir, kolayca amaca ulaşılır. Çizginin kalınlığı böylece kendiliğinden (el becerisi dışında) denetime alınır. Kısacası, rapidonun olanakları çoktur. Ya sakıncaları? Hemen söyleyelim, sakıncaları olanaklarına baskındır. Hele karikatüre yeni başlıyorsanız.

İlkin, pahalı bir araç (fiyatı 750-1000 lira arasında). Çizgiye egemen olunduğu sanılırken, yavaş yavaş çizgi rapidonun egemenliğine girer. Genç karikatürcü fazlaca bir yaratıcılığa gereksinmez. Yavanlık, tekdüzelik başlar. Yumuşaklık, esneklik ölür; sert, soğuk çizgiler öne çıkar. Kolaycılığa teslim olunur; değişik çizgi araçları kullanmaya karşı güvensizliğe yol açar. Özgün bir çizgi üslubuna sahip olmayı güçleştirir. Uç ile el arasında kurulabilecek içten, sıcak iletişim rapidoyla kurulamaz. Uç ile sağlanabilecekler ise, yukarıda sıraladıklarımızın tersidir. Üstelik de herkesin edinebileceği, ucuz bir araçtır uç.

Söylediklerimizden rapidoyu yasakladığımız sanılmasın. Rapido da gereklidir ve olanağı olan her genç karikatürcünün, değişik numaralardan rapidoları olmasının sayısı: yarar vardır. Geçerken belirtmeden edemeyeceğiz: Sorun, bir karikatürdeki çizgilerin ayrı ya da aynı kalınlıkta olması değildir. Karikatür, aynı kalınlıktaki çizgilerden oluşturulmak isteniyorsa bile, bunu uç ile becerebilmektir.

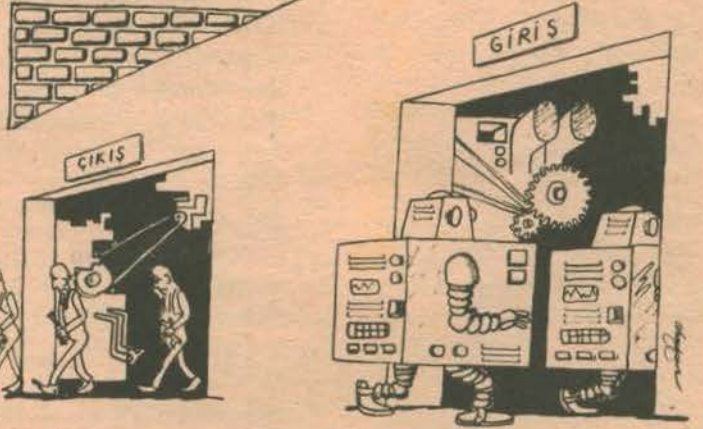
Taner

Taner

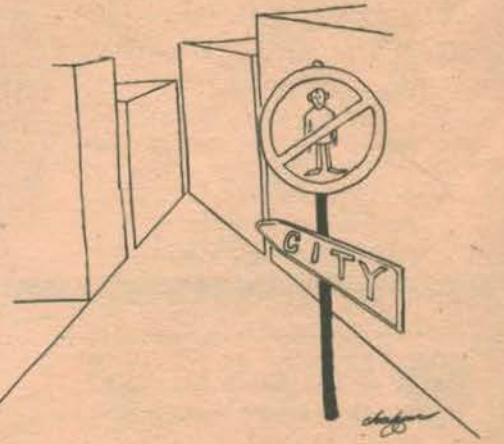
TANER ÖZEK

Taner Özek arkadaşımız yalın çizgilerle, abartılı tipler yapmadan çiziyor. Değişik karikatürlerinde birbirini izleyen bir çizgi üslubunu koruyor. Gözü gözyasına dönmüş insan karikatürü çok başarılı. Gövdenin tümünü çizirken ise aynı ölçüde başarılı değil. Daha çok desen çalışması gerekiyor. Aynı karikatürde anlatıldığı da bulanık. İnsanın dile getirdiğini düşündüğü ile yutmasının anlamı nedir? Olsa olsa çevremizde sıkça tanık olduğumuz, sahteci bir olumsuz tipli anlatmak istemiş olabilir ama, bu da zor bir yorumlama. Daha açık bir anlatımın yeğlenmesi gerekmez mi?

HAKAN ARI

Hakan Ari arkadaşımız örnek bir anlayış içinde. Zorlamaya, idealize etmeye yer vermeyen, kendi olanaklarını kendi yaratan bir çizgi anlayışını yakalamış. Ama güçlü bir desen olmadığı da açık. Esprilerinde ise oldukça başarılı. Üstteki karikatür, kapitalist gelişmenin bir olumsuzlaşması. Fabrikayı terketmek zorunda kalan işçilerin yerini robotların alması. Karikatürün sol üst köşesindeki duvar fazlalık değil mi? İkinci karikatüründe insana kapanan bir kentleşmenin eleştirisi var. Levhada "kent merkezi" değil de "city" yazmasının nedeni, Batı ülkelerinin eleştirilmesi yüzünden olsa gerek. Ama aynı olumsuz kentleşme dikemiz için de geçerli değil mi? Beton binaları yükselterek çoğaltsaydı, karikatürün iletisi daha güçlü olacaktı.

• Ali Feyizoğlu arkadaşımızın güzel mektubunun tümünü aldık köşemize. Arkadaşımız eleştirilerini yönelttiği hedefleri hem iyi seçmiş, hem de Yarm'ın bir dostu olarak, hep yapıcı olmayı gözetmiş. Hüseyin Yurttaş'ın yazısına ilişkin eleştirileri, bizler için önemli bir uyarı olmalıdır. Yarın, Feyizoğlu arkadaşımızın düşüncelerini aynen paylaşmaktadır. Sanatçı namusunun ilk ölçütü, toplumsal, siyasal sorunları yaşamının bir parçasına dönüştürüp dönüştürememektir. Halkın günlük ve uzun erimli sorunlarına katılmayı başaramayan sanatçının kalıcı olabileceği elbette düşünülemez.

Cinsel sorunlar üstüne dergimizde yeralan yazıların yeterli olmadığı da elbette doğru. Bu konuda gelen eleştiriler hakkındaki düşüncelerimizi, geçen ayki (8) sayımızda "H. Uygur" arkadaşımızı yanıtlarken belirtmiştik. Tüm çabamız, bu konudaki yazılarımızı, "basitten karmaşığa", "soyuttan somuta" doğru götürebilmektir. Ataman TANGÖR'ün bu sayımızda yer alan yazısının da dikkatle okunmasını diliyoruz.

Okuyucularımızın anayasa konusunda Yarın'ın görüşlerini beklemeleleri de çok haklı. Bu gerekliliği kendisi de saptayan yazı kurulumuz, 8. sayıda bir yazı ile görüşlerini kısaca özelledi. Anayasa konusundaki bu yazılarımızı, "sanat, eğitim, gençlik" sorunları ile içli dışlı bir biçimde sürdüreceğiz.

Ali Feyizoğlu arkadaşımızın eleştiri mektubu, önemli bir noktayı bir kez daha anımsatmamızı gerektiriyor: Yarın bir sanat dergisidir ve Yarın'da yeralan yazılardan yazarları öncelikle sorumludur. Ama Yarın, birçokları gibi ilkesiz, doldurma bir dergi değildir. Dergimizin sayfalarında yer alan yazıların tümünün sorunluluğunu üstleniriz. Kimi zaman içine düştüğümüz yanlışları da (bunu da, yanlışların sonuçları onulmaz olmadığı sürece doğal sayıyoruz) açık yüreklilikle kabul ederiz. Feyizoğlu arkadaşımızın eleştirilerini bu yüzden önemsedik.

İFSAK "4. ULUSAL KISA FİLM YARIŞMASI" KOŞULLARINI AÇIKLADI

İstanbul Fotoğraf ve Sinema Amatörleri Derneği (İFSAK), kısa film alanında çalışanların birbirlerini tanımalarına ve dışı açılmalarına ortam hazırlamak amacıyla düzenlediği "ULUSAL KISA FİLM YARIŞMASI"nın dördüncüsünü açıkladı:

Yarışma seçiciler kurulu Oğuz MAKAL, Ömer KAVUR, Veddi SAYAR, Vedat TÖRKALİ ve Hilmi ETİKAN olarak belirlendi.

Yarışmacılar 8 ve 16 mm siyah-beyaz, renkli, sesli ya da sessiz filmleri ile yarışmaya katılabilecekler. Konu sınırlaması olmayan yarışmaya 1977 yılından sonraki çalışmalar kabul edilecek.

Son katılım tarihi olarak belirlenen 13 ARALIK 1982'den sonra toplanacak seçiciler kurulu İFSAK Büyük Ödülü, İFSAK Başarı Ödülü, Başarı Ödülü, Emek Ödülü ve Seçiciler Kurulu Özel Ödülü'ne değer bulunan filmleri saptayacak.

Yarışma konusunda ayrıntılı bilgi; İFSAK, PK. 174 SİRKECİ - İSTANBUL adresinden istenebilir.

YANKI YAZGAN'IN KARİKATÜR SERGİSİ

Yankı Yazgan, İzmir Devlet Resim Heykel Galerisi'nde karikatür sergisi açtı. "Deli'ler" başlıklı sergi 15-28 Mart 1982 tarihleri arasında izlendi.

Çizer 1959 doğumlu ve Tıp Fakültesi'nde öğrenci. 1979'dan bu yana İzmir, İstanbul, Ankara, Akşehir, Ordu, vb.'de genellikle birkaç arkadaşıyla ortaklaşa sergiler açtı. Ayrıca ürünleri gündelik gazeteler, mesleki dergiler, kültür edebiyat dergileri vd. yayınlar da yer aldı. Bugün de karikatür çalışmalarını sergi ve değişik yayım organlarında sunuyor.

"İnsanlığın yaptığı herşey, varolan herşey, insan ruhunun bir parçasını içerir. Bu katıksız ve soylu ruh, bilimde ve herşeyden çok sanatta yaşar."

M. GORKİ

FOTOĞRAFTA TOPLUMCU GERÇEKÇİLİK

Türkiye'de fotoğraf sanatının olmaması, yani her yönüyle dışı bağımlı olması, malzemelerin fotoğrafçıya daha yüksek fiyata gelmesine neden olmaktadır. Teknik donanımın önemli olduğu bir sanat dalı olarak fotoğraf, epeyce maddi varlık gerektirmektedir. Bu durum amatörler için daba da ağırdır. Diğer sanatlarda tiyatro, sinema, resim vb. olduğu gibi fotoğrafta da devlet desteğinin olmaması, maddi olanaksızlıklar, amatörlerin çalışmalarını önemli ölçüde engellemektedir. Bir memurun, bir işçinin ya da bir öğrencinin maddi durumu bu sorunların ne kadar üstesinden gelecektir. Çekim yapmak, yapıtlar ortaya koymak bir yana, bu ürünler kitlelere nasıl ulaştırılacaktır? Üye ödentileri ile yaşamaya çalışan amatör fotoğrafçılar derneklerinin bu sorunları biraz olsun azaltması sevindiricidir. Amatörler için subaşlarının büyüklük(1) tarafından tutulmuş olması bile önemli değildir.

Tüm bu olumsuzluklar fotoğraf çekimini engellemiyorsa, "Niçin fotoğraf çekiyorsun, ne işe yarayacak bu, katkısı ne olacak yaşama?" gibi sorulara doğru yanıtlar veren fotoğrafçı, vizörden neyi göreceğini, gördüğü kareye kendinden neler katacağını bilir. Sonrası deklanşör basmaktır. Karanlık odada teknik bilgilerle pekiştirilen bu karede amacına ulaşmış olacaktır.

"İnsanla nesnel gerçeklik arasındaki estetik ilişki" ve üstyapı kurumu olan sanat bir araçtır. Önemli olan ise amaçtır. Sanat ürünlerinin başarısı ya da başarısızlığı ise yöneldiği amaçla belirlenir. Diğer sanat dallarında olduğu gibi fotoğraf sanatında da amaç, son amaç gözönünde tutularak ürünlerin belli bir sanatsal yetkinliğe enıştırılmasıdır. Son amaç ise toplumsal değişimdir.

Sanatın tüm kolları gibi fotoğraf sanatı da birçok akımın etkisinde kalmıştır. Gerçeküstçülük (sürealizm), varoluşçuluk, eladizm vb. Sanatı dar kalıplar içine sıkıştırıp kitlelerden koparan bu akımların yanı sıra, kitlelerle içiçe olan toplumcu gerçekçiler ise, onların gözü kulağı olmaktadır. Toplumcu gerçekçiler yaşadıkları toplumu anlatırlar ve toplumsallığı kurmaya çalışan toplumsal güçleri yapıtlarına konu ederler.

Tüm sanat ürünleri, devrinin belgesidir. Fotoğrafçı elindeki kamerayı iyi kullandığı sürece fotoğrafın belgeliği daha nesnel, daha çarpıcıdır. Romancı yarattığı kahramanlarına istediğini yaptırır, istediği yere götürür ve yapıtını oluşturur. Ressam tuvaline istediği şeyi yerleştirir, yaşadıkları devrin koşullarına göre. Fotoğrafta ise durum daba değişiktir. Herşey fotoğrafçının dışında gelişir, doğal halleri ile. Fotoğraf sanatçısı

kendi dışında gelişen bu olaylara nerden bakacağını, kendinden neler katacağını ve o andaki ışığı nasıl kullanacağını belirler ve konuyu kareler. Bu kare o anın belgesidir artık.

Fotoğrafta belgeliçlik iki türlü algılanabilir. Birincisi, yukarıda söylendiği gibi konunun belli bir estetik, grafik ve sanatsal olarak karelenmesidir. İkincisinde ise, kareye neyin girmesi, neyin girmemesi, olaya hangi açıdan bakılacağından çok, hızla akıp giden olayın anında karelenmesidir. Savaş fotoğrafçısı olarak bilinen Robert Capa İspanya İç Savaşında olsun, Vietnam direnişlerinde olsun, baklı savaşları desteklemek ve haksız olanları lanetlemek için, çektiği fotoğrafların çoğunu siperlerden makinesini çıkartarak çekmiştir. H.C. Bresson ise yaşadığı dünyanın gerçeklerini kendine özgü çizgisi ile karelemeye çalışmıştır: "Düzmece ya da sahne fotoğrafçılığı beni hiç ilgilendirmez. Eğer bir yorum yapacaksam, psikolojik ve sosyolojik olgulara yönelmek isterim." Bu sözlerin eyleme geçmesi sanatçıyı bugüne getirmiştir. Fotoğraf hep bir anın belgesidir zaten, ama, bir onun belli bir sanatsal potada eritilip verilmesi vardır, bir de olduğu gibi belgelenmesi. İkincisinin önemi zaten burdadır. Fotoğrafta, yukarıda söylediğimiz ikinci belgeliçlik yanısıra sürekli ön plana çıkarmak, kaba gerçekçiliçlik.

Fotoğraf, içerik, estetik ve teknik bütünlüğünde düşünülmelidir. Teknik olarak çok yetkin olan fotoğraf her zaman iyi bir fotoğraf olmadığı gibi, içerik ve estetik olarak yetkin olan kareler de her zaman iyi birer fotoğraf olmayabilir. Teknik olarak çok yetkinleşen fotoğraf sanatçısı kitlelerden kopacağı gibi, içeriği çok güzel olan ve bu anlamda yetkinleşen fotoğrafçı da, fotoğrafın sanatsal yönünü kısırlaştıracaktır. Olağanüstü estetik yetkinliğe ulaşan sanatçı da fotoğrafın özünü boşaltıp dar kalıplara sıkıştırılacaktır. Yıllar önce yazılan bir romanın bugün bile sevilerek okunmasının yanında, daha dün yazılan birçoklarının bugün unutulmasının nedeni ne ise, fotoğraf için de neden aynıdır.

Önemli olan yaratmaktır, rastgele deklanşöre basmak değil. Fotoğraf sanatçısı yarattığı sürece vardır. Honore de Balzac günde 6 saat uyur, 6 saat yazar, 12 saat gezer ve araştırır. Yazarı günümüze getiren ve halen okutan bu çalışma olsa gerek. N. Hikmet'i evrensel kılan ve tüm dünya halklarına ulaştıran ne ise, fotoğraf sanatçısını aynı yere ulaştıracak da odur. Biri şiir, öteki fotoğraf; ama öz aynıdır. Önemli olan bu özü bulup çıkartmaktır.

• vahit aras

İZMİR EFE-DER FOTOĞRAF GRUBU

SATRANÇTA TAKTİK USTALIK DERSLERİ: 2

Vezir çaprazdan hücumu geçtiğinde başlıca taktik manevra rakibin küçük rok yaptığı taraftaki piyon düzenini bozmaktır.

Treger-Weise (1964) Siyah ardarda taş feda ederek beyazın rok piyonlarını bozuyor: 1. ... Kxg3!, 2. fg Kxg2 +, 3. Şxg2 Vxg3 +, 4. Şh1 Vh2 ++

(Şekil 1)

Rok piyonlarını bozmak için genellikle f7(f2)'deki piyon ortadan kaldırılır veya başka bir kareye çekilir.

Toluş - Niemela (1959)

1. Axf7! Ve bu hamlenin arkasından beyaz oyunu kesin mata götürür:

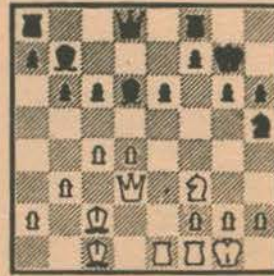
1. ... Şxf7, 2. Vxg6 +, 4. Fh7 + Şf7, 5. Vg6 + Şg8, 6. Vg8 ++

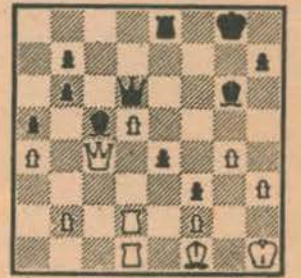
(Şekil 2)

Bu manevranın bir diğer örneğini Capablanca (beyaz) ile Jaffe arasında 1910'da yapılan bir maçta görüyoruz:

1. Kxe6! Af6 (kuşkusuz siyah beyazın kalesini alamaz. Çünkü: 1. ... fe, 2. Vxg6 + Şh8, 3. Vb7 ++)
2. Ae5! c5 (eğer siyah 2. ... Fxe5 oynarsa, 3. Kxe5 olur. Bu durumda beyaz bir piyon fazladır ve üstün pozisyonadadır. Eğer 2. ... fe oynanır ise durum siyah için umutsuzdur. Çünkü: 3. Vxg6 + Şh8, 4. Vxh6 + Şg8, 5. Vg6 + Şh8, 6. Fg5 Ve7, 7. Ag4) 3. Fxh6 +! Şxh6, 4. Axf7 +! (eğer 4. ... Kxf7, Vg6 ++)
Arka arkaya Kale, Fil ve At feda edenerakibinin rok piyonlarını darmadağın eden Capablanca, amacına görkemli bir şekilde ulaşıyor.

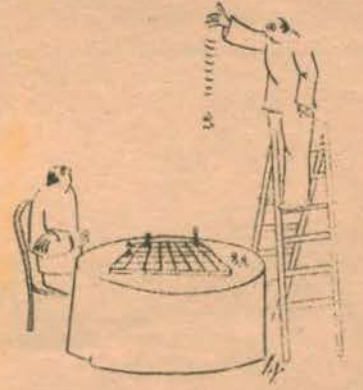
(Şekil 3)

(Şekil 4)

Vezirin çapraz hücumunda fil vezirin arkasında olmalıdır. Bunu bir örnekle görelim: Heinicke-Preiffer (1957)

1. ... b5!, 2. ab Fa7! Bu durumda beyaz terkeder. Çünkü siyahın Fb8 hamlesinden sonra gerçekleşeceği (h2) karesine yönelik saldırıya karşı, beyaz savunmasızdır.

savaş yayınları

TARİH / BİLİM / EKONOMİ DİZİSİ

KORKUT BORATAV
SOSYALİST PLANLAMADA
GELİŞMELER

ORHAN KURMUŞ
EMPERYALİZMİN TÜRKİYE'YE GİRİŞİ

KORKUT BORATAV
TÜRKİYE'DE DEVLETÇİLİK

TÜRKKAYA ATAÖV
BİLİMSEL ARAŞTIRMA EL KİTABI

SAVAŞ YAYINLARI
Zafer Çarşısı No. 14, Yenisehir / ANKARA

her şey çocuklar için her şey çocuklar için her şey çocuklar için

**8. SAYIYI
ALDINIZ MI?**

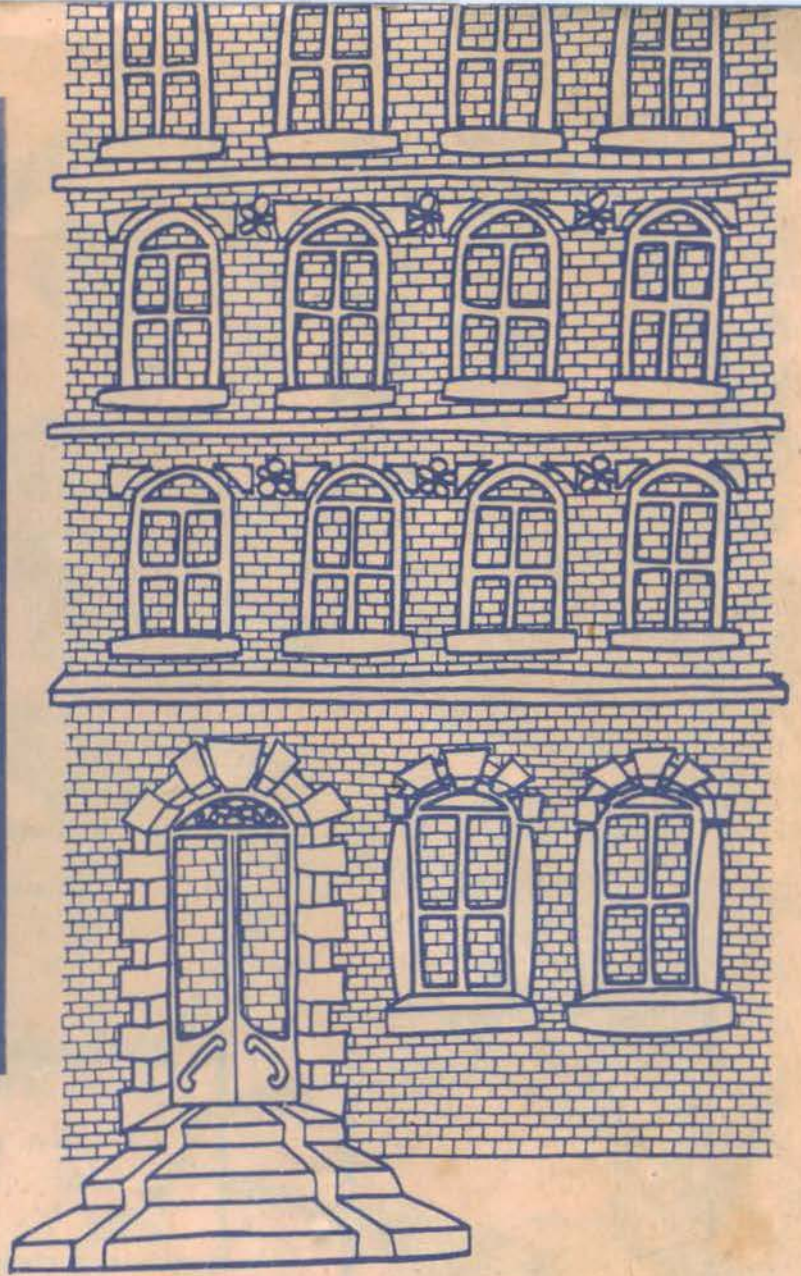
• Yazışma ve Havaile Adresi:
YARIN, P.K.: 723 Kızılay Ankara

YARIN

her şey çocuklar için her şey çocuklar için her şey çocuklar için

Ölümünün Beşinci Yılında
YALÇIN ÇETİN'i
Anıyoruz..

BİLİM ve SANAT

1-12. sayıları içeren dizinlerle birlikte
BİLİM ve SANAT CİLT KAPAKLARI ve
CİLTLERİ ÇIKIYOR...

Cilt kapakları ve ciltler
adresimizden ödemeli istenebilir.

Sürekli artan kayıt ve basım zamanlarından
etkilenmemek, Dergimiz'inize
zamanında ulaşmasını sağlamak,
Dağıtım sorunu nedeniyle ulaşamadığımız
Anadolu okurlarına ulaşabilmemiz için,
ABONE OLUNUZ, DOSTLARINIZI ABONEYAPINIZ.

Abone koşulları: 6 aylık 500 TL, yıllık 1000 TL'dir.
Geçmiş sayılardan edinmek isteyen okurlarımıza
yüzde 25 indirim uygulanır. 5 adede kadar
'istekteki' pul gönderilmelidir. Fazla 'istekler'
ödemeli yoludur.

BİLİM ve SANAT:
KİTAPLIĞINIZIN DEĞERİ

SANATEVİ

MAYIS 1982
ETKİNLİKLERİ

Konser

10 Mayıs
Pazartesi 18.30
DENİZ TÜRKALİ
Dinletisi

Tiyatro

Barış
2400 Yıllık
Müzikli Oyun
ARISTOPHANES
Uyarlayan ve
yöneten:
Yücel Erten
Müzik:
Cem İdiz
Dekor-Kostüm:
Erkan Kırtunç
Dans Düzeni:
Nasuh Barın

Sinema

GUGUK KUŞU
Ankara'da ilk kez
Yön: Milos Forman
Jack Nicholson
Luise Fletcher

Unutulmayan Filmler Dizisi

SESSİZLİK
Yön: Ingmar Bergman
SEN, BEN ve
DİĞERLERİ
Yön: Claude Sautet

Estetik Jimnastik
Kayıtları Sürüyor

HALDUN
NAZİKER
"Muş Resim Sergisi"

Ege Üniversitesi
Güzel Sanatlar
Fakültesi
Tiyatro Bölümü

"Dekor,
Eskiz, Maket ve
Desen Sergisi"

SELANİK CADDESİ 76
BAKANLIKLAR - ANKARA
TEL: 17 98 05 - 17 55 85